ISAAC ASIMOV

GİZLİ TANRILAR

GİRİŞ

Birinci Galaksi İmparatorluğu binlerce yıl ayakta kaldı. Galaksinin bütün gezegenlerini egemenliğine alan İmparatorluk bir merkezden yönetiliyordu. Yönetim bazen despotça bazen yumuşak ve her zaman da düzenliydi. İnsanlar başka türlü bir yaşam tarzı olabileceğini düşünmüyorlardı bile.

Hari Seldon dışında bütün insanlar.

Hari Seldon Birinci İmparatorluğun yetiştirdiği son büyük bilim adamıydı. Psiko-tarih bilimini geliştirerek doruk noktasına ulaştırmıştı. Psiko-tarih toplum bilimin özüydü denilebilir. İnsanların davranışlarını matematiksel denklemlerle açıklayan bir bilim.

Tek tek kişilerin ne yapacakları her zaman önceden kestirilemezdi. Ama Seldon istatistikleri bir insan kitlesine uygulayabileceğini anlamıştı. Kitle ne kadar büyük olursa, varılan sonuç da o denli doğru oluyordu. Seldon'un üzerinde çalıştığı insan kitlesiyse Galaksinin bütün nüfusuydu. Onun zamanında Galakside milyar kere milyar insan yaşıyordu.

Hari Seldon çok güçlü gözüken görkemli İmparatorluğun önlenemeyecek bir biçimde yozlaşmakta ve çökmekte olduğunu gördü. Yaygın olan inanca ve mantığa karşın! Seldon, Galaksi kendi haline bırakıldığı takdirde, sağlam bir yönetim biçimi kuruluncaya dek, insanlığın otuz bin yıl sürecek, kargaşalıklarla dolu, mutsuz bir evre geçireceğini önceden saptadı. (Ya da denklemlerini çözerek simgeleri yorumladı. Tabii bu da aynı şey demekti.)

Seldon durumu düzeltmeye, sadece bin yıllık bir sürenin sonunda barış ve uygarlığı sağlamaya karar verdi. Dikkatle, sadece bilim adamlarından oluşan iki merkez kurdu. Bunlara "Vakıf", adını verdi. Seldon bu Vakıfların "Galaksinin karşılıklı iki ucunda" kurulmasına özen gösterdi.

Birinci Vakıf herkesin gözü önünde kuruldu. İkincisiyse, sessizlik içinde, gizlice.

İmparatorluk ve Altın Galaksi adlı kitaplarda Birinci Vakfın ilk üç yüzyıllık tarihi anlatılmaktadır. Bu Vakıf başlangıçta Galaksinin ıssız dış

çevresinde yaşayan Ansiklopedi Uzmanlarından oluşmuş, küçük bir toplum halindeydi. Vakıf zaman zaman bazı acil durumlarla karşılaşıyordu. Böyle bir durumda, insan ilişkilerinin değişkenleri, zamanın toplumsal ve ekonomik akımları yüzünden Vakfın başvurabileceği çareler kısıtlanıyordu. Vakıf bu tür bir krizde ancak belirli bir yolda ilerleyebilmekteydi. O yola saptığı zaman da önünde yeni bir gelişme ufku beliriyordu. Bütün bunları artık çoktan ölmüş olan Hari Seldon hesaplamıştı.

Bilim bakımından üstün olan Vakıf etrafındaki barbarlaşmış gezegenleri yönetimine aldı. Ölmekte olan İmparatorluktan koparak bağımsızlıklarını ilan eden anarşist Diktatörlerin karşısına dikilerek onları yendi. İmparatorluğun, son güçlü hükümdarın yönettiği bölümüyle savaşa girdi. Ve savaşı kazandı.

Ama sonra Birinci Vakıf, Hari Seldon'un önceden göremediği yeni bir tehlikeyle karşılaştı. Bu, olağanüstü bir güce sahip bir insan, daha doğrusu bir "Değişken"di! "Katır" adıyla bilinen bu yaratıkta insanların duygularını yönlendirme, kafalarını istediği biçime sokma yeteneği vardı. Katır can düşmanlarını en sadık hizmetkârları haline soktu. Ordular onunla savaşamıyorlardı. Katır Birinci Vakfı yendi ve Seldon'un planı da bir dereceye kadar altüst oldu.

Artık geride o esrarlı İkinci Vakıf kalmıştı. Herkes o merkezi arıyordu. Katır da Galaksiyi tümüyle eline geçirebilmek için İkinci Vakfı bulmak zorundaydı. Birinci Vakıftan kalan sadık insanlarsa İkinci Vakfı bambaşka bir nedenle bulmak istiyorlardı. Ama neredeydi bu İkinci Vakıf? Bunu hiç kimse bilmiyordu.

İşte bu kitapta İkinci Vakfın aranması anlatılıyor.

BİRİNCİ BÖLÜM - Katırın Araştırmaları

1 - KATIR ve İKİ ADAM

KATIR: Birinci Vakfın çöküşünden sonra Katır rejiminin yapıcı özellikleri şekillendi. Birinci Galaksi İmparatorluğunun tümüyle yıkılmasından sonra Katır ilk kez uzayın önemli bir bölümünü birleştirmeyi başardı. Genişlik bakımından gerçekten büyük bir imparatorluktan farksızdı bu. Çökmüş olan Birinci Vakfın ticari imparatorluğu, birbirlerine sıkıca bağlı olmayan, çeşitli topluluklardan oluşmuştu. Psikotarihsel kehanetlerin gözle görülmeyen desteğine karşın durum böyleydi. Birinci Vakfın, Katırın yönettiği, sıkı bir kontrol altında bulundurulan "Dünyalar Birliğiyle kıyaslanması da olanaksızdı. Dünyalar Birliği, Galaksinin onda birini ve nüfusun da on beşte birini kapsıyordu. Özellikle "Araştırma" diye tanımlanan süre de...

GALAKSİ ANSİKLOPEDİSİ

Ansiklopedinin Katır ve İmparatorluğuyla ilgili bölümü bir hayli uzun. Ama Ansiklopedide açıklanan şeylerin çoğunun konumuzla pek ilgisi yok. Ansiklopedi daha çok resmi adı "Birliğin Bir Numaralı Vatandaşı" olan Katır'ın yükselmesine yol açan ekonomik koşulları ve Değişkenin yönetiminin elde ettiği sonuçları inceliyor.

Belki Katır’ın bir hiçken beş yıl içinde müthiş bir hızla yükselerek bir imparatorluğun hükümdarı halini alması bölümün yazarını biraz şaşırtmış ama yazıdan bu da anlaşılmıyor.

Onun için burada Ansiklopediyi bir yana bırakarak kendi yolumuza gideceğiz. Böylesi amaçlarımız için daha uygun. Şimdi o beş yıllık sürenin

sonunu, Birinci ve İkinci Galaksi İmparatorlukları arasındaki o boşluğu inceleyeceğiz. Buna "Büyük Ara" adı verilmektedir.

Siyasal açıdan Birlik sessiz, ekonomik bakımından zengin. Pek az kimse Katır'ın sıkıyönetimindeki barışı, daha önceki karmaşayla değişmek istiyor. Beş yıl önce Vakfı tanımış olan gezegenlerde belki özlemle karışık bir hayıflanma görülüyor. Ama hepsi o kadar. Vakfın ölmüş olan liderleri bir işe yarayacak durumda değiller. Döndürülmüş olanlarsa yararlı oluyor. Yani Katır'ın yönetimine girmiş olanlar.

"Bu "dönmeler" arasında en yararlısı Han Pritcher. O da artık bir Komodor.

Vakfın var olduğu günlerde Han Pritcher, Gizli Servisin bir ajanı ve ayrıca Demokratik Muhalefet adlı bir yeraltı örgütünün de üyesiydi. Vakıf hiç savaşmadan Katır'a yenildiği zaman Pritcher, Değişkenle yine de çarpıştı. Yani Katır onu etkisine alıncaya kadar.

Bu dönüş, üstün bir mantık gücünün emrettiği sıradan bir fikir değiştirme değildi. Bunu Han Pritcher da çok iyi biliyordu. Pritcher değişmişti. Çünkü Katır insanların duygularını işine geldiği şekilde değiştirebilen kafa gücüne sahip bir Değişkendi. Ama bu sonuçtan memnundu Han Pritcher. Her şey bunun böyle olmasını gerektiriyordu. Aslında döndürülmekten pek memnun olmak bu anormal durumun bir belirtisiydi. Ama Han Pritcher artık bu konuyu merak bile etmiyordu.

Komodor Pritcher şimdi Birliğin dışına, sınırsız Galaksinin derinliklerine yaptığı beşinci büyük seferinden dönüyordu. Şimdi bu tecrübeli uzaycı ve haberalma ajanı, "Bir Numaralı Vatandaş"la yapacağı görüşmeyi çocuksu bir sevinçle düşünüyordu. Ama koyu renk, damarsız bir tahtadan oyulmuşa benzeyen sert hatlı yüzünden bu duygusu belli değildi. Pritcher gülümsediği takdirde suratı yer yer çatlayacakmış gibi bir izlenim bırakıyordu insanda. Ama Komodorun sevincini gülümseyerek belli etmesi de gerekli değildi. Çünkü Katır insanın içindeki duyguları en ufak ayrıntılarına kadar görebiliyordu. Tıpkı sıradan bir insanın karşısındakinin kaşlarını kaldırdığını görmesi gibi.

Pritcher hava arabasını eski İmparatorluk Valisinin hangarında bırakıp sarayın bahçesine emredildiği gibi yürüyerek girdi. İki yanında ok işaretleri bulunan bomboş ve sessiz yolda bir buçuk kilometre kadar ilerledi. Sarayın

kilometrelerce genişlikteki bahçelerinde bir tek gözcü, bir tek nöbetçi ya da silahlı hiç kimse olmadığını biliyordu.

Katır’ın korunmaya ihtiyacı yoktu.

Katır'ın en güçlü, en iyi koruyucusu yine kendisiydi.

Pritcher’ın ayak sesleri usulca kulaklarında yankılanırken karşıda sarayın parlak, inanılmayacak kadar hafif ve yine inanılmayacak kadar sağlam maden duvarları belirdi. İmparatorluğun son günlerinin özelliği olan o cüretli, pek büyük, âdeta baş döndürücü kemerler vardı bunda da. Saray sanki boş bahçelere ve ufuktaki kalabalık kente bakarak sıkıntıyla düşünüyordu.

Saraydaysa yeni aristokrasinin ve Birliğin bütün yapısının olağanüstü kafa yeteneklerine bağlı olduğu o Değişken vardı. Yalnızdı Katır.

Pritcher yaklaşırken düzgün, dev kapı sessizce açıldı ve içeri girdi. Geniş rampa adımını atar atmaz hareket ederek yükselmeye başladı. Komodor sessiz asansörle hızla yukarı çıktı. Küçük, süslü olmayan bir kapının önünde durdu. Bu, Katır’ın sarayın en ışıltılı en yüksek kulelerinden birindeki odasının kapısıydı.

Kapı açıldı...

* * *

Bail Channis gençti. Ve Bail Channis "döndürülmemişti:" Yani Katır, genç adamın duygularını istediği gibi yönlendirmemişti. Bail Channis’in kafası kalıtımla aldığı biçimdeydi. Sadece çevresi biraz değişmesini sağlamıştı ama o kadar. Channis bundan da memnundu.

Henüz otuzuna bile basmamış olan Bail Channis başkenttekilerin üzerinde iyi bir izlenim bırakmıştı. Yakışıklı ve espriliydi. Onun için de toplum hayatında başarılı oluyordu. Zekiydi ve kendine güveni vardı. Bu yüzden de Katır'a sokulabilmişti. Bu iki başarısı da Channis'i çok sevindiriyordu.

Ve şimdi ilk kez Katır onu huzuruna çağırmıştı.

Bail Channis uzun ışıltılı yoldan alüminyum köpüğünden yapılmış kulelere doğru gidiyordu. Bir zamanlar bu sarayda Kalgan Genel Valileri oturmuşlardı. İmparatorluğun Valileri. Daha sonra saraya Kalgan'ı kendi

bildikleri gibi yöneten Diktatörler yerleşmişti. Şimdi de burası kendi imparatorluğunu yöneten Birliğin Bir Numaralı Vatandaşının konutuydu.

Channis usulca bir şarkı mırıldanıyordu. Katırın kendisini neden, çağırttığını kesinlikle biliyordu, ikinci Vakıf sorunu tabii! O her yerde adı duyulan umacı! Katır da bu umacı yüzünden "sonsuz yayılma" siyasetinden vazgeçmişti. Şimdi ihtiyatla kımıldamadan bekliyordu. Ama bu beklemenin adı "sağlamlaştırma"ydı o da başka.

Etrafta türlü dedikodu dolaşıyordu. Söylentilere hiçbir zaman engel olamazdınız zaten. Katır'ın yeniden saldırıya geçeceğinden söz ediliyordu. "Katır İkinci Vakfın nerede olduğunu öğrendi," diyorlardı. "Oraya saldıracak..." Ya da, "Katır İkinci Vakıfla anlaştı," diye iddia ediyorlardı. "İkisi aralarında Galaksiyi bölüşecekler." Veya, "Katır İkinci Vakıf diye bir şeyin var olmadığına karar verdi," diye başlarını sallıyorlardı. "Artık bütün galaksiyi ele geçirecek."

Bekleme salonunda buna benzer bir sürü dedikodu tekrarlanıyordu. Bu tür söylentilerin ilk çıkışı da değildi, ama bu kez herkes kesin bir tavırla konuşuyordu. Ve savaş, macera ve siyasi karmaşaya bayılan, durgun dönemlerde âdeta soluk alamayan bağımsız ve ateşli kimseler buna çok seviniyorlardı.

Bail Channis de onlardan biriydi. Genç adam o esrarlı İkinci Vakıftan korkmuyordu. Aslında Katır’dan da korktuğu yoktu. Ve bununla övünüyordu. Çok genç ve zengin olduğu için onu çekemeyen bazı kişiler bu neşeli çapkından hesap sorulacağı günü bekliyorlardı. Channis, Katır’ın görünüşü ve yapayalnız yaşamasıyla açık açık alay ediyordu. Hiç kimse ona katılmaya cesaret edemiyor, yalnızca birkaç kişi bu alaylara gülme cüretini gösterebiliyordu. Ama Channis’in başına bir felaket gelmeyince genç adamın ünü etrafa iyice yayıldı.

Channis mırıldandığı şarkıya yeni sözler uyduruyordu. Saçma sapan sözler ve hep aynı nakarat. "İkinci Vakıf, İkinci vakıf, ülkeyi ve bütün canlıları tehdit ediyor."

Genç adam saraya erişti.

Bail Channis yaklaşırken düzgün, dev kapı sessizce açıldı ve genç adam içeri girdi. Adımını atar atmaz geniş rampa hareket ederek yükselmeye başladı. Channis sessiz asansörle hızla yukarı çıktı. Küçük, süslü olmayan

bir kapının önünde durdu. Katır’ın, sarayın en ışıltılı ve en yüksek kulelerinden birindeki odasının kapısıydı bu.

Kapı açıldı...

* * *

"Katır"dan başka adı ve "Bir Numaralı Vatandaşsan başka unvanı olmayan adam, duvardaki tek taraflı saydam dik dörtgenden ufuktaki yüksek binalarla dolu, ışıklı kente baktı.

Gitgide koyulaşan alacakaranlıkta yıldızlar gözükmeye başlıyordu. Ve onların hepsi de Katır'a bağlıydılar.

Bu düşünce Değişkenin bir an acı acı gülümsemesine yol açtı. O yıldızlar pek az kimsenin gördüğü bir kişiye bağlıydılar.

Katır yüzüne bakılacak bir insan değildi. Daha doğrusu ona ancak alayla bakılabilirdi. Bir yetmiş boyundaydı ve sadece elli dört kilo geliyordu. Bacaklarıyla kolları sıska gövdesinden çıkan, biçimsiz sodalara benziyorlardı. Yedi buçuk santim boyundaki iri burnu sıska yüzünü sanki tümüyle kaplamaktaydı.

Yalnızca gözleri bu Katır denen acayip komediye uymuyordu Galaksinin bu en büyük fatihinin gözlerinde kolaylıkla saklayamadığı bir yumuşaklık ve hüzün vardı.

Kentte her türlü eğlence bulunabilirdi. Orası lüks bir dünyanın yine lüks başkentiydi. Katır başkenti Vakıfta kurabilirdi. Yenmiş olduğu düşmanlarının en güçlüsü olan Vakıfta. Ama orası merkezden çok uzakta, Galaksinin sınırındaydı. Merkeze yakın olan Kalgan strateji bakımından Katır'a daha uygun gelmişti Bir zamanlar soyluların eğlence gezegeni olan Kalgan.

Ne var ki, Katır duyulmamış bir zenginliğin desteklediği bu geleneksel eğlence yerinde aradığı huzuru bulamıyordu. Herkes ondan korkuyor ve emirlerine itaat ediyordu. Hatta belki ona saygı da duyuyorlardı. Ama uzaktan. Ancak kim ona yakınlık ya da sevgi duyarak bakabilirdi? Sadece Döndürdükleri. Onların yapay sadakatlerinin ne değeri var, diye düşündü. Bir sürü unvan alabilir, onuruma törenler yapılması için herkesi zorlar ve eğlenceler düzenletebilirim. Ama bütün bunlar bile hiçbir şeyi değiştiremez. En iyisi sadece Bir Numaralı Vatandaş olmak ve buraya saklanmak. Bu iyi

değilse bile kötü sayılmaz hiç olmazsa... Katır ani bir isyan duydu. Güçlü ve vahşi bir duyguydu bu. Galaksinin her yanı benim olmalı! Hiçbir yeri elimden kaçmamalı! Beş yıldan beri sessizce oturuyorum. Kendimi Kalgan’a gömdüm âdeta. Bunun nedeni İkinci Vakıf. Görülmeyen, duyulmayan, bilinmeyen, sisli, puslu, aydınlığa çıkmayan bir tehlike... Katır otuz iki yaşındaydı. Ama artık kendisini yaşlanmış gibi hissediyordu. Değişkenliğin neden olduğu müthiş bir gücü vardı kafasının ama vücudu sağlıksız ve zayıftı.

"Her yıldız! Görebildiğim, göremediğim her yıldız! Hepsi de benim olmalı!"

"Herkesten intikam alacağım! Bir parçası sayılmadığını insanlıktan! Uyamadığım bu Galaksiden!"

Tavanda soğuk pırıltılı uyarı ışığı yandı. Katır saraya giren adamı izleyebiliyor, duygularını da seziyordu. Bu yalnızlık içindeki alacakaranlık saatlerde Değişken gücü artmış gibiydi.

Katır kendisini zorlamadan gelenin kim olduğunu anladı. Pritcher'di bu.

Bir zamanlar Vakıftan olan Pritcher. Çürümüş, kokuşmuş hükümetin bürokratlarının aldırmadığı ve terfi ettirmediği Pritcher. Katır'ın önemsiz bir ajanken yükselttiği adam. Önce Komodor yardımcısı yaptığı Pritcher. Sonra da Komodor. Bütün Galakside dolaşmaya gönderdiği Pritcher.

Eski çelik gibi düşmanı şimdiki Komodor Pritcher, Katır’a tamamıyla sadıktı. Ama Pritcher'in sadakatinin nedeni sağladığı çıkarlar, duyduğu minnet değildi. Pritcher, Katır'a onun kendisine verdiği şeylere karşılık bağlılık duymuyordu. Hayır, o sadece Döndürüldüğü için sadıktı.

Katır, Han Pritcher’in dalgalar gibi kabarıp gemleyen duygularını kontrol altında tutan o güçlü, değişmesi olanaksız sevgi ve sadakat tabakasını görebiliyordu. Bu tabakayı beş yıl önce adamın kafasına yerleştirmişti. Bunun altında, derinlerde Pritcher’in asıl duyguları gizliydi. Güçlü bir kişilik, inatçılık, dik başlılık ve idealizm. Ama artık Katır bile bunları pek fark edemiyordu.

Arkasındaki kapı açılınca Katır döndü. Duvardaki saydam bölüm bulanıklaştı. Akşamın mor ışığının yerini atom gücünün o beyaz pırıltısı aldı.

Han Pritcher, Katır'ın işaret ettiği yere oturdu. Onunla özel olarak konuşulacağı zaman yerlere kadar eğilmiyor, diz çökmüyor ya da unvan kullanılmıyordu. Katır sadece "Bir Numaralı Vatandaş"tı. Ve ona, "efendim" diye hitap ediliyordu. Katır'ın huzurunda oturuyor ve istediği zaman ona arkanı da dönebiliyordun.

Bütün bunlar Han Pritcher için Katır'ın gücüne ne kadar güvendiğinin birer kanıtıydılar. Bu, adamın kalbini sıcak bir memnunlukla dolduruyordu.

Katır, "Son raporunu dün aldım," dedi. "Biraz canımı sıktığını saklayacak değilim, Pritcher."

Komodor kaşlarını çattı. "Evet, bunu tahmin ediyorum. Ama başka nasıl bir sonuca varabilirdim? İkinci Vakıf diye bir şey yok, efendim."

Katır bir an düşündü ve çoğu kez yaptığı gibi başını salladı. "Ebling Mis'in kanıtlarını unutma. Ne dersen de, Ebling Mis'i unutamazsın."

Bu yeni bir hikâye değildi.

Pritcher hemen, "Belki Mis, Vakfın en büyük psikoloğuydu," dedi. "Ama Hari Seldon'un yanında solda sıfır kalırdı. Mis, Seldon'un çalışmalarını incelediği sırada sizin etkiniz altındaydı. Mis'in kafasını yapay bir şekilde hızla çalışmaya zorluyordunuz. Belki de onu gereğinden fazla zorladınız. Mis yanılmış olabilir. Evet, evet, mutlaka yanıldı, efendim."

Katır içini çekti. Çiçek sapına benzeyen sıska boynunu eğerek kafasını öne doğru uzattı. Gülünç yüzünde acı bir ifade vardı. "Bir dakika daha yaşayabilseydi. Bana İkinci Vakfın yerini söylemek üzereydi. Bunu biliyordu. Bundan eminim. Gerilemeyecektim. Uzun yıllar beklemeyecektim. O kadar zaman kaybettik ki. Beş yıl boşu boşuna geçti"

Pritcher hükümdarının bu gereksiz pişmanlığını kınayamazdı. Kontrol altındaki kafası bunu yasaklıyordu. Onun yerine sarsıldı, belirsiz bir endişe duydu. "Ama bu durum başka nasıl açıklanabilir, efendim? Beş sefere çıktım. Yolları siz kendiniz belirlediniz. Ve ben her bir asteroide baktım. Eski İmparatorluktan olan Hari Seldon'un üç yüzyıl önce iki Vakıf kurduğu söyleniyor. Bunlar çökenin yerini alacak olan Yeni İmparatorluğun çekirdeğini oluşturacaklarmış. Seldon öldükten yüzyıl sonra Birinci Vakıf bütün çevrede tanınıyordu. Seldon'un ölümünden yüz elli yıl sonraysa bütün Galaksi Vakfı biliyordu. Yani eski imparatorlukla yapılan savaş

sırasında. Artık aradan üç yüzyıl geçti. Nerede bu esrarlı İkinci Vakıf? Galaksinin hiç bir yerinde bu Vakfı bilmiyorlar."

"Ebling Mis, İkinci Vakfın kendisini gizlediğini söyledi. Ancak gizlilik onun zayıflığını güç haline sokabilir."

"Bu derece gizlilik olmaz. Bu, Vakfın var olmadığını gösterir."

Katır başını kaldırdı. İri gözlerinde dikkatli ve ihtiyatlı bir ifade vardı. "Hayır, İkinci Vakıf var." Kemikli parmağını salladı. "Taktiği biraz değiştireceğiz."

Pritcher'in kaşları çatıldı. "Kendiniz mi gideceksiniz? Açıkçası bunu hiç önermem."

"Ne münasebet! Tekrar gitmem gerekecek. Son kez. Ama başka biriyle birlikte. Grubu ikiniz bir arada yöneteceksiniz."

Bir sessizlik oldu.

Sonra Pritcher, "Kiminle gideceğim, efendim?" diye sordu. Sesi sertleşmişti.

"Kalgan'da genç bir adam var. Bail Channis adında biri."

"Ondan söz edildiğini hiç duymadım, efendim."

"Bunu tahmin ediyordum. Ama son derecede zeki ve hırslı biri. Ve o Döndürülmedi."

Pritcher'ın uzun çenesi bir an titredi. "Bunun ne yararı olacağını anlıyamadım, efendim"

"Bir yararı var, Pritcher. Sen tecrübeli, becerikli bir adamsın. Bana çok iyi hizmet ettin. Ama sen Döndürülmüş bir insansın. Seni hizmet etmeye baskıyla sağlanmış bir sadakat zorluyor. Bana olan bağlılığın. Asıl duyguların değiştirildiği zaman sen de bir şey kaybettin. Belki azim bu. Ve benim bunu sana yeniden vermem de olanaksız."

Pritcher sertçe, "Ben böyle bir şey hissetmiyorum, efendim," diye cevap verdi. "Size düşman olduğum günlerdeki halimi çok iyi anımsıyorum. Kendimi o zamankinden daha kötü bulmuyorum."

"Tabii bulmayacaksın." Katır hafifçe güldü. "Bu konuda tarafsız olarak karar vermen imkânsız. Ama bu Channis denilen genç... kendisi için bir

şeyler istiyor. Bu yüzden hırslı. Ona tümüyle güvenebiliriz. Çünkü kendisinden başka hiç kimseye sadakat gösterecek değil. Channis benim sayemde yükseleceğini biliyor. Daha da yükselmek, devamlı yukarılarda kalabilmek için gücümü arttırmaya çalışacak. En üst düzeye erişebilmek için her şeyi yapacak. Seninle birlikte gittiği zaman araştırmalarını hırslı bir hale sokacak. Sırf kendisi için."

Pritcher yine de ısrar etti. "O halde beni Döndürülmenin etkisinden neden kurtarmıyorsunuz? Madem bu beni daha yararlı bir hale sokacak... Herhalde bundan sonra benden kuşkulanmazsınız?"

"Senden hiçbir zaman kuşku duymayacağım, Pritcher. Kafamın ya da silahımın erişebileceği yerde olduğun sürece Döndürülmenin etkisinden kurtulamayacaksın. Seni etkiden kurtardığım an beni öldürürsün."

Komodorun burun kanatları kabardı. "Hakkımda böyle düşündüğünüz için çok kırıldım."

"Seni kırmayı istemiyorum. Duyguların normale döndüğü zaman neler hissedeceğini bilmiyorsun. İnsan kafası kontrol altına alınmaya sinirlenir. İşte bu yüzden sıradan bir hipnotizmacı istemeyen bir insanı etkileyemez. Ama ben etkileyebilirim. Çünkü ben bir hipnotizmacı değilim. Bana inan, Pritcher, gösteremediğin, hatta varlığından bile kuşkulanmadığın o kinle karşı karşıya gelmeyi istemem."

Pritcher başını eğdi. Çaresizlik kalbini burktu. Sanki içinde bir şey yorulmuş, gri bir renk almıştı. Kendisini zorlayarak, "Ama o adama nasıl güvenebilirsiniz?" dedi. "Yani tümüyle. Ben Döndürüldüğüm için bana yüzde yüz güveniyorsunuz."

"Evet, herhalde ona tümüyle güvenemem. İşte onun için Channis'le birlikte gitmeni istiyorum, Pritcher." Katır geniş koltuğa oturdu. Şimdi canlanmış bir kürdana benziyordu. "Anlayacağın, Channis İkinci Vakfın yerini bulduğu takdirde onlarla anlaşmasının kendisi için daha kazançlı olacağını düşünebilir. Anlıyor musun?"

Pritcher’ın gözleri müthiş bir memnunlukla parladı. "İşte bu daha iyi, efendim."

"Tabii. Ama unutma, onu alabildiğince serbest bırakmalısın."

"Tabii."

"Ve... şey... Pritcher, Channis yakışıklı, nazik, son derecede sevimli bir genç. Onun gözlerini boyamasına izin verme. Aslında Channis tehlikeli ve vicdansız bir insan. Onunla başa çıkabileceğin durumda olmadıkça kendisini engellemeye çalışma. Hepsi bu kadar."

Katır yine yalnızdı. Işıkların sönmesine izin verdi ve önündeki duvar tekrar saydamlaştı. Şimdi gökyüzü mora dönüştü. Kent ufukta bir ışık lekesi gibi duruyordu.

Katır, "Bütün bunları ne için yapıyorum?" diye kendi kendisine sordu. "Bütün Galaksiyi elime geçirirsem, ne olacak? Bu, Pritcher gibi adamların dimdik, boylu boslu, güçlü ve güven dolu olmalarını önleyecek mi? Bail Channis bir anda çirkinleşecek mi? Ya ben? değişecek miyim?"

Katır kuşkuları yüzünden kendi kendisine lanet etti. "Asıl neyin peşindeyim ben?"

Tavandaki soğuk pırıltılı uyarı ışığı yandı. Katır saraya giren adamı izleyebiliyordu. Âdeta istemeye istemeye onun kafasındakileri ve duygularını algılayabilmekteydi.

Katır kendisini zorlamadan onun kim olduğunu anladı. Bail Channis’ti gelen. Katır genç adamın kafasının öyle tekdüze olmadığını görüyordu. Bu kafaya Galaksinin karmaşasından başka hiçbir şey dokunmamış, onu biçimlendirmemişti. Bu beyinde dalgalar ve seller birbirlerini izliyordu. Yüzeyde ihtiyat vardı. İnce, düzgünce bir tabaka. Ama bunun kıvrımlarında da alay ve küfürler gizliydi. Ve bu tabakanın altında çıkarcılık, bencillik ve yer yer zalimce bir espri yeteneği görülüyordu. Ve en önemlisi, derin ve durgun bir göle benzeyen bir hırs.

Katır, uzanıp o selleri durdurabilirim, diye düşündü. O gölcüğü akıtabilir, başka bir yatağa verebilirim. Bir nehri kurutur, bir yenisini yaratırım. Ama bunu yaparsam ne olur? Channis'in kıvırcık saçlı kafasını derin bir sevgiyle eğmesini sağlarsam, bu benim görünüşümü değiştirir mi? Gündüzden kaçmama, geceyi sevmeme, kayıtsız şartsız benim olan bir imparatorluğun ortasında bir münzevi gibi yaşamama neden olan bu görünüşümü?

Katır’ın arkasındaki kapı açıldı ve Değişken döndü. Duvardaki saydam yer bulanıklaştı. Karanlık, yerini atomun göz kamaştırıcı beyaz ışığına bıraktı.

Bail Channis çevik bir hareketle koltuğa oturarak, "Bu pek de beklenmedik bir onur değil, efendim," dedi.

Katır hortuma benzeyen burnunu dört parmağıyla birden ovuşturdu. "Neden delikanlı?" Sesi biraz öfkeliydi.

"Bunun nedeni önsezi sanırım. Tabii dedikoduları dinlediğimi itiraf edersem durum değişir."

"Dedikoduları mı? Kastettiğin birkaç düzine dedikodudan hangisi?"

"Galakside tekrar saldırıya geçileceğiyle ilgili olanlar. Bunun doğru olduğunu ve saldırıda uygun bir rol oynayacağımı umuyorum."

"O halde bir İkinci Vakıf olduğuna inanıyorsun." .

"Neden inanmayayım? Bu her şeyi daha ilgi çekici bir hale sokar."

"İkinci Vakıf da seni ilgilendirir tabii "

"Tabii! Vakfın esrarı! Tahminler yürütmek için bundan daha uygun bir konu olabilir mi? Gazetelerin eklerinde son zamanlarda sadece İkinci Vakıftan söz ediliyor. Bu da anlamlı olmalı. Yazarlardan biri salt beyinden oluşmuş yaratıklarla dolu bir dünyayla ilgili bir yazı yazdı. Bunun İkinci Vakıf olduğunu ima ediyordu. Yazara göre, bu varlıklar fizik biliminin yaratabileceği her silahla çarpışacak bir kafa gücü geliştirmişler. Bu beyinler binlerce ışık yılı öteden uzay gemilerini parçalayabiliyor, gezegenleri yörüngelerinden çıkarıyorlar..."

"Evet. İlgi çekici. Ama senin bu konuda bir fikrin var mı? Bu kafa gücü fikrini kabul ediyor musun?"

"Galaksi! Hayır, hayır. Öyle yaratıklar bir tek gezegene sıkışıp kalırlar mıydı? Hayır, efendim. İkinci Vakıf saklanıp duruyor, çünkü sandığımızdan daha güçsüz."

"O halde sana durumu daha kolaylıkla anlatabileceğim. İkinci Vakfı bulmak için yapılacak bir sefere katılmaya ne dersin? Grubu yönetmeye?"

Channis bir an durakladı. Olaylar tahmin ettiğinden daha hızlı gelişmişti. Dili tutulmuş gibi otururken sessizlik uzadı.

Katır alayla, "Ee" dedi.

Channis kaşlarını kaldırdı. "Tabii. Ama nereye gideceğim? Bu konuda bilgi var mı?"

"Komodor Pritcher de seninle olacak..."

"O halde grup başkanı ben olmayacağım."

"Sözlerimi dinle, ondan sonra kararını verirsin. Sen Birinci Vakıftan değilsin. Kalgan’ın yerlisisin sanırım. Evet. Öyleyse Seldon planı konusunda ancak belli belirsiz bazı fikirlerin olmalı. Birinci Galaksi İmparatorluğu çöktüğü sırada Hari Seldon ve bir grup yardımcısı artık bu yozlaşmış çağda bulunmayan matematiksel araçlarla geleceği incelediler. Galaksinin iki ucunda birer Vakıf kurdular. Hem de gelişen ekonomik ve toplumsal güçlerin bunları İkinci İmparatorluğun çekirdeği haline sokmasını sağlayacak şekilde. Hari Seldon bunun bin yılda başarılabileceğini düşünüyordu. Vakıflar olmasaydı bu ara otuz bin yıl sürecekti. Ama Seldon benim gibi birinin ortaya çıkacağını tahmin edemedi. Ben bir Değişkenim. Toplumun sayılara dökülebilen ortalama tepkilerini yorumlayan bir bilim olarak Psiko-tarih, benim gibi birinin ortaya çıkacağını önceden açıklayamazdı. Anlıyor musun?"

"Çok iyi anlıyorum, efendim."

"Artık Galaksiyi birleştirmek istiyorum. Böylece Seldon’un bin yıllık amacına üç yüz yılda erişmiş olacağım. Birinci Vakıf yani fizikçilerin bulunduğu dünya benim yönetimimde gitgide gelişiyor. Birliğin sağladığı düzen ve refah sayesinde geliştirdikleri atom silahları Galaksideki her şeyle başa çıkacak durumda. Ama belki, İkinci Vakfın silahları dışında, dememiz gerekiyor. Bu yüzden o Vakıf konusunda ayrıntılı bilgim olmalı. Komodor Pritcher İkinci Vakıf diye bir şey olmadığına kesinlikle inanıyor. Ama ben onun yanıldığını biliyorum."

Channis usulca sordu. "Nasıl bilebilirsiniz?"

Katır’ın yumuşak sesi birdenbire öfkeyle titremeye başladı. "Çünkü emrimdeki kafalarla oynanıyor! Usulca! İncelikle! Ama bu benim fark edemeyeceğim kadar da ince bir şey değil. Artık bunca yıl neden saldırıya geçmediğimi, ihtiyatla beklediğimi anlıyor musun? İşte sen bu yüzden önemlisin, Channis. Pritcher benim en iyi adamım, onun için de güvende değil. Tabii Pritcher’ın bundan haberi yok. Ama sen Döndürülmüş denilsin. Onun için de sana bakar bakmaz, 'Bu da Katır’ın adamlarından biri,’

diyemeyecekler. İkinci Vakfı adamlarımdan daha uzun süre aldatabilirsin. Ve belki bu süre yeterli olur. Anlıyor musun?"

"Hım... Evet. Beni bağışlayın ama size bazı sorular sormam gerekiyor. Adamlarınıza ne gibi bir etki yapıyorlar? Bunu öğrenmeliyim ki, General Pritcher değiştiği zaman durumu fark edebileyim. Onlar Döndürülmüş olmaktan çıkıyorlar mı? Size ihanet mi ediyorlar?"

"Hayır. Sana bunun ince bir şey olduğunu söyledim. Bu beni daha da rahatsız ediyor. Çünkü bu değişikliği fark etmek çok güç. Bazen bir çareye başvurmadan önce beklemek zorunda kalıyorum. Önemli, kilit noktadaki bir adamımın aklına estiği gibi davranmaya başlamasının normal olup olmadığını bilemiyorum. Bu davranışı normal midir, yoksa kafasıyla oynamışlar mıdır? Bunu kolaylıkla saptayamıyorum. Bana olan sadakat duyguları hâlâ güçlü. Ama yaratıcı güç ve kişisel girişim yeteneği sıfıra inmiş oluyor. Şu son yıl da adamlarımdan altısının kafası böyle değiştirildi. En iyi altı adamımın." Katır ağzını çarpıttı. "Şimdi onlar eğitim üslerini yönetiyorlar. Ve ben karar vermeleri gereken acil bir durumla karşılaşmamaları için dua ediyorum."

"Ama... Diyelim ki, bu İkinci Vakfın işi değil, efendim. Ya sizin gibi biri daha varsa? Bir Değişken?"

"Plan çok dikkatle yapılmış. Çok uzun vadeli. Tek bir insan işleri daha çabuk halletmeyi isterdi. Hayır, karşımızda bir dünya var ve silahım da sensin."

Channis’in gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Bana bu fırsatı vereceğiniz için seviniyorum."

Ama Katır genç adamın ansızın coşan duygularını fark etmişti. "Evet, bana olağanüstü bir hizmette bulunacağını ve bunun ödülünün de yine olağanüstü olması gerektiğini düşünüyorsun. Hatta belki ölürken tahtı sana bırakmamı istiyorsun. Evet, anlıyorum. Ama bildiğim gibi olağanüstü cezalar da vardır. Etkileme gücümü sadece sadakat yaratmaktan başka amaçlarla da kullanabilirim."

Channis dehşetle yerinden fırlarken. Katır İnce dudaklarını bükerek sert bir ifadeyle gülümsedi.

Ve Channis bir an, kısacık bir an müthiş bir ıstırapla sarsıldı. Bu, fiziksel bir acı halini alarak genç adamın kafasını dayanılamayacak bir şekilde

kararttı. Sonra her şey düzeldi. Şimdi geride korkunç bir öfke kalmıştı.

Katır, "Öfkenin hiçbir yararı olmaz," dedi. "Ah, evet, şimdi o öfkeni gizlemeye çalışıyorsun, değil mi? Ama ben onu görebiliyorum. Unutma, demin hissettiklerini daha yoğunlaştırabilirim. Ve bu çok daha uzun da sürebilir. Ben insanları duygularını kontrol ederek öldürdüm. Bundan daha zalimce bir ölüm de olamaz." Bir an durdu. "Hepsi bu kadar.

Katır yine yalnızdı. Işıkları sönükleştirirken duvardaki pencere saydamlaştı. Gökyüzü simsiyahtı. Yükselen mercek biçimi Galaksi uzayın kadife derinliklerine ışıl ışıl yayılıyordu.

Sisli samanyolunda o kadar çok yıldız vardı ki, bunlar âdeta eriyerek birleşiyor ve ışıktan bir bulut oluşturuyorlardı.

Ve bu Galaksi Katır'ın olacaktı.

Değişken, yapılacak bir şey daha var, diye düşündü. Ondan sonra uyuyabilirim...

* * *

BİRİNCİ PERDE ARASI

İkinci Vakfın Yönetim Kurulu toplantıdaydı. Onlar bizim için sadece birer ses sayılabilirler. Bu ara toplantı yeri de, buna katılanların kimlikleri de önemli değil. Ayrıca toplantıyı ya da bunun bir bölümünü olduğu gibi anlatmamız da olanaksız. Bu ancak konuşmaları anlaşılır bir hale sokmaktan vazgeçildiği takdirde yapılabilir.

Şimdi karşımızdakiler birer psikolog. Sadece psikolog da değiller; onları psikolojiye yönelmiş bilim adamları diye tanımlayabiliriz. Daha doğrusu bu insanların temel bilimsel felsefe kavramları bütünüyle bilmediğimiz bir yöne yönelmiş. Fizik bilimlerinin gözlemci yapılarından çıkarılan varsayımlarla yetişen bilim adamlarının "psikolojisinin, bizim bildiğimiz ruhbilimle ancak uzaktan bir akrabalığı olabilir.

İşte bir köre renk anlatmak için ancak buraya kadar çabalayabilirim. Üstelik ben de dinleyicim kadar kör sayılırım.

Burada şunu anlatmak istiyorum: Toplanmış olan bu insanlar birbirlerinin kafalarını çok iyi anlıyor ve biliyorlardı. Bildiğimiz sesli konuşma onlar

için gereksizdi. Bir iki sözcük bile fazla gevezelik sayılıyordu.

Şimdi burada toplantıdaki üyelerin birbirleriyle yaptıkları "kafa konuşmasını" anlayacağımız bir dile çevirmeye çalışacağım.

Toplantıda bir "ses" diğerlerini bastırıyordu. Bu sadece "Birinci Konuşmacı" diye bilinen bir insanın sesiydi. Daha doğrusu kafa konuşması.

Birinci Konuşmacı, "Katır'ın o ilk çılgınca saldırısını neyin durduğunu artık kesin," diyordu. "Bu durumun hoşa gidecek bir şey olduğu söylenemez. Katır'ın Birinci Vakıfta 'psikolog' diye tanımladıkları birinin beyin enerjisini yapay bir şekilde arttırarak bizi bulmaya çalıştığı anlaşılıyor. Az kalsın başarılı da oluyormuş. Psikolog bulduklarını Katır'a açıklayacağı sırada öldürülmüş. Cinayetle sonuçlanan o olayların hesaplarımızla bir ilgisi de yok. Şimdi sıra sende." "Ses" Beşinci Konuşmacıyı kastediyordu.

Beşinci Konuşmacı, "Olayın kötü idare edildiği kesin," diye söze başladı. "Kalabalık bir grup bize saldırdığı takdirde kendimizi savunamayız. Özellikle grubun başında Katır gibi güçlü bir beyin olursa. Katır Birinci Vakfı yenerek Galaksinin bir bölümüne sahip olduktan altı ay sonra Trantor'daydı. Bir altı ay sonra da burada olacaktı. Yenilmemiz olasılığı çok büyüktü. Yüzde doksan altı virgül üç. Yani kurtulma oranımız sadece yüzde üç virgül yediydi. Katır'ı durduran güçlerin analiziyle uzun bir süre uğraştık. Tabii Katır'ı neyin zorladığını biliyoruz. Görünüşünün biçimsizliği ve kafa bakımından eşsiz oluşunun içinde yaptığı yankıların da farkındayız. Kendisine gerçek ve dürüst bir sevgi duyan başka bir insanın karşısında davranışlarının değişebileceğini ancak Üçüncü Evreye girdikten sonra anlayabildik. Tabii o olaydan sonra..."

"Katır'ın bu 'anormal' diye tanımlayabileceğimiz davranışlarda bulunması için uygun bir zamanda karşısında ona sevgi duyan birinin olması gerekiyor. Yani bu bakımdan o olay sadece bir rastlantıydı. Ajanlarımız Katır'ın psikoloğunu bir kızın öldürdüğünden eminler. Katır bu kıza bağlanmış ve duyguları yüzünden de ona güvenmiş. Tabii bu nedenle kızın kafasını kontrol altına almamış. Çünkü kız ona dostluk ve sevgi gösteriyormuş."

"O olay bizim İçin bir uyarı yerine geçti. Şimdiye kadar da Katır'ı olağanüstü yollarla uzakta tutmaya çalıştık. Ama başvurduğumuz çarelerle

Seldon'un o büyük planını her gün yeni bir tehlikeye atıyoruz. Hepsi bu kadar."

Birinci Konuşmacı üyelerin açıklamayı iyice kavrayabilmeleri için biraz bekledi. Sonra da, "Durum son derece nazik," dedi. "Seldon’un planını bu parçalanma noktasına gelinceye kadar zorladık. Bu olayda durumu önceden sezemediğimiz için çok beceriksizce davrandık, bunu da söylemek isterim. Şimdi Seldon planının iyice altüst olması tehlikesiyle karşı karşıyayız. Zaman geçiyor. Artık bir tek çare olduğuna inanıyorum. Tabii bu da yine tehlikeli bir şey... Katır’ın bizi bulmasına izin vermeliyiz. Tabii bir bakıma..."

Birinci Konuşmacı diğerlerinin tepkilerini öğrenmek için biraz bekledikten sonra, "Tekrarlıyorum." dedi. "Bir bakıma!"

2 - KATIR'DAN UZAKTA İKİ ADAM

Uzay gemisi hemen hemen hazırdı. Hiçbir eksik yoktu. Ama yolcular nereye gideceklerini bilmiyorlardı. Katır Trantor'a gitmelerini önermişti. İnsanların bildiği en güçlü İmparatorluğun eşsiz Galaksi Merkezi olan Trantor eski halinde değildi artık. Bütün yıldızların başkenti olan gezegen şimdi bir ölüden farksızdı.

Pritcher, Katır'ın fikrini beğenmemişti. Eski, denenmiş bir yoldu bu. Orada ipucu da yoktu.

Han Pritcher, Bail Channis'i geminin seyir odasında buldu. Genç adamın kıvırcık saçları hafifçe karışmış ve bir iki bukle alnına düşmüştü. Sanki dikkatle bu biçime sokulmuş gibi. Channis gülümsüyordu ve düzgün dişleri de saçları kadar parlaktı. Komodor nedense genç adama karşı belli belirsiz bir düşmanlık duydu.

Channis çok heyecanlıydı. "Pritcher, bu bir rastlantı olamaz."

Komodor soğuk bir tavırla, "Konuşmanın konusundan haberim yok." dedi.

"Ah... O halde, dostum, bir iskemle çek ve bu konuyu görüşelim. Notlarını okuyordum, Harika bunlar."

"Böyle düşünmen... pek hoş..."

"Ama benimle aynı sonuçlara varıp varmadığını merak ediyorum. Sorunu tümdengelim yoluyla incelemeyi hiç düşündün mü? Yıldızları gelişigüzel taramak iyi de... Sen o beş sefer sırasında yıldızdan yıldıza koşmuşsun. Bu belli bir şey. Bu hızla bilinen bütün dünyaları dolaşmanın ne kadar süreceğini biliyor musun? Bunu saptadın mı?"

"Hem de kaç kez." Pritcher bu genç adama yardım etmek niyetinde değildi. Ama Cnannis'in kafasındaki fikirleri çalmayı da istiyordu. Onun kontrol altında olmayan ve bu yüzden de önceden ne yapacağı kestirilmeyen kafasındaki fikirleri...

"Şimdi durumu incelersek ve ne aradığımıza karar versek nasıl olur?"

Pritcher öfkeyle, "İkinci Vakfı arıyoruz." diye anımsattı.

Channis düzeltti. "Psikologlardan oluşan bir vakfı. Bu Vakıf bu yüzden fizik bilimleri bakımından zayıf. Birinci Vakıf da psikoloji açısından zayıf olduğu gibi. Sen Birinci Vakıftansın. Ben değilim. Herhalde durumu anlıyorsun. Bizim bulmamız gereken dünya kafa gücüyle yönetilen ama bilim bakımından geri olan bir yer."

Pritcher usulca, "Bu şart mı?" diye sordu. "Bizim Dünyalar Birliği bilim bakımından hiç de geri kalmış değil. Üstelik hükümdarımızın müthiş bir kafa gücü de var."

Channis sabırsızca cevap verdi. "Çünkü o Birinci Vakfın bilgisinden yararlanabiliyor. Ve Galaksideki böyle tek bilgi deposu da bu. Herhalde İkinci Vakıf Galaksi İmparatorluğunun parçaları arasında yaşıyor. Orada fizik bilginleri de yok."

"Yani sen bir grup dünyayı yönetimi altına alacak bir kafa gücüne sahip olan ama fizik bilimleri bakımından güçsüz durumda bulunan bir gezegeni aradığımızı söylüyorsun."

"Fizik bilimleri bakımından bir ölçüde güçsüz. Bu dünya, çevresindeki yozlaşmış gezegenlere karşı kendisini savunacak durumda. Ama olgun bir atom ekonomisinin desteklediği Katır'ın yeni güçlerine karşı koyması olanaksız. Öyle olmasaydı yerleri başlangıçta Hari Seldon, şimdi de kendileri tarafından böylesine büyük bir gizlilikle saklanmazdı. Senin Birinci Vakıf yerini hiçbir zaman gizlemedi. Üç yüzyıl önce ıssız bir gezegende bir tek kent halindeyken bile saklanmaya çalışmadı."

Pritcher'ın düzgün hatlı esmer yüzünde alaylı bir ifade belirdi. "Bu derin tahlilini sona erdirdiğine göre, artık şu uzaktaki siyasi yabanıl ormanında bulunan, bu tanımlamaya, hatta başkalarına da çok uyan krallıklar, cumhuriyetler, gezegen eyaletleri ve diktatörlükleri sayar mısın?"

"Demek bütün bunlar daha önce de düşünüldü?" Channis hâlâ küstah bir tavırla konuşuyordu.

"Aradığını burada bulamayacaksın, ama Karşı Çevredeki siyasi birimlerle ilgili tam bir rehber hazırladık. Sen Katır'ın gelişigüzel bir şekilde çalıştığını mı sanıyorsun?"

Channis'in sesi heyecanla yükseldi. "Pekâlâ! Tazenda Oligarşisine ne dersin?"

Pritcher düşünceli düşünceli kulağına dokundu. "Tazenda mı? Ah? Orayı bildiğimi sanıyorum. Gezegen Çevrede değil ki. Yanılmıyorsam Tazenda Çevreyle Galaksi Merkezi arasındaki uzaklığın üçte biri bir yerde."

"Evet. Ee, ne olmuş?"

"Kayıtlar, İkinci Vakfın Galaksinin öbür ucunda olduğunu açıklıyor. Zaten elimizde bu ipucundan başka bir şey de yok. Tazenda’nın Birinci Vakıfla yaptığı açı belki yüz on, yüz yirmi derece. Yani olması gerektiği gibi yüz seksen derece değil."

"Kayıtlarda bir şeyden daha söz ediliyor. İkinci Vakfın 'Yıldızın Ucunda’ kurulduğundan."

"Galaksi de öyle bir yer bulunamadı."

"Çünkü yerel bir addı bu. Daha sonra İkinci Vakfın yerinin iyice gizlenebilmesi için bu adı kullanmaktan vazgeçtiler."

"Bu yeterli değil."

"Sen Tazenda'ya hiç gittin mi?"

"Hayır."

"Ama notlarında o gezegenden de söz ediliyor."

"Sahi mi? Ah, evet, ama biz oraya sadece yiyecek ve su almak için uğradık. O ülkenin ilgiyi çekecek bir yanı yoktu."

"Merkez gezegene indiniz mi? Hükümet merkezine?"

"Sanmıyorum..."

Channis, Fritcher’in soğuk bakışları altında bir süre düşündü. Sonra da, "Benimle bir dakika merceğe bakar mısın?" diye sordu.

"Tabii..."

Mercek yıldızlararası kruvazörlere yeni takılmıştı. Aslında karmaşık bir hesap makinesiydi. Bir ekrana gökyüzünün, Galaksinin herhangi bir noktasından bakıldığı zamanki görünüşünü yansıtıyordu.

Channis koordinat düğmelerini ayarladı. Pilot kabininin duvarlarındaki ışıklar söndü. Merceğin kontrol panelinden yayılan kırmızı ışıkta Channis'in yüzü pespembe duruyordu. Pritcher pilot yerine oturarak ayak ayaküstüne atmıştı. Yüzü gölgelerin arasında kalıyordu.

Yavaş yavaş çıkarsama süresi geçti ve ekranda ışıltılı noktalar belirdi. Sonra bunlar sıklaştı ve Galaksi Merkezindeki yıldız kümeleri halini aldı.

Channis, "İşte Trantor'dan kışın gözüken gökyüzü." diye açıkladı. "Anladığım kadarıyla, araştırmalarında bu önemli noktanın üzerinde durmamışsın. Oysa araştırmaların merkezi Trantor olmalı. Yani sıfır noktası. Trantor, Galaksi İmparatorluğunun merkeziydi. Yalnızca siyaset değil, bilim ve kültür açısından da. Onun için de tanımlayıcı bir adın yüzde doksan dokuz Trantor'la ilgisi olması gerekir. Bu bakımdan şunu da unutmamalısın: Seldon Çevre yakınındaki Helicon gezegenindendi ama başlangıçta grubuyla Trantor'da çalışıyordu."

"Bana neyi anlatmaya çalışıyorsun?" Pritcher'in sesi Channis'in heyecanını söndürecek kadar soğuktu.

"Bunu sana harita açıklayacak. Şu kara nebulayı görüyor musun?" Genç adamın kolunun gölgesi ışıl ışıl Galaksinin üzerine düştü. Channis bu ışıltılı noktalar arasında kara bir deliğe benzeyen bir şeyi işaret ediyordu. "Yıldız grafiklerine göre bunun adı Pellott'un Nebulası. Şimdi dikkat et. Görüntüyü büyüteceğim."

Pritcher merceğin görüntüyü büyütmesini daha önce de görmüştü ama yine de soluğunu tuttu. Bu hiper-uzaya girmeden, sık yıldızlarla dolu Galakside ilerleyen bir geminin vizi-ekranından ileriye bakmaya benziyordu. Yıldızlar bir merkezden sanki onlara doğru geldiler. Işıldayarak yanlara doğru dağıldılar ve ekranda görünmez oldular. Tek noktalar çiftleşti, sonra birer küre halini aldı. Bulanık lekelerde binlerce ışık parladı. Ve Pritcher'a sanki hâlâ Galakside ilerliyorlarmış gibi geliyordu.

O sırada Channis konuşup duruyordu. "Dikkat edersen, Trantor'dan düz bir çizgi üzerinde Pellott'un Nebulasına doğru gidiyoruz. Belki ışığın çekim yüzünden sapması dolayısıyla küçük bir hata var. Matematik bilgim bunu hesaplayacak kadar iyi değil. Ama bu hatanın önemli olmadığından da eminim."

Karanlık ekrana yayılıyordu. Büyütme hızı azalırken yıldızlar da sanki gitmek istemiyorlarmış gibi ağır ağır ekranın dörtkenarında gözden kayboldular. Genişleyen Nebula’nın kenarında birdenbire ışıltılı yıldız grupları belirdi. Bunları aslında uzayın parsek küplerini dolduran ışıksız, dönen sodyum ve kalsiyum atomlarının parçacıkları gizliyordu.

Channis, "'Ağzı' izle." dedi. "'Ağzı' boyun gibi kısma doğru izle, sonra da şu ince kopuk kopuk ışıktan çizgiye bak."

Görüntü tekrar biraz genişledi. Nebula 'Ağız’dan uzaklaşarak genişledi. Bütün ekranı kaplıyordu artık. Ama o incecik ışık hâlâ gözüküyor, Channis de bunu parmağıyla izliyordu. Işık iyice parçalanarak bir noktada durdu. Channis ise biraz ileriyi, orada yapayalnız parlayan bir yıldızı işaret etti. Bunun gerisi kapkaranlıktı.

Genç adam kısaca, "Yıldızın Ucu." dedi. "Nebula orada iyice inceliyor. Ve o yıldızın ışığı sadece bir yöne doğru parıldıyor. Trantor’a doğru."

"Yani sen şimdi bana..." Katır'ın Komodoru kuşkuyla sustu.

"İşte bu Tazenda... Yıldızın Ucu."

Kabinin ışıkları yandı, merceğin ekranı söndü. Pritcher üç adımda Channis’in yanına gitti. "Bu aklına nereden geldi?"

Genç adam koltukta arkasına yaslandı. Yüzünde garip, şaşkın bir anlam belirmişti. "Bir rastlantı sonucu oldu bu. Tazenda’yı zekâmla bulduğuma söylemek isterdim ama bu sadece bir rastlantıydı. Ama ne olursa olsun bu yıldız tanımlara uyuyor. Bizdeki kayıtlardan anlaşıldığına göre, Tazenda bir oligarşi. İnsanların yerleşmiş olduğu yirmi yedi gezegeni yönetiyor. Bilim bakımından fazla ileri değil. En önemlisi ıssız bir yerde bu. O yıldızlar bölgesinde yerel siyaset bakımından daima tarafsız davranıyor. Yayılma politikası gütmüyor. Bence orayı görmemiz iyi olur."

"Bunu Katır’a bildirdin mi?"

"Hayır. Bildirecek de değiliz. Artık uzaydayız ve ilk 'sıçrayış'ı yapmak üzereyiz."

Pritcher ani bir dehşetle vizi-ekrana doğru atıldı. Bunu ayarladığı zaman karşısında o buz gibi uzay belirdi. Komodor bir süre dikkatle ekrana baktıktan sonra döndü. Farkına varmadan elini atom tabancasının kendisini rahatlatan sert ve kıvrımlı kabzasına atmıştı.

"Kim emretti bunu?"

"Ben emrettim, Komodor." Channis ilk kez Pritcher’ın unvanını kullanıyordu. "Ben seni oyalarken havalandık. Herhalde hızlanmayı da hissetmedin. Çünkü bu tam merceğin görüntüsünü büyülttüğüm sırada oldu. Tabii sen de hissettiklerini yıldızların hızla bize doğru gelmelerine verdin."

"Ne... ne yapmaya çalışıyorsun? Tazenda konusunda söylediğin o saçma sapan sözlerin nedeni neydi öyleyse?"

"O sözler saçma sapan değildi. O konuda çok ciddiyim. Şimdi Tazenda'ya gidiyoruz. Kalgan’dan hemen ayrıldık, çünkü ancak üç gün sonra yola çıkmamız kararlaştırılmıştı. Sen ikinci Vakıf diye bir şey olduğuna inanmıyorsun. Komodor, bense inanıyorum. Sen inançsızca Katır’ın emirlerini yerine getiriyorsun. Bense büyük bir tehlikenin farkındayım. İkinci Vakıf artık beş yıldan beri hazırlanıyor. Vakıftakilerin ne gibi hazırlıklar yaptıklarını bilmiyorum. Ama ya İkinci Vakfın Kalgan'da ajanları varsa? Kafamda ikinci Vakfın yerini tasarladım. Bunu ajanlar fark edebilirlerdi. O zaman da hayatım tehlikeye girerdi. Ve ben yaşamayı çok seviyorum. Böyle başarıya erişme oranı az olan bir görevde bile ihtiyatlı davranmalıyım. Tazenda'ya gittiğimizi senden başka hiç kimse bilmiyor. Bunu da uzaya açıldıktan sonra öğrendin. Tabii yine de mürettebat sorunu var. Bilmiyorum onlar için ne yapabiliriz?" Channis alaylı alaylı gülüyordu. Duruma hâkim olduğunun iyice farkındaydı.

Pritcher’ın eli silahının kabzasından kaydı. Komodor bir an nedeni belirsiz bir sıkıntı duyarak şöyle düşündü: Neden harekete geçemedim? Niçin ölü gibi durdum? Bir zamanlar Birinci Vâkıfın ticari imparatorluğunun bir ajanıydım. Dik başlı ve azimli bir adam. Eskiden olsaydı böyle cüretle harekete Channis değil, ben geçerdim. Katır haklı mı? Kontrol altındaki kafam itaat etmeye çok önem verdiği için girişimlerde bulunmakla ilgilenmiyor mu? Sıkıntısı gitgide artan Pritcher garip bir bitkinlik hissetti. "Aferin! Ama bundan sonra böyle kararlar vereceğin zaman benim de fikrimi almalısın."

Panelde bir ışık yanıp sönüyordu.

Channis kayıtsızca, "Bu makine dairesi." diye açıkladı. "Makinelerin beş dakika içinde ısınmasını sağladılar. Onlara bir sorun çıktığı takdirde beni aramalarını söyledim. Yönetimi ele alır mısın?"

Pritcher, "Evet." der gibi başını salladı. Ve ani bir yalnızlık duygusuyla elli yaşına merdiven dayamanın kötülüklerini düşündü. Vizi-ekranda tek tük yıldızlar gözüküyordu. Galaksinin önemli bir bölümü sisler içindeydi. Katırın etkisinden kurtulsaydım...

Bu düşünce Pritcher'in dehşetle irkilmesine neden oldu.

Baş makinist Huxlani daha çocuk denilecek yaşta uzaya açılmıştı. Bir komutanın nasıl olması gerektiğini biliyordu. Ama Katır bu adama görev vermiş, diye düşündü. Tabii Katır'ın dediği olur. Sadece onun dediği... Huxlani'nin bilinçaltı bile bu konuda bir kuşku duymuyordu. Duygu kontrolü kafasını derinliklerine dek etkilemişti.

Huxlani, Channis'e yumurta biçimi bir şeyi sessizce uzattı. Genç adam sevimli bir tavırla gülümseyerek bunu elinde tarttı. "Sen Vakıflı'sın değil mi?"

"Evet, efendim. Bir Numaralı Vatandaş yönetimi ele almadan önce Vakıf filosunda on sekiz yıl çalıştım."

"Eğitimini de Vakıfta mı yaptın?"

"Ben birinci sınıf kaliteli teknik elemanım. Anacreon'daki Merkez Okulda eğitim gördüm."

"Çok güzel. Ve bunu sana bakmanı söylediğim yerde, yani iletişim devresinde buldun. Öyle mi?"

"Evet, efendim."

"Bu gemiye ait bir şey mi bu?"

"Hayır, efendim."

"O halde nedir?"

"Bir hiper-iz bulucu, efendim."

"Bu açıklaman yeterli sayılmaz. Ben Vakıftan değilim. Nedir bu?"

"Geminin hiper-uzayda izlenmesini sağlayan bir gereç."

"Yani nereye gidersek gidelim, peşimizden gele-bilecekler, öyle mi?"

"Evet, efendim."

"Pekâlâ. Bu yeni bir buluş sanırım. Bu gereci Bir Numaralı Vatandaşın açtırdığı Araştırma Enstitülerinden birinde yaptılar değil mi?"

"Öyle sanıyorum, efendim."

"Ve bu devlet sırlarından biri. Öyle değil mi?"

"Evet, öyle sanıyorum, efendim."

"Ama gereç şimdi burada. İşte bu çok ilgi çekici." Channis birkaç saniye hiper-iz bulucuyu bir elinden diğerine atarak düşündü. Sonra da gereci çabucak Huxlani'ye uzattı. "O halde bunu al ve bulduğun yere tak. Tam tamına bulduğun biçimde. Anlıyor musun? Ondan sonra da bu olayı unut. Tümüyle!"

Baş makinist selam vermek üzereyken kendisini tuttu. Hızla dönerek uzaklaştı.

Gemi Galakside hızla ilerliyordu. Yolu yıldızların arasında, aralıklı noktalardan oluşan bir çizgi gibiydi. Bu noktalar normal uzayda geçirilen ve onla altmış arasında değişen ışık saniyelerini gösteriyordu. Aralarında bulunan yüzlerce ışık yılı uzaklığındaki boşluklar hiper-uzayda yapılan sıçramaların simgesiydi.

Bail Channis merceğin kontrol panelinin önünde oturuyor ve aygıta âdeta taparcasına bakıyordu. O Vakıftı değildi. Bir düğmenin çevrilmesi ya da bir kolun indirilmesi sonucu birtakım güçlerin canlanıvermesine henüz alışmamıştı.

Ama aslında böyle yeniliklere alışık olan bir Vakıflı bile merceği ilginç bulurdu. İnanılmayacak kadar küçük olan aygıtın içinde yüz milyon yıldızın yerim kesinlikle göstermeye yetecek kadar elektronik devre vardı. Bu yetmiyormuş gibi Galaksi alanının herhangi bir bölümünü üç uzaysal eksen üzerinde yorumlayabilirdi. Yine Galaksi alanının bir bölümünü bir merkez çevresinde döndürmeyi başarıyordu.

İşte bu yüzden mercek uzay yolculuğunda yeni bir çığır açmış denilebilirdi. Yıldızlararası yolculukların başlangıcında hiper-uzayda "sıçrama"lar için bazen bir gün, bazen bir hafta çalışılması gerekiyordu. Bu sırada geminin Galaksideki yeri de hesaplanıyordu. Bu, birbirinden uzak en aşağı üç yıldızın yerlerinin kesinlikle bilinmesini de gerektiriyordu. İşte işi zorlaştıran da bu "bilme" konusuydu. Bir insan bir yıldız alanını iyi

tanıyabilirdi. Böyle bir durumda belirli bir noktadan yıldızların da insanlar gibi kendilerini tanıtıcı bazı özellikleri görülürdü. Ama gemiyle on parsek sıçranıldığı an insan kendi sisteminin güneşini bile tanıyamazdı. Hatta gözle göremezdi bile. Bu sorun "spektroskop analizi"yle çözümleniyor, yani yıldızlararası yolculukta gitgide daha sıklaşan sistemlerin ışıkları inceleniyordu. Bu yöntem ve sıçramaların gitgide daha dakik bir şekilde yapılabilmesi sonucu Galakside gemiler için belirli yollar saptandı. Yıldızlararası yolculuk da bir sanattan çok bir bilim halini aldı.

Ama geliştirilmiş hesap makineleri ve bilinen yıldız ışıklarının yepyeni aygıtlarla incelenmesi yöntemine karşın, Vakıf Cağında bile zorluklarla karşılaşılıyordu. Bilinen üç yıldızı bulmak ve pilotun tanımadığı bölgelerde ince hesaplar yapmak gerekmekteydi.

Mercek bütün bunları değiştirdi. Bir kere aygıt için bilinen bir tek yıldız yeterliydi. Sonra Channis gibi uzaya çok alışık olmayan biri bile aygıttan yararlanabiliyordu.

O sırada en yakındaki büyük yıldız, sıçrama hesaplarına göre, Vincatori'ydi. Şimdi vizi-ekranın tam ortasında bir yıldız ışıldıyordu.

Channis, bunun Vincatori olduğunu umarım, diye düşündü.

Merceğin ekranı vizi-perdenin hemen yanındaydı. Channis dikkatle düğmelere basarak Vincatori'nin koordinatlarını belirledi. Bir kolu indirince ekranda parlak bir yıldız alanı belirdi. Bunun da tam ortasında ışıltılı bir yıldız vardı. Ama iki yıldız arasında bundan başka bir benzerlik yoktu. Genç adam merceği Z eksenine göre ayarladı ve görüntüyü büyüttü. O zaman fotometre iki yıldızın da aynı parlaklıkta olduğunu bildirdi.

Channis vizi-ekranda yine parlak olan başka bir yıldız aradı. Bunu bulduktan sonra mercek ekranına baktı. Aynı açıyı sağlamak için merceğin ekranını ağır ağır döndürdü. Dudaklarını büktü ve yüzünü buruşturarak iki yıldızın birbirlerine benzemediklerine karar verdi. Ekranı yine döndürdü ve ikinci parlak bir yıldız, sonra da bir üçüncüsü gözüktü. Channis sevinçle güldü. Aradığını bulmuştu. Belki bir uzman yıldızı ilk seferde bulurdu. Bense üç denemeden sonra buldum, ama buldum ya, diye düşündü.

Channis düğmeleri çevirdi ve iki yıldız alanı üst üste geldi. Görülen yıldızların çoğu çift güneşlerdi. Ama son, dakik ayarlama fazla uzun sürmedi. Çift güneşler bir arada sanki eridiler. Ve geride bir tek yıldız alanı

kaldı. Artık geminin Galaksideki yeri göstergelerden okunabilirdi. Bütün işlem yarım saatten daha kısa bir zaman almıştı.

Channis, Han Pritcher'i özel kabininde buldu. Komodorun yatmaya hazırlandığı belliydi. Başını kaldırarak genç adama baktı. "Bir haber mi var?"

"Önemli bir şey yok. Bir sıçrama sonucu Tazenda’ya erişeceğiz."

"Biliyorum."

"Yatacaksan seni rahatsız etmek istemem. Cil’de aldığımız filme baktın mı?"

Han Pritcher alçak kitaplığın üzerine konulmuş olan siyah bir kutuya önemsemiyormuş gibi baktı. "Evet."

"Eee, ne diyorsun?"

"Belki bir zamanlar Galaksinin bu bölümünde bilim ilerlemişti ama artık bunun izi bile kalmamış."

Channis neşeyle güldü. "Ne demek istediğini biliyorum. Orası çorak bir yer değil mi?"

"Hükümdarların tarihçeleriyle ilgilenen biri için fena bir yer sayılmaz. Tabii yazılanların doğru olduğunu da pek sanmıyorum. Lehtekilerin de, aleyhtekilerin de. Tarih daha çok kişilerle ilgilendiği zaman ortaya çıkan tablo, yazarın kendi düşüncelerine göre ya kapkara kesilir ya da bembeyaz. Bence bütün bunların hiçbir yararı yok."

"Ama Tazenda'dan söz ediliyor. Sana o filmi verdiğim zaman bu noktayı belirtmek istedim. Tazenda'dan tek söz eden film buydu."

"Pekâlâ. Onların hem iyi, hem de kötü yöneticileri olmuş. Birkaç gezegeni ele geçirmiş, bazı savaşları kazanmış, bazılarında da yenilmişler. Ama onların dikkati çekecek bir özellikleri yok. Açıkçası varsayımın hiç de mantıklı değil, Channis."

"Ama sen bazı noktaları gözden kaçırmışsın. Onların hiçbir zaman siyasi koalisyonlara girmediklerini fark etmedin mi? Yıldız kümelerinin bu bölümünde siyasete hiçbir zaman karışmamışlar. Dediğin gibi, birkaç gezegeni ele geçirmişler. Ama sonra birdenbire duraklamışlar. Üstelik

yenilgiye uğramadıkları bir sırada. Sanki onlar kendilerini koruyacak kadar yayılmışlar. Ama dikkati çekmeyecek kadar."

Pritcher kayıtsız bir tavırla, "Pekâlâ." dedi. "Oraya inmemize bir itirazım yok. En fazla biraz zaman kaybederiz."

"Ah, hayır. En fazla... tam bir yenilgiye uğrarız. Tabii İkinci Vakıf oradaysa. Kimbilir orada kaç Katır var!"

"Ne yapmak niyetindesin?"

"Tazenda'lıların elindeki küçük yıldızlardan birine inmeyi düşünüyorum. Önce Tazenda hakkında olabildiğince çok bilgi toplamalıyız. Ondan sonra plan yaparız."

"Tamam. Buna da bir itirazım yok. Şimdi izninle uyumak istiyorum."

Channis elini sallayarak çıktı.

Engin uzayda kaybolmuş gibi ilerleyen maden gemideki küçücük kabininde Han Pritcher bir türlü uyuyamadı. Kafasından öyle garip düşünceler geçiyordu ki. Bu mantık dizisi doğruysa İkinci Vakfın gerçekten Tazenda'da olması gerekiyor. Bütün bildiklerimiz bu varsayımı destekliyor. Başka türlü olamaz. Ama nasıl? Nasıl?

Vakıf gerçekten Tazenda'da olabilir mi? Sıradan bir dünya orası. Bir İmparatorluğun parçaları arasında kaybolmuş bir yer. Binlerce parça arasında küçücük bir toz zerresi... Komodorun gözlerinin önünde Katır'ın kırışık yüzü belirdi. Onun ince sesiyle eski Vakıf psikoloji uzmanı Ebling Mis'ten söz ettiğini duyar gibi oldu. Belki de Ebling Mis İkinci Vakfın yerini öğrenmişti. Orayı bilen tek insan da oydu.

Pritcher, Katır'ın sesinin ne kadar sihirli olduğunu hatırlıyordu. "Ebling Mis müthiş bir hayretle sarsılmıştı. Ve Mis düşündüğü yola değil, tümüyle farklı bir yöne dönmüştü. Ah, onun duygularından çok düşüncelerini okuyabilseydim! Duyguları çok belirliydi ama. Müthiş bir hayret duyduğu kesindi."

"Hayret." İşte esrarın anahtarı buydu. Ebling Mis kendisini çok şaşırtan bir şey öğrenmişti. İşte şimdi de bu çocuk, bu durmadan gülen delikanlı Tazenda'dan söz ederek seviniyordu. Tazenda'nın normalin altında, dikkati çekmeyen bir yer olması onu memnun etmiş gibiydi. Ve Channis haklı olmalıydı. Haklı. Yoksa hiçbir şeyin anlamı kalmazdı.

Pritcher uykuya dalacağı sırada en son, eterik tüpteki hiper-iz bulucu hâlâ yerinde, diye düşündü. Channis'e fark ettirmeden bir saat önce gidip baktım...

* * *

İKİNCİ PERDE ARASI

İki üye toplantı odasının önündeki bekleme salonunda karşılaştılar. Birkaç dakika sonra içeriye girerek günlük işleri görüşeceklerdi. İki adam birbirlerinin düşüncelerini çabucak okudular.

"Demek Katır yola çıktı?"

"Evet. Ben de öyle duydum. Tehlikeli bir şey bu, çok tehlikeli."

"Plan başarıyla uygulandığı takdirde bir tehlikeyle karşılaşmayız."

"Katır, sıradan bir insan değil. Onun seçtiği adamların kafalarını Katır'a fark ettirmeden değiştirenleriz. Onun kontrolü altındaki kafaları etkilemek çok zor zaten. Katır'ın kafalarına etki yapılmış birkaç kişiyi fark ettiği söyleniyor."

"Evet. Ama bu kaçınılmaz bir şeydi."

"Kontrol altında olmayan kafaları etkilemek daha kolay. Ama Katır'ın yanında kafalarını kontrolüne almadığı pek az insan var. Önemli mevkideki kimseleri kasdediyorum tabii."

Salona girdiler. İkinci Vakfın diğer üyeleri de onları izledi.

3 - İKİ ADAM VE BİR KÖYLÜ

Rossem, Galaksi tarihlerinin genellikle üzerinde durmadıkları önemsiz dünyalardandı. Binlerce gezegende mutlulukla yaşayan insanların dikkatlerini üzerine çekmeye de hiçbir zaman çalışmıyordu.

Galaksi İmparatorluğunun son devirlerinde Rossem’e birkaç suçlu sürülmüş, gezegenin boş kalmaması için küçük bir üs ve gözlemevi kurulmuştu. Daha sonra Hari Seldon’dan bile önce çıkan kargaşalıklarda güvensizlik ve tehlikeden bıkan, yağmalanmış gezegenlerden ve arka arkaya tahta çıkan kısa ömürlü İmparatorlardan usanan bazı kişiler kalabalık yerlerden kaçarak Galaksinin çorak köşelerine gizlenmeye çalışmışlardı.

Rossem'in buz gibi bozkırlarında birbirine sokulmuş evlerden oluşan küçük köyler vardı. Gezegenin güneşi küçük, kırmızı, cimri bir cüceydi. Bütün sıcaklığını kendisine saklıyor, gezegende yılın dokuz ayı ince bir kar yağıyordu. Bu karlı aylarda dayanıklı tohumlar toprağın içinde uyuyor, güneşin işteşiz ışınları havayı biraz ısıttığı zaman âdeta panik içinde filizlenerek büyüyorlardı.

Küçük, keçiye benzeyen hayvanlar kırlarda ufacık, üç toynaklı ayaklarıyla karları eşeleyerek otluyorlardı.

İşte böylece Rossem'liler ekmek ve süt bulabiliyorlardı. Bir hayvana kıyabildikleri zaman da et yiyorlardı. Ekvator bölgelerinin yarısını kaplayan, tehlikeli görünüşlü, karanlık ormanlardaki ağaçlardan ev yapmak için ince dokulu, sert bir tahta elde ediliyordu. Bu tahta, bazı madenler ve kürkler ihraç edilmeye değecek mallardı. Zaman zaman İmparatorluk gemileri Rossem’e uğruyor ve bu mallara karşılık tarım makineleri, atom ısıtıcıları, hatta televizörler getiriyorlardı. Bu sonuncusu da gereksiz bir şey değildi. Çünkü köylüler uzun kış aylarında kulübelerine çekilmek zorunda kalıyorlardı.

İmparatorluk tarihi Rossem'lileri pek ilgilendirmiyordu. Bazen ticaret gemileri yeni haberler getiriyorlardı. Bazen de gezegene yeni kaçaklar

geliyordu. Bir keresinde de kalabalık bir grup Rossem’e inerek orada kaldı. İşte Rossem’lilerin haber kaynakları bunlardı.

Rossem’li köylüler yeni gelenlerden korkunç savaşları, öldürülen insanları, zalim İmparatorları ve başkaldıran Valileri öğreniyorlardı. O zaman içlerini çekerek başlarını sallıyorlardı. Cılız güneşte köy meydanında oturarak kürk yakalarını sakallı yüzlerine doğru kaldırıyor ve insanların kötülükleri konusunda filozofça fikirler yürütüyorlardı.

Bir süre sonra hiç gemi gelmez oldu ve yaşam da daha çetinleşti. Yabancı, lezzetli yiyecekler, tütün ve makine bulunmuyordu artık. Televizörde yapılan belli belirsiz açıklamalar köylülerin gitgide endişelenmesine yol açıyordu. Sonunda Trantor’un düştüğü haberi etrafa yayıldı. Bütün Galaksinin ünlü merkezi, İmparatorların şahane, efsaneleşmiş, yaklaşılması zor ve eşsiz yuvaları yağmalanmış ve harabeye çevrilmişti. Her şey mahvolmuştu artık.

Bu aklın alamayacağı bir şeydi. Tarlalarını sürmeye çalışan birçok Rossem'li köylü Galaksinin sonunun yaklaşmış olduğunu düşünüyordu.

Sonra diğerlerinden pek farklı olmayan bir gün bir gemi geldi. Köylerdeki ihtiyarlar zekice başlarını sallayarak yaşlı gözleriyle gökyüzüne baktılar ve "Babalarımızın zamanında böyle olurdu." diye fısıldadılar. Ama durum eskisinin aynı sayılmazdı pek.

Gezegene inen bir İmparatorluk gemisi değildi. Aracın burnunda İmparatorluğun Uzay Gemisi ve Güneş işareti yoktu. Tekne eski gemilerin parçalarından yapılmış, küt burunlu bir şeydi. Gemiden inenler Tazenda güçleri olduklarını açıkladılar.

Köylülerin aklı karışmıştı. O zamana kadar Tazenda'nın adını bile duymamışlardı. Ama yabancıları yine de her zamanki konukseverlikleriyle karşıladılar. Tazenda'lılar gezegen konusunda bilgi edinmek istiyorlardı. Ekonomi, nüfus ve köy sayısıyla ilgili sorular sordular. Rossem’liler "kent"in "köy" anlamına geldiğini sandılar. Bu yüzden iki tarafın da akılları iyice karıştı.

Ondan sonra gezegene başka uzay gemileri de geldi. Rossem’in artık Tazenda'nın yönetimi altına girmiş olduğu her tarafta ilan edildi. Ekvator bölgesinde, yani yerleşim alanlarında vergi toplama istasyonları kurulacaktı. Tazenda tahıl ve kürklerin belirli bir bölümünü alacaktı.

Rossem'liler ciddi ciddi gözlerini kırpıştırdılar. Vergi sözcüğünün ne anlama geldiğinden pek emin değillerdi. Vergi toplama günü geldiği zaman köylülerin çoğu borçlarını ödedi. Ama bazıları da Tazenda'lılar toplanmış olan mısırları ve postları geniş yer arabalarına doldururlarken şaşkın şaşkın baktılar.

Şurada burada öfkeli köylüler bir araya gelerek antikalaşmış silahlarını çıkardılar. Ama bu girişimin bir yararı olmadı, Tazenda'lılar geldikleri zaman bu gruplar homurdanarak dağıldılar. Ve yaşamanın daha da çetin bir hal almasını üzüntüyle seyrettiler.

Sonra yeni bir denge kuruldu. Tazenda Valisi Rossem'lilerin girmesi yasaklanan Gentri'de oturmaya başladı. O ve maiyetindekiler önemsiz ve zeki olmayan insanlardı. Rossem'lilere de pek sokulmuyorlardı. Tazenda'lılar adına çalışan Rossem'li vergi memurları belirli zamanlarda gezegene geliyorlardı. Ama köylüler de artık tahıllarını saklamayı, sürülerini ormana sürmeyi ve kulübelerini fazla süslememeyi öğrenmişlerdi. Kendilerine sert sert sorular sorulduğu zaman hiçbir şey anlamıyormuş gibi bir tavırla mallarını işaret ediyorlardı.

Zamanla bu da değişti. Vergiler azaldı. Belki de Tazenda böyle bir gezegenden kuruş kuruş para toplamaktan bıkmıştı.

Ticaret gelişti. Tazenda'lılar bunu daha kazançlı bir çaba sayıyorlardı. Tazenda makineleri ve yiyecekleri Rossem'dekilerden üstündü. Kadınlar yeni elbiseler aldılar. Bunlar evde dokudukları kurşuni kumaşlardan çok farklıydılar. Tabii bu da kadınlar için çok önemliydi.

Böylece Galaksi tarihi Rossem'le ilgilenmekten yine vazgeçti ve köylüler huzur içinde sert topraklardan geçimlerini sağlamaya çalıştılar.

Narovi kulübesinden çıkarken nefesini kaba sakalına doğru üfledi. İlk kar sert toprakların üzerinde uçuşuyordu. Narovi gözlerini kısarak dikkatle gökyüzüne baktı. Fırtına çıkacağını sanmıyorum, diye düşündü. Gentri'ye rahatlıkla gidebilirim. Fazla mısırı verir ve kışa yetecek kadar konserve yiyecek alırım.

Kapıyı hafifçe aralayarak içeriye doğru bağırdı. "Arabaya yakıt koydun mu, delikanlı?"

İçeriden biri karşılık verdi. Sonra Narovi'nin büyük oğlu dışarı çıktı. Pek genç olduğu için kısa sakalı henüz sık değildi. Delikanlı asık suratla,

"Arabaya yakıt koydum." diye açıkladı. "Her şey iyi de, akslar çok kötü durumda. Bu yüzden beni suçlayamazsın. Sana kaç kez arabayı bir ustanın tamir etmesi gerektiğini söyledim."

Narovi gerileyerek kaşlarını çatıp oğlunu tepeden tırnağa kadar süzdü. Sonra sakallı çenesini öne doğru uzatarak, "Yani suç bende mi?" diye kükredi. "Arabayı bir ustaya nasıl tamir ettirecektim? Beş yıldan beri pek az ürün alabildiğimizi bilmiyor musun? Sürülerim hastalıktan kırılmadılar mı? Postlar herhalde kendi kendilerine buraya kadar gelemediler..."

"Narovi!"

Adam bu çok tanıdık sesi duyunca durakladı. Sonra da, "İşte bu çok güzel." diye homurdandı. "Şimdi de annen babayla oğulun işlerine karışıyor. Arabayı getir. Yük vagonlarını arkaya sıkıca bağladın ya!" Eldivenli ellerini birbirine vurarak tekrar gökyüzüne baktı. Pembemsi bulutlar toplanıyordu. Bunların arasından gözüken gri gökyüzü buz gibiydi. Narovi tam başını çevireceği sırada gözüne bir şey ilişti. Ağzı bir karış açık kaldı. Parmağıyla gökyüzünü işaret ederek olanca sesiyle, "Kadın!" diye haykırdı. "İhtiyar, buraya gel."

Bir kadın pencereden başını uzattı. Yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Kocasının işaret ettiği tarafa bakınca hayretle irkildi. Bağırarak içeri çekildi. Eski bir şalla keten bir eşarbı kaparak tahta merdivenlerden hızla indi. Dışarı fırladığı zaman eşarbı başına biçimsizce bağlamıştı. Omuzlarına aldığı şal havalanıyordu.

Kadın burnunu çekerek, "Dış uzaydan bir gemi bu." dedi.

Narovi sabırsızca, "Başka ne olabilir?" diye karşılık verdi. "Konuklarımız var, kadın, konuklarımız!"

Gemi Narovi’nin çiftliğinin kuzeyindeki boş ve donmuş bir tarlaya ağır ağır iniyordu.

Kadın, "Şimdi ne yapacağız?" diye inledi. "Bu insanları ağırlayabilir miyiz? Bizim mezbelede, toprak zeminde mi yatacaklar? Geçen haftadan kalan çörekleri mi yiyecekler?"

Narovi’nin soğuktan kızarmış olan yüzü mosmor kesildi. Kürklü kollarını uzatarak karısını güçlü omuzlarından yakaladı. "Yani onlar komşularımıza mı gitsinler?" Sonra kedi mırıltısını andıran bir sesle ekledi. "Hadi canımın

içi, aşağıdaki odadan iki iskemle al. Şişman bir yavruyu kestir ve köklerle birlikte kızart. Taze çörek yap. Ben şimdi dış uzaydan gelen bu güçlü adamları karşılamaya gidiyorum. Ve., ve..." Durakladı. Büyük kasketini yana iterek şaşkın şaşkın kafasını kaşıdı. "Ah, evet, mayalanmış buğday suyunu da getireceğim. O içki insanın içini ısıtır."

Bu konuşma sırasında kadın ağzını birkaç kez açıp kapamış ama sesi çıkmamıştı. Sonra kulak tırmalayıcı, cırlak bir çığlık attı.

Narovi bir parmağını kaldırdı. "Kadın, köy İhtiyarları bir hafta önce ne dediler? Ha? Hatırlamaya çalış, ihtiyarlar kendileri çiftlik çiftlik dolaştılar! Bunun ne önemli olduğunu bir düşün. Bizden buraya inecek bir dış uzay gemisini hemen onlara haber vermemizi istediler. Velinin emriydi bu! Şimdi önemli kimselerin gözüne girmek için bu fırsattan yararlanmam gerekmez mi? Şu gemiye bir bak. Şimdiye dek böylesini hiç gördün mü? Dış dünyalardan gelen bu adamlar çok zengin ve güçlü. Valinin kendisi telaşla onlarla ilgili emirler vermiş. Ve işte İhtiyarlar da bu yüzden soğukta çiftlikten çiftliğe gittiler. Belki de bütün Rossem’e bu adamların Tazenda Efendileri için çok önemli oldukları ilan edildi. Ve onlar benim tarlama indiler. Onları güzelce ağırlamalıyız. Benden Valiye söz ettikleri zaman... Nelerimiz olmaz, nelerimiz?"

Kadın soğuğun ince ev elbiselerinden içine işlediğini birden farketti. Kapıya doğru koşarken omzunun üzerinden bağırdı. "O halde hemen git."

O sırada Narovi geminin indiği ufka doğru koşmaya başlamıştı bile.

Rossem'in soğukluğu da, o bomboş uzanan kasvetli bozkırları da Han Pritcher’ı endişelendirmedi. Gördüğü yoksulluk ve karşısındaki ter içinde kalmış köylü de.

Komodoru endişelendiren taktikleriydi. Sonuçta Channis’le burada yapayalnızdılar. Uzayda bırakılan ana gemiye normal koşullar altında hiçbir şey olmazdı. Ama Pritcher hâlâ kuşkuluydu. Böyle hareket etmelerinin nedeni Channis’ti tabii. Karşıda oturan genç adama baktı. Channis tam o sırada kürklü bölmedeki açıklıktan bakan, ağzı bir karış açık, meraklı kadına göz kırptı.

Genç adam gayet rahat ve kaygısızdı. Pritcher ona bakarken acı bir memnunluk duydu. Artık Channis bu oyunu istediği gibi fazla ileri

götüremeyecekti. Ama şu anda orada yalnızdılar. Ancak bileklerindeki ultra-dalga alıcı ve vericileriyle gemiyle bağlantı kurabileceklerdi.

Ev sahibi köylü sevinçle gülümsedi. Başını eğerek birkaç kez selam verdikten sonra pek saygılı bir sesle, "Soylu efendilerim." dedi. "Büyük oğlumun ihtiyarların yakında burada olacaklarını haber verdiğini söyleyebilir miyim? Büyük oğlum çok iyi ve değerli bir çocuktur ama fakir olduğum için onun iyi bir eğitim görmesini sağlayamıyorum. Bu yoksul evimde rahat ettiğinizi umarım. Ben fakir ama çalışkan, dürüst ve alçakgönüllü bir çiftçiyim. Köydekilerin hepsi de böyle bir insan olduğumu size söyleyeceklerdir. Kısıtlı imkânlarımla sizi ağırlamak için elimden geleni yaptım."

Channis kayıtsızca, "İhtiyarlar mı?" diye sordu. "Yani bu bölgenin yöneticileri mi?"

"Evet, öyle, soylu efendimiz. Hepsi de dürüst ve değerli insanlardır. Zaten bütün Rossem köyümüzün adalete saygısı olan, dürüst insanlarla dolu olduğunu bilir. Soylu efendilerimiz, belki İhtiyarlara siz yolculara ne büyük bir saygı gösterdiğimizi, elimizden geleni yaptığımızı söylersiniz. Belki İhtiyarlar o zaman bizim için yeni motorlu bir araba da isterler. Çünkü eskisi artık zorlukla çalışıyor. Oysa bütün yaşamımız arabaya bağlı." Narovi alçakgönüllü bir heyecanla yolculara baktı.

Han Pritcher onlar için uygun görülen "soylu efendi" rolünü iyi oynayabilmek için bir lütufta bulunuyormuş gibi bir tavırla başını salladı. "Gösterdiğiniz konukseverlik İhtiyarlara bildirilecek."

Narovi odadan çıkar çıkmaz Komodor da bundan yararlandı. Sanki uykuya dalmak üzereymiş gibi oturan Channis’e döndü. "Bu İhtiyarlarla tanışmak hiç hoşuma gitmiyor. Bu konuda bir fikrin var mı?"

Channis biraz şaşırdı. "Hayır. Neden endişeleniyorsun?"

"Burada herkesin dikkatini üzerimize çekmemiz hiç doğru olmadı. Yapmamız gereken bazı şeyler var."

Channis alçak ve tekdüze bir sesle çabuk çabuk konuşmaya başladı. "Bundan sonra gereken şeyleri yapabilmemiz için belki de dikkatleri daha da üzerimize çekmemiz gerekecek. Aradığımız tipteki insanları karanlıkta elimizle bir çuvalı karıştırarak bulamayız. Kafaları etkileyerek insanları yöneten kimselerin görünüşte yüksek mevkilerde olmaları da gerekmez. Bir

kez İkinci Vakfın psikologları herhalde küçük bir grup. Yani nüfusa oranla sayıları çok az. Senin Birinci Vakıfta da teknisyenler ve bilim adamları da azınlıktaymış. Gezegenin yerlileri herhalde sıradan insanlar. Çok sıradan. Hatta belki psikologlar saklanıyorlar da. Ve yöneticiler idarenin ellerinde olduğuna gerçekten inanıyorlar belki de. Sorunumuzun çözümünü bu küçük, donmuş gezegende bulabiliriz."

"Neden böyle düşündüğünü anlayamıyorum..."

"Ama bu belli bir şey değil mi? Tazenda herhalde milyonlarca ya da yüz milyonlarca insanın yaşadığı dev bir sistem. O kalabalıkta psikologları nasıl tanıyabiliriz? Katır'a İkinci Vakfın yerini bulduğumuzu nasıl haber veririz? Ama ev sahibimiz, Tazenda'nın yönetiminde olan bu küçücük gezegende yöneticilerin hep bir arada, baş-köy Gentri'de yaşadıklarını söyledi. Tazenda'lı yöneticilerin. Belki burada sadece birkaç yüz Tazenda'lı var, Pritcher. Aralarında İkinci Vakıftan da bir iki kişi olabilir. Daha sonra oraya gideceğiz. Ama önce şu İhtiyarlarla konuşalım. Bu mantıklı bir adım olur."

Kara sakallı ev sahibi telaşla odaya dalarken iki yolcu da çabucak birbirlerinden uzaklaştılar. "Soylu efendilerimiz, İhtiyarlar geliyor. Onlara benim için birkaç kelime söylemenizi tekrar rica edeceğim." Yaltaklanmak için yerlere kadar eğildi.

Channis, "Sizi tabii hatırlayacağız." dedi. "Onlar sizin İhtiyar Heyetiniz mi?"

Gerçekten de gelen üç kişi köydendiler.

İhtiyarlardan biri yaklaşarak vakarlı bir saygıyla selam verdi. "Bizim için büyük bir şeref bu. Taşıt sağladık. Toplantı Odasında bize onur vermenizi diliyoruz, sayın soylular."

* * *

ÜÇÜNCÜ PERDE ARASI

Birinci Konuşmacı üzgün üzgün gökyüzüne bakıyordu. Sönük yıldızların önünden sis gibi bulutlar hızla kayıyorlardı. Uzayın pek düşmanca bir hali vardı. Zaten normal zamanlarda soğuk ve korkunç bir yerdi uzay. Üstelik Katır denilen o acayip yaratık da şimdi oradaydı. Sanki kararıp yoğunlaşıyor ve korkunç bir tehdit halini alıyordu.

Fazla uzun sürmeyen toplantı sona ermişti. Ne olduğu anlaşılmayan anormal kafalı bir Değişkenle ilgili zor bir matematik problemi yüzünden kuşku duyanlar, sorular soranlar olmuştu. Her türlü olasılığın hesaba katılması gerekiyor.

Artık sonuçtan kesinlikle emin miydiler? Uzayın bu bölümünde, Galaksi ölçülerine göre erişilebilecek bir yerde Katır bekliyordu. O ne yapabilirdi?

Katır’ın adamlarıyla başa çıkmak kolaydı. Onlar tepki gösteriyorlardı. Plana uygundu bu.

Ama ya Katır?

* * *

4 - İKİ ADAM ve İHTİYARLAR

Rossem’in bu bölgesindeki İhtiyarlar önceden tahmin edildikleri gibi değillerdi. Köylü olmadıkları belliydi. Yaşlı ve otoriterdiler. Fazla dostça da davranmıyorlardı.

Kesinlikle!

Yolcularla ilk karşılaştıkları andaki vakaları gitgide daha etkileyici bir hal almıştı. Artık insana bu tavırları en önemli özellikleriymiş gibi de geliyordu.

İhtiyarlar oval biçimi masalarının başında ağır ağır hareket eden ciddi düşünürler gibi oturuyorlardı. Çoğu olgunluk çağını biraz geride bırakmıştı. Birkaçı sakallıydı. Ve bu sakallar özenle düzeltilmişti. Ama geri kalanlar daha kırkına gelmemişlerdi. Bundan da "İhtiyar" kelimesinin yaşı belirten bir sözcük değil, bir saygı ifadesi olduğu anlaşılıyordu.

Dış uzaydan gelen iki yolcu masanın başında oturuyorlardı. Hafif bir yemek yemişlerdi. Doyurucudan çok töresel bir şeydi bu. Şimdi Pritcher'la Channis bu yeni ve değişik yeri inceliyorlardı.

Yemekten sonra en fazla saygı uyandırdıkları anlaşılan iki İhtiyar birer konuşma yapmıştı. Bunlar "söylev" diye tanımlanamayacak kadar kısaydılar. Ondan sonra odaya rahat ve samimi bir hava hâkim olmuştu. Sanki yabancı kimseleri karşılamak için gerekli olan vakarın yerini, nazik ama köylüce bir merak ve dostluk almıştı. İhtiyarlar iki yabancının etrafını sararak onları soru yağmuruna tuttular.

Bir uzay gemisini kullanmak zor muydu? Bu işi başarmak için kaç kişiye gerek vardı? Yer arabaları için daha iyi motorlar yapılabilir miydi? Tazenda’da olduğu gibi başka dünyalarda da kar çok mu yağıyordu? Dünyalarında kaç kişi yaşıyordu? Gezegen, Tazenda kadar büyük müydü? Çok uzakta mıydı? Elbiseleri nasıl dokunuyordu? Kumaşa bu madeni pırıltıyı veren neydi? Neden kürk giymiyorlardı? Her gün tıraş oluyorlar mıydı? Pritcher’ın yüzüğündeki taş nasıl bir şeydi? Sorular soruları kovalıyordu.

Ve hepsi de bunları Pritcher'e soruyorlardı. Sanki o Channis'den büyük olduğu için otoritesinin daha fazla olduğuna karar vermişler gibi. Pritcher gitgide daha uzun yanıtlar vermek zorunda kalıyordu. Sanki çevresini çocuklar sarmıştı. İhtiyarların sorularında insanın kuşkularını gideren sevimli bir merak vardı. Öğrenme istekleri karşı konulacak gibi değildi.

Pritcher istenilen her şeyi anlattı. Uzay gemilerini kullanmak zor değildi. Mürettebat sayısı geminin büyüklüğüne göre değişiyordu. Rossem'lilerin arabalarındaki motorların ayrıntılarını bilmiyordu, ama herhalde daha geliştirilebilirlerdi. Dünyaların iklimleri birbirlerinden farklıydı. Gezegeninde milyonlarca insan yaşıyordu ama Tazenda'dan çok daha küçük ve önemsizdi. Elbiseleri silikon-plastikten dokunuyordu. Bu madeni pırıltı kumaşın yüzeyindeki moleküllerin uygun şekilde yönlendirilmeleri sonucu elde ediliyordu. Elbiselerini içten ısıtmak mümkündü, onun için de kürklere ihtiyaçları yoktu. Her gün tıraş oluyorlardı. Yüzüğündeki taşın adı "ametist" ti. Pritcher konuşurken istememesine karşın bu saf taşralılara ısınmaya başlamıştı.

Komodorun her cevabı üzerine İhtiyarlar aralarında çabuk çabuk konuşuyorlardı. Sanki öğrendiklerini tartışıyorlarmış gibi. Ama ne söylediklerini anlamak pek mümkün değildi. Çünkü böyle anlarda evrensel Galaksi dilini kendilerine özgü bir aksanla konuşuyorlardı. Bu, yaşayan dillerden uzak kalmış olduğu için iyice eskimişti.

Yani insan onların sözlerini tam kavrayacakmış gibi oluyor ama yine de bir anlam çıkaramıyordu.

Sonunda Channis onların konuşmalarını yarıda kesti. "Sayın İhtiyarlar, siz de bizim sorularımızı yanıtlamalısınız. Çünkü biz buranın yabancısıyız. Tazenda konusunda bilgi edinmek de çok hoşumuza gidecek."

Birdenbire odaya derin bir sessizlik çöktü. O pek konuşkan İhtiyarlar birden sustular. Konuşurken kelimeleri daha anlamlı ve etkili bir hale sokmak istermiş gibi hızla ama zarifçe salladıkları elleri ansızın cansızlanarak yanlarına düştü. Yan gözle birbirlerine baktılar. Hepsinin de bir başkasının konuşmasını istedikleri belliydi.

Pritcher çabucak atıldı. "Yol arkadaşım bunu dostça bir amaçla sordu. Çünkü Tazenda'nın ünü bütün Galaksiye yayılmıştır. Tabii Valiye Rossem İhtiyarlarının sevgi ve bağlılığından da söz edeceğiz."

Kimse rahat bir nefes almadı ama İhtiyarların gözleri parladı. İçlerinden biri sakalını baş ve işaret parmaklarıyla sıvazladı, küçük bir kıvrıma usulca basarak düzeltti. "Biz Tazenda Efendilerinin sadık hizmetkârlarıyız."

Pritcher'ın patavatsız Channis'in böyle açık açık sorular sorması yüzünden duyduğu öfke geçti. Son zamanlarda yaşlanmaya başladığını hissediyordu, ama bu durumun başkalarının potlarını düzeltme yeteneğini etkilemediği de anlaşılıyordu. Komodor, "Galaksinin yaşadığımız köşesinde Tazenda Efendilerinin tarihçeleri konusunda pek bir şey bilinmiyor." dedi. "Onların bu gezegeni de uzun bir süreden beri anlayışla yönettiklerinden eminim."

Biraz önce konuşan İhtiyar, "En yaşlımızın büyükbabası bile Tazenda Efendilerinin burada olmadığı zamanları hatırlamıyor." diye karşılık verdi. Usulca, birdenbire grubun sözcülüğü görevini yüklenmişti.

"Barış dolu bir dönem yaşıyorsunuz sanırım."

"Evet, barış dolu bir dönem..." İhtiyar bir an durakladı. "Vali yetenekli ve güçlü bir efendidir. Hainleri cezalandırmaktan da kaçınmaz. Ama tabii hiçbirimiz ihanete kalkışmayız."

"Herhalde geçmişte bazı hainleri lâyık oldukları şekilde cezalandırdı."

İhtiyar yine kararsızca durakladı. "Buradan hiç vatan haini çıkmadı. Babalarımız ve büyükbabalarımızın çağında da öyle. Ama diğer dünyalarda ihanete kalkışanlar oldu ve onlar da hemen öldürüldüler. Böyle şeyleri düşünmek doğru değil. Çünkü bizler yoksul çiftçileriz. Siyasi olaylar bizi ilgilendirmiyor." Sesinde endişe vardı.

Bütün İhtiyarların bakışları da endişe doluydu zaten.

Pritcher nazik nazik, "Acaba Valinizle nasıl görüşebiliriz?" dedi.

Ve o anda ihtiyarlar iyice şaşaladılar.

Uzun bir sessizlikten sonra biraz önce konuşan adam, "Ah, biliyor muydunuz?" diye mırıldandı. "Vali yarın burada olacak. O sizi bekliyordu. Bu bizim için büyük bir şeref. Valiye ne kadar sadık olduğumuzdan söz etmenizi bütün kalbimizle diliyoruz."

Pritcher hâlâ gülümsüyordu. "Vali bizi mi bekliyordu?"

İhtiyarlar şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. "Şey... sizi bir haftadan beri bekliyoruz."

Pritcher'la Channis’e verilen oda o dünyaya göre lüks bir yer sayılırdı. Pritcher, daha kötü yerlerde de kalmıştı. Channis ise çevresine aldıranlardan değildi.

Ama iki yolcunun arasında eskisinden farklı bir gerginlik belirmişti. Pritcher kesin bir karar verme zamanının yaklaştığını düşünüyordu. Yine de beklemek iyi olacaktı. Önce Valiyi görmek oynadıkları kumarı iyice tehlikeli bir hale sokacaktı. Ama bu kumarı kazandıkları takdirde kazançları da pek fazla olacaktı. Channis'e baktı ve ani bir öfke duydu. Genç adam kaşlarını hafifçe çatmış, üst dişlerini kararsızca dudağına batırmıştı. Pritcher, Channis’in gereksiz yere rol yapmasına sinirlendi. Artık bu oyuna bir son verilmesini istiyordu.

Komodor, "Bizi bekledikleri anlaşılıyor." dedi.

Channis kısaca, "Evet." diye karşılık verdi.

"Sadece 'evet’ mi? Bu konuşmaya daha anlamlı ve önemli bir katkıda bulunmayacak mısın? Buraya geldik ve Valinin bizi beklediğini öğrendik. Herhalde Vali Tazenda'dakilerin de bizi beklediklerini açıklayacak. Ee, görevimiz ne olacak şimdi?"

Channis başını kaldırdı ve rol yapmaya gerek görmeden yorgun yorgun, "Bizi beklemeleri başka." dedi. "Kim olduğumuzu ve buraya neden geldiğimizi bilmeleri başka."

"Bütün bunları İkinci Vakfın psikologlarından saklayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Belki. Neden olmasın? Hemen yenilgiyi kabul edecek ve bu işten vaz mı geçeceksin" Belki de uzayda gemimizi fark ettiler. Bir ülkenin sınır karakolları olması olağanüstü bir şey mi? Sıradan iki yabancı da olsaydık, yine ilgi uyandırırdık."

"Öyle bir ilgi uyandırdık ki, Vali bizi yanına çağırtmıyor, kalkıp ayağımıza geliyor."

Channis omzunu silkti. "Bu sorunu daha sonra çözmeye çalışırız. Önce bakalım bu Vali nasıl bir insan?"

Pritcher kaşlarını çatarken dudakları gerildi ve dişleri ortaya çıktı. Durum gitgide gülünç bir hal alıyordu.

Channis sahte bir heyecanla, "Hiç olmazsa bir tek şeyi biliyoruz." dedi. "İkinci Vakıf Tazenda’da. Ya da milyonlarca ipucu hep bir arada yanlış bir yönü gösteriyor. Bu yerlilerin Tazenda’dan çok korktukları belli. Bunu nasıl yorumlayacaksın? Ben bir siyasi baskı izine rastlamadım. İhtiyarların istedikleri gibi toplandıkları, onlara kimsenin karışmadığı belli. Sözünü ettikleri vergi bana fazla ağır gelmedi. Bunu düzenli almadıkları da anlaşılıyor. Köylüler durmadan yoksulluktan söz ediyorlar ama hepsi de güçlü kuvvetli. Öyle aç gibi de bir halleri yok. Evleri kaba saba, köyleri de küçük. Ama yerlilere göre yerler bunlar... Aslında bu dünya ilgimi uyandırıyor. Şimdiye dek hiç bu kadar berbat bir yer görmedim. Ama yine de köylülerin ıstırap çekmediklerinden eminim. Sade yaşamları onlara dengeli bir mutluluk sağlıyor. Bu daha ileri dünyalarda yaşayan uygar ve bilgili kimselerin sahip olmadığı bir şey."

"Demek köylülere özgü erdemlere hayransın?"

"Ne münasebet!" Bu fikir Channis'i eğlendirmiş gibiydi. "Ben sana bütün bunların anlamlı olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Tazenda'nın etkili bir yönetici olduğu belli. Ama bu, eski İmparatorluğun, Birinci Vakfın, hatta bizim Birliğinkinden çok farklı. Bu saydıklarım uyruklarına elle tutulmayan bazı değerler karşılığı mekanik bir yardım sağlamışlar. Tazenda ise mutluluk ve yeterlilik duygusu uyandırıyor. Tazenda'nın yönetimi çok farklı. Tümüyle değişik yönde gelişen bir şey bu. Ve fiziki değil, psikolojik."

Pritcher genç adam alayla baktı. "Öyle mi? Ama İhtiyarlar bu iyi kalpli psikolog yöneticilerin hainlere verdikleri cezalardan dehşetle söz ettiler. Buna ne diyeceksin?"

"İhtiyarlar cezalandırılmışlar mı? Onlar başkalarına ceza verildiğinden söz ettiler. Sanki ceza fikri kafalarına iyice yerleştirilmiş ve artık böyle şeylerin uygulanmasına hiç gerek kalmamış gibi... Hepsinin de kafaları uygun şekilde yönlendirilmiş. Bu gezegende bir tek Tazenda'lı asker bulunmadığından eminim. Bütün bunları anlayamıyor musun?"

Pritcher, "Belki de durumu anlıyorum." diye homurdandı. "Valiyi gördüğüm zaman bunu daha iyi anlayacağım. Ha, aklıma gelmişken. Ya

bizim kafalarımızı da etkilerlerse? O zaman ne olacak?"

Channis, Pritcher'ı aşağı gördüğünü belirten acımasız bir tavırla, "Böyle bir şeye alışmış olman gerekir." diye cevap verdi.

Pritcher bembeyaz kesildi. Kendisini zorlayarak döndü. O gün bir daha birbirleriyle konuşmadılar.

Pritcher rüzgarsız, soğuk gecenin sessizliğinde uyuyan Channis'in yatağında dönerken çıkardığı hafif gürültüleri dinledi. Sonra bileğindeki vericiyi ultra dalgaya çevirdi. Channis'in vericisinde böyle bir ayar yoktu. Komodor düğmeye usulca basarak uzay gemisiyle bağlantı kurdu.

Cevap, güçlükle algılanabilinen gürültüsüz titreşimler halinde geldi.

Pritcher iki kez, "Henüz bir emir gelmedi mi?" diye sordu.

Yanıt her seferinde de aynı oldu. "Gelmedi. Bekliyoruz."

Pritcher yataktan kalktı. Oda buz gibiydi. Komodor kürk örtüye sarınarak iskemleye oturdu ve gökyüzündeki yıldızlara baktı. Bunlar geceleri vatanı olan Çevrenin göğüne yayılan mercek biçimi, sisli Galaksiden o kadar farklıydılar ki. Çok parlaktılar ve karmaşık bir biçimde dizilmişlerdi. Orada, bu yıldızların arasında bir yerde aklını karıştıran karmaşanın cevabı gizliydi. Bilmecenin çözümlenmesini ve her şeyin sona ermesini istiyordu.

Yine bir an, acaba Katır haklı mı, diye düşündü. Döndürülmem yüzünden kendime olan eski güvenim kalmadı mı? Yoksa bu halimin nedeni yaş mı? Yaş ve son yıllarda karşılaştığım olaylar?

Ama artık bunlara da aldıracak halde değildi.

Çok yorgundu.

* * *

Rossem Valisinin gelişi fazla debdebeli olmadı. Yanında sadece yer taşıtını kullanan üniformalı bir şoför vardı.

Taşıt pek lükstü ama Pritcher arabanın yetersiz olduğunu düşündü. Yer taşıtı hantalca dönüyordu. Birkaç kez vites değiştirilirken durakladı. Biçiminden atomla değil, kimyasal bir yakıtla çalıştığı da anlaşılıyordu.

Tazenda'lı Vali ince bir tabaka karla kaplı yere usulca atladı. Saygıyla iki sıra halinde bekleyen İhtiyarların arasından geçti. İhtiyarlar onun peşinden

gittiler.

Katır’ın iki adamı onlara verilen odanın penceresinden bakıyorlardı. Vali kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Etkileyici bir hali yoktu.

Ama bu önemli miydi?

Pritcher endişelendiği için kendi kendisine küfretti. Tabii yüzünde yine soğuk ve sakin bir ifade vardı. Channis’in önünde küçük düşecek değildi. Ama Komodor tansiyonunun yükseldiğinin ve ağzının kuruduğunun farkındaydı.

Onunkisi fiziksel bir korku sayılmazdı. Pritcher hayal gücü olmayan, kalın kafalı, et yığınlarından değildi. Onlar korkuya kapılamayacak kadar aptaldılar. Pritcher fiziksel korkuyu anlar ve bunu kontrolü altına alabilirdi. Ama bu korku başkaydı. Değişik bir duygu.

Pritcher çabucak Channis'e bir göz attı. Genç adam tembelce tırnaklarını inceliyor, hafif bir kusuru düzeltmeye çalışıyordu.

Birdenbire Pritcher’ın içinde bir öfke kasırgası koptu. Channis'in kafa kontrolünden korkması gerekmiyordu ki.

Komodor soluğunu tutarak geçmişi düşünmeye çalıştı. Katır beni döndürmeden önce koyu bir demokrattım. O günlerde nasıl bir insandım? Bunu anımsamak zordu. O günlerdeki duygularının yeniden canlanması olanaksızdı. Komodor kendisini Katır'a bağlayan o sımsıkı bağları koparamazdı. Bir keresinde Katır'ı öldürmeye kalkıştığını hatırlıyordu. Ama kendisini iyice zorlamasına karşın o andaki duygularını yeniden canlandıramıyordu. Belki de bunun nedeni kafasının kendi kendisini korumaya çalışmasıydı. Çünkü o duyguların ne olabileceğini düşünürken midesi bulanmaya başlamıştı.

Ya Vali kafamı etkilerse? Ya İkinci Vakıftan birinin kafasından uzanan hortumlar duygu yapımdaki aralıklardan içeri süzülürlerse? Duygularımı parçalayıp tekrar birleştirirlerse?

Katır kafamı etkilediği zaman hiçbir şey hissetmedim. Ne beynim sarsıldı, ne de acı duydum. Hatta duygularım kopmuş gibi bir hisse de kapılmadım. Katır’ı daima sevdim. Belki beş yıl önce... O kadar uzun bir süre önce... Katır’ı sevmediğimi, ondan nefret ettiğimi düşündüm. Ama o da korkunç bir hayaldi... O hayal beni utandırıyor. Şimdi Valiyle

karşılaştığımız zaman da aynı şey mi olacak? Bütün olanlar, Katır'a yaptığım hizmetler, hayatımın yönü, o "Demokrasi" kelimesiyle ilgili bulanık hayale mi katılacaklar? Katır da bir düş halini mi alacak? Tek gerçek Tazenda mı olacak? Sadakatim... Pritcher birdenbire döndü. İçinden öğürmek geliyordu.

Sonra Channis’in sesi beyninde yankılandı. "O an geldi, Komodor."

Pritcher tekrar döndü. Bir İhtiyar kapıyı sessizce açmıştı. Şimdi sakin bir saygıyla eşikte duruyordu. "Ekselans Rossem Valisi, Tazenda Efendileri adına sizi kabule hazır olduğunu bildiriyor. Hemen huzuruna çıkmanızı istiyor."

"Pekâlâ." Channis kemerini hızla çekerek daralttı. Bir Rossem kukuletasını başına geçirdi.

Pritcher'ın çene kasları kabardı. Asıl kumar şimdi başlıyordu işte.

Rossem Valisinin görünüşü hiç de korkutucu değildi. Başı açıktı. Kırlaşmaya başlamış olan koyu kumral saçları seyrelmişti. Bu da adama uysal bir hava veriyordu. Alın kemiği çıkıntılıydı. Etrafı kırışmış gözlerinde sinsice bir ifade varmış gibiydi. Ama yeni traş edilmiş çenesi küçük ve yumuşaktı. Yüzün yapısından kişiliği okumaya çalışanlar bu çenenin "zayıf ifadeli" olduğunu düşünebilirlerdi.

Pritcher, Valinin gözlerine bakmamaya çalıştı. Gözlerini adamın çenesine dikti. Bunun bir yararı olup olmayacağını bilmiyordu. Belki de hiç kurtuluş yoktu.

Valinin sesi kayıtsız ve tizdi. "Tazenda’ya hoş geldiniz. Sizi barışçı amaçlarla selamlıyorum. Yemek yediniz mi?" Damarları çıkık, uzun parmaklı eliyle U biçimi masayı işaret etti. Tavırları bir kralınkinden farksızdı.

Pritcher'la Channis selam vererek oturdular. Vali U'nun dış kısmına geçmiş, konuklar içine yerleştirilmişlerdi. İki yanlarında da İhtiyarlar yer aldılar. Vali kısa cümlelerle konuşmaya başladı. Tazenda’dan getirtilen yiyecekleri övdü. Yemekler gerçekten farklıydılar ama İhtiyarların kaba saba yiyeceklerinden üstün bir yanları da yoktu. Vali, Rossem'in ikliminden yakındı. Kayıtsız bir tavır takınmaya çalışarak uzay yolculuğunun zorluğundan söz etti.

Channis arada sırada bir iki söz söyledi. Pritcher ise hiç konuşmuyordu.

Ve yemek sona erdi. Buğulanmış meyvaları yediler, peçetelerle ağızlarını silerek masaya bıraktılar. Vali arkasına yaslandı. Küçük gözleri pırıl pırıldı.

"Geminizden söz ettim. Tabii teknenize bakım yapılması gerekir. Ama bana geminizin nerede olduğunu bilmediklerini söylediler."

Channis sakin bir sesle, "Evet, bu doğru." dedi. "Gemiyi uzayda bıraktık. Bazen düşman bölgelerde yapılan uzun yolculuklara uygun pek büyük bir taşıt. Gemiyi buraya indirdiğimiz takdirde barışçı amaçlarla gelmediğimizi düşünebilirdiniz. Gezegene ikimiz, yalnız başımıza ve silahsız inmeyi tercih ettik."

Vali, "Bu dostça bir davranış." diye mırıldandı. Ama aslında hiç de öyle düşünmediği belliydi. "Demek gemi çok büyük?"

"Ama bir savaş gemisi değil, ekselans."

"Hım... Siz nereden geliyorsunuz?"

"Santanni sektöründe küçük bir dünyadan, ekselans. Belki o gezegenden söz edildiğini hiç duymadınız. Çünkü orası önemli bir yer değil. Biz bir ticaret anlaşması yapmak istiyoruz."

"Ticaret ha? Bize neler satabilirsiniz?

"Her tipte makine, ekselans. Onlara karşılık yiyecek, yün, tahta..."

"Hım..." Valinin kuşkulu bir hali vardı. "Ben böyle konulardan pek anlamam. Ama herhalde iki taraf için de kazançlı olacak bir anlaşma yapılabilir. Tabii önce belgelerinizi incelemem gerekiyor. Bu anlaşmayla ilgilenmeden önce hükümetim hakkınızda bilgi isteyecektir. Geminizi de gördükten sonra belki Tazenda'ya gitmenize izin verebilirim."

İki yolcu hiç seslerini çıkarmadılar.

Valinin tavırları iyice soğuklaştı. "Ama geminizi görmem şart."

Channis resmi bir tavırla, "Gemi şu anda tamir ediliyor." diye açıkladı. "Bize kırk sekiz saatlik bir süre tanıdığınız takdirde gemiyi görebilirsiniz, ekselans."

"Ben beklemeye alışık değilim."

Pritcher ilk kez Valinin öfkesinden ateş saçan gözlerine baktı. Adamla göz göze geldikleri an Komodorun içinde bir şey patladı sanki. Pritcher nefesini tuttu boğuluyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Sonunda bakışlarını zorlukla Tazenda'lıdan kaçırdı.

Channis gerilemedi. "Gemi ancak kırk sekiz saat sonra gezegene inebilir, ekselans. Biz buradayız ve silahımız da yok. İyi niyetimizden kuşkulanabilir misiniz?"

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Vali sert bir sesle, "Bana geldiğiniz dünyayı anlatın." dedi.

İşte o kadar. O kritik an böylece atlatıldı. Başka kötü bir şey olmadı. Resmi görevini yerine getirmiş olan Valinin yolculara karşı duyduğu ilgi de söndü.

Her şey olup bittikten sonra Pritcher kendisini onlara verilen odada buldu. Kafasını incelemeye çalıştı, dikkatle duygularını "yokladı". Tabii ona bir değişiklik olmamış gibi geliyordu. Ama böyle bir şeyi fark edebilir miydi? Katır onu döndürdükten sonra da kendisini farklı bulmamıştı. Her şey ona normal gelmişti. Böyle de olması gerekiyordu kuşkusuz. Pritcher denemeler yapmaya karar vererek kafasının içindeki sessiz dehlizlerde, "İkinci Vakıf bulunmalı ve ortadan kaldırılmalı." diye haykırdı.

Bu sözler Komodorda kesin bir nefret uyandırdı. Hiçbir kuşkuya da kapılmadı. Pritcher kafasında İkinci Vakfın yerine Katır'ı geçirdi. Ve duydukları yüzünden dili tutuldu âdeta.

Pritcher, buraya kadar durum iyi, diye düşündü. Ama belki beni yine de etkilediler... İncelikle... Belki de düşünme tarzımı çarpıttıkları için bendeki değişiklikleri fark edemiyorum... Bunu anlamak olanaksızdı. Ama Pritcher hâlâ Katır'a büyük bir sadakatle bağlıydı. Bu değişmediğine göre başka şeylerin hiç önemi yoktu!

Kafası yeniden olağan biçimde çalışmaya başlayan Pritcher, Channis'e bir göz attı. Genç adam odanın kendisine ait olan bölümünde bir işe dalmıştı. Komodor başparmağını bileğindeki vericinin düğmesine usulca bastırdı. Gelen cevabı kavradığı zaman da öyle bir rahatladı ki, bütün gücü kesildi âdeta. Yüzünün sert hatları onu ele vermiyor ama için için sevinçle titriyordu. Channis ona doğru döndüğü zaman Pritcher de artık komedinin sona ermiş olduğunu anladı.

* * *

DÖRDÜNCÜ PERDE ARASI

İki Konuşmacı yolda karşılaştılar. Biri, diğerini durdurdu. "Birinci Konuşmacıdan haber aldım."

Diğerlerinin gözlerinde bir an endişeli bir ifade belirip kayboldu. "O tehlikeli an gelip çattı mı?"

"Evet! Şafak zamanına sağ salim çıkacağımızı umarım."

* * *

5 - BİR ADAM ve KATIR

Channis’in halinden, Pritcher’ın tavırlarının ve birbirleriyle ilişkilerinin gizlice değişmiş olduğunu sezip sezmediğini anlamak olanaksızdı. Genç adam sert tahtadan yapılmış banka oturarak arkasına yaslandı ve ayaklarını ileri doğru uzattı.

"Ee, Vali hakkında ne düşünüyorsun?"

Pritcher omzunu silkti. "Hiçbir şey düşünmüyorum. Bana bir dâhiymiş gibi gelmedi. Vali pek de etkileyici biri değil. Tabii eğer İkinci Vakıftansa..."

"Doğrusu ben onun İkinci Vakıftan olduğunu sanmıyorum. Ama bu olaya bir anlam da veremiyorum." Channis’in yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Sen İkinci Vakıftan olsaydın, ne yapardın? Buraya neden geldiğimi sezseydin, bize nasıl davranırdın?"

"Tabii kafamızı döndürürdüm."

Channis çabucak başını kaldırdı. "Katır’ın yaptığı gibi mi? Bizi Döndürdükleri takdirde bunu fark edebilir miyiz? Hiç sanmıyorum... Sonra... Belki de onlar sadece basit ama çok zeki psikoloji uzmanları."

"O zaman ikimizi de hemen öldürtürdüm "

"Ya gemimiz ne olacak? Hayır." Channis işaret parmağını salladı. "Biz blöf yapıyoruz, dostum Pritcher. Zaten başka bir şey yapamayız. İkinci Vakıf kafaları kontrol altına almayı bilse bile bizi önemsemez. Sen ve ben sadece bir paravanız. İkinci Vakfın asıl Katır'la savaşması gerekiyor. Bize karşı tetikteler. Biz de onlara karşı. Tabii eğer kim olduğumuzu biliyorlarsa..."

Pritcher genç adamı soğuk bakışlarla süzdü. "Ne yapmak niyetindesin?"

"Bekleyeceğim." Channis’in sesi sertleşmişti. "Bırakalım onlar bize gelsinler. Endişeli olduklarını sanıyorum. Belki de uzay gemisi yüzünden. Ama bence endişelerinin asıl kaynağı Katır. Valiyi göndererek blöfe kalkıştılarsa da bunun bir yararı olmadı. Biz istifimizi bozmadık. Artık

buraya ancak İkinci Vakıftan birini gönderebilirler. Herhalde o da bize anlaşmamızı önerir."

"Sonra?"

"Onlarla anlaşırız."

"Öyle şey olmaz!"

"İkinci Vakfın Katır'a kalleşlik edeceğini mi düşünüyorsun? Bunu yapamaz."

"Bunu düşündüğüm yok. Katır aklına gelebilecek her kalleşlikle başa çıkabilir. Neden bu değil."

"Öyleyse İkinci Vakfa kalleşlik edemeyeceğimizi düşünüyorsun."

"Belki bunu yapamayız. Ama neden bu da değil."

Channis'in gözleri Pritcher'ın elinde tuttuğu şeye kayınca genç adam sert bir tavırla, "Demek neden bu." diye homurdandı.

Pritcher elindeki atom tabancasını hafifçe salladı. "Evet, öyle. Seni tutukluyorum."

"Neden?"

"Birliğin Bir Numaralı Vatandaşına ihanete kalkıştığın için."

Channis'in dudakları gerildi. "Ne oluyor?"

"İhanet! Demin de söyledim ya. Ve ben bu durumu düzeltmek niyetindeyim."

"Hani kanıt? Seninki bir varsayım mı, yoksa bir hayal mi? Çıldırdın mı sen?"

"Hayır. Ama sen çıldırmış olabilirsin. Katır'ın ağzı süt kokan bir çocuğu gülünç, şövalyece bir görevle neden gönderdiğini sanıyorsun? Bu bana başlangıçta çok garip geldi. Boş yere kendimden kuşkulanarak zaman kaybettim. Katır neden sana bu görevi verdi? Tatlı tatlı gülümsediğin ve iyi giyindiğin için mi? Henüz yirmi sekiz yaşında olman mı hoşuna gitti dersin?"

"Belki bunun nedeni Katır'ın bana güvenebileceğini düşünmesiydi. Yoksa mantıklı nedenler seni ilgilendirmiyor mu?"

"Belki de neden Katır’ın sana güvenemeyeceğini bilmesiydi. Bu da yine mantıklı bir neden sayılır."

"Saçmalama yarışına mı girdik? Yoksa bu sözcüklerle oynanan bir oyun mu? En fazla kim konuşursa o mu kazanacak?"

Pritcher atom tabancasını öne doğru uzatarak ilerledi. Genç adamın karşısına dikilerek, "Ayağa kalk." diye emretti.

Channis acele etmeden ayağa kalktı. Tabancanın namlusu göğsüne dayandı ama genç adam irkilmedi bile.

Pritcher, "Katır benden ikinci Vakfı bulmamı istedi." dedi. "Bu bakımdan ne o başarılı olabildi, ne de ben. İkimizin de keşfedemediği o sır ustalıkla gizlenmişti. Geriye bir tek çare kalmıştı. İkinci Vakfın nerede olduğunu bilen birini bulmak."

"O ben miyim?"

"Öyle olduğu anlaşılıyor. Tabii yola çıkarken bunu bilmiyordum. Kafam artık hızlı çalışmıyor sanırım. Ama yine de bana doğru yolu gösteriyor. Yıldızın ucunu ne kadar kolaylıkla bulduk! Sonsuz olasılıklar arasından sen uygun yıldız olanını nasıl da çabucak seçtin! Bir mucizeydi bu! Seni beceriksiz budala! Bütün bu rastlantılara kanacağımı mı sandın? Beni o kadar mı aşağı görüyorsun?"

"Yani çok başarılı mı oldum?"

"Sadık bir insandan beklenemeyecek kadar başarılı oldun."

"Çünkü sen de beni aşağı görüyor ve başarılı olamayacağımı düşünüyordun. Öyle mi?"

Pritcher, Channis’i silahla dürttü. Komodorun yüzü sakindi ama gözlerindeki pırıltıdan adamın gitgide daha öfkelendiği anlaşılıyordu. "Çünkü sen İkinci Vakfın adamısın. Seni parayla tuttular."

"Parayla mı?" Channis'in sesinden Pritcher'ı çok aşağı gördüğü anlaşılıyordu. "Kanıtla bakalım."

"Ya da kafanı kontrol altına aldılar."

"Ve Katır bunun farkında değil, öyle mi? Saçma!"

"Katır bunun farkında! İşte ben de bunu söylemeye çalışıyordum, genç ahmak! Katır bunun farkında. Yoksa sana güzel güzel oynaman için koskoca bir uzay gemisi verir miydi? Bize İkinci Vakfın yolunu gösterdin. Bizim istediğimiz de buydu."

"Bu laf kalabalığı arasında bir şeyler sezer gibi oldum. Bütün bunları neden yaptığımı sorabilir miyim? Eğer ben hainin biriysem, neden sizi İkinci Vakfın bulunduğu yere götüreyim? Neden Galakside neşeyle oradan oraya koşup durmayayım! Siz bir şey bulamadınız. Benim de aynı başarısızlığa uğramam kimseyi şaşırtmazdı."

"Bu oyuna gemiyi ele geçirmek için kalkıştın. Ve İkinci Vakıftakilerin kendilerini savunmak için atom silahlarına da ihtiyaçları vardı."

"Daha iyi bir neden bulmalısın. Bir tek geminin İkinci Vakfa bir yararı olmaz. Eğer onlar gemiye bakarak bütün bilimleri kavrayacaklarını ve gelecek yıl da atom fabrikaları kurabileceklerini sanıyorlarsa, o zaman pek safdiller demektir. Yani senin kadar safdil."

"Bunları Katır’a anlatma fırsatını bulacaksın."

"Kalgan'a mı döneceğiz?"

"Tersine. Burada kalacağız. Ve Katır da hemen hemen on beş dakika sonra bize katılacak. Onun bizi izlemediğini mi sanıyorsun, benim kendine hayran, kurnaz ve sinsi çocuğum? Seni yem olarak kullandık. Belki kurbanlarımızı bize getirmedin ama bizi onlara götürdün."

Channis, "Oturabilir miyim?" dedi. "Sana basit resimlerin de yardımıyla bir şeyi açıklamak istiyorum. Lütfen?"

"Ayakta duracaksın."

"Neyse, istediğimi ayakta da söyleyebilirim. Katır'ın iletişim devresine takılan hiper-izleyici sayesinde peşimizden buraya kadar geldiğini söylemek mi istiyorsun?"

Belki Pritcher'ın elindeki silah hafifçe titredi ama Channis bundan pek emin değildi. Genç adam, "Şaşırmış gibi bir halin yok." dedi. "Ama şaşırmadığını düşünerek zaman kaybetmek niyetinde değilim. Evet, gemide bir hiper-izleyici olduğunu biliyordum. İşte sana bildiğimi sanmadığın bir şeyi açıkladım. Şimdi de sana bilmediğin bir şeyi söyleyeceğim. Bunu bilmediğinden eminim."

"Kapana kısılmış gibi konuşuyorsun, Channis, Ben senin masal anlatmakta daha usta olduğunu sanırdım."

"Bu bir masal değil. Kalgan’da hainler vardı tabii. Ya da düşman ajanları. Belki bu terim daha hoşuna gider. Ama Katır bunu garip bir biçimde öğrenmişti. Anlayacağın, Katır’ın Döndürdüğü adamlarından bazıların kafalarına etki yapılmıştı."

Pritcher’ın elindeki atom tabancası bu kez gerçekten titredi. Hem de gözle görülür bir şekilde.

"Evet, adamların kafalarına etki yapılmıştı, Pritcher. İşte Katır'ın bana bu yüzden ihtiyacı vardı. Çünkü ben Döndürülmüşlerden değildim. Katır sana kafasını kontrol altına almadığı bir adama ihtiyacı olduğunu söylemedi mi? Belki sana gerçeği tam açıklamadı ama hiç olmazsa bundan söz etmedi mi?"

"Başka bir yalan dene, Channis. Katır'a düşman olsaydım bunu hemen hissederdim." Pritcher çabucak, sessizce kafasını incelemeye başlamıştı. Eskisi gibiydi bu. Eskisi gibi. Channis'in yalan söylediği belliydi.

"Yani Katır’a karşı hâlâ sadakat duyduğunu söylemek istiyorsun. Belki... İkinci Vakıf sadakat duygusunu değiştirmedi. Katır bunun çok çabuk fark edileceğini söylemişti bana. Ama beyin gücü bakımından nasılsın? Kafan artık çok ağır mı çalışıyor? Bu yolculuğa çıktığımız günden beri kendini her zaman normal buldun mu? Yoksa kendini bir tuhaf mı hissettin? Sanki kendinde değilmişsin gibi? Ne o, Pritcher? Ne yapmaya çalışıyorsun? Tetiği çekmeden vücudumda bir delik mi açmak niyetindesin?"

Pritcher atom silahını bir santim kadar geri çekti. "Ne demek istiyorsun?"

"Kafana etki yapmış olduklarını söylemeye çalışıyorum. Beynine girmişler senin. Sen o hiper-izleyiciyi gemiye Katır’ın yerleştirdiğini görmedin. Kimseyi görmedin zaten. İzleyiciyi fark ettin ve bu işi Katır’ın yaptığını düşündün. O zamandan beri de Katır’ın peşimizden geldiğine inanıyorsun. Evet, bileğindeki vericinin yardımıyla gemiyle başka bir dalgadan haberleşebiliyorsun. Benim verici de böyle bir şey yok. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Channis artık öfkeyle, hızlı hızlı konuşuyordu. Kayıtsızca tavırlarının yerini kesinlik ve sertlik almıştı. "Ama uzaydan bize doğru gelen Katır değil. Katır değil!"

"Katır değilse kim o halde?"

"Ee, kim dersin? Uzaya açıldığımız gün o hiper izleyiciyi buldum. Ama onun Katır'a ait olduğunu hiç düşünmedim. O sırada böyle bir şaşırtmacaya gerek yoktu. Ne kadar saçma sapan şeyler düşündüğünün farkında değil misin? Ben bir düşman ajanı olsaydım ve Katır da bunu fark etseydi beni de senin gibi kolaylıkla döndürürdü. Beni Galaksinin derinliklerine göndermesine gerek kalmadan İkinci Vakfın gizli yerini kafamdan okurdu. Sen Katır'dan bir sır saklayabiliyor musun? İkinci Vakfın yerini bilmediğime göre, Katır'a o dünyanın yolunu da gösteremezdim. O halde beni buraya göndermesine ne gerek vardı?"

"Gemiye o hiper-izleyiciyi İkinci Vakfın bir ajanının yerleştirmiş olduğu apaçık belli. İşte şimdi buraya doğru gelen de o ajan. Eğer o pek değerli kafanı etkilememiş olsalardı böyle kolay kolay kanar mıydın? Normal olduğunu iddia ediyorsun? Budalalığı akıllılık sanmak normal bir şey mi? Ben İkinci Vakfa bir gemi götürecekmişim!.. Onlar gemiyi ne yapacaklar?"

"İstedikleri sensin, Pritcher. Birlik konusunda herkesten fazla bilgin var. Katır dışında tabii. O İkinci Vakıf için tehlikeli ama sen değilsin. İşte İkinci Vakıf bu yüzden kafamı etkileyerek bana hangi yöne gitmem gerektiğini gösterdi. Merceğin ekranını ararken Tazenda'yı hemen buluvermem tabii ki olanaksızdı. Bunu ben de biliyorum. Ama İkinci Vakfın peşimizde olduğunun, her şeyi oradakilerin planladıklarının farkındayım. Şimdi neden İkinci Vakfın oyununa katılmıyoruz? Sonuçta bu bir blöfler savaşı. Onlar bizi ele geçirmeyi istiyorlar. Ben İkinci Vakfın yerini öğrenmek niyetindeydim. Bu blöfler yarışmasından kaçacak da değilim!"

"Ama beni o silahla tehdit ettiğin sürece kaybeden biz oluruz. Bunun senin fikrin olmadığı da belli. Yine seni onlar etkiliyorlar. O tabancayı bana ver, Pritcher. Biliyorum, bu sana yanlış gözüküyor. Ama seni yöneten kendi kafan değil, içine girmiş olan İkinci Vakıf. O silahı bana ver, Pritcher. O zaman düşmanlarımızın karşısına birlikte dikiliriz."

Komodor kafasının gitgide karıştığını dehşetle farketti. Bu sözler akla çok yakın, diye düşündü. Bu kadar yanılmış olabilir miyim? Neden durmadan kendimden kuşkulanıyorum? Neden emin değilim? Niçin Channis'in sözleri bana mantıklı geliyor? Mantık? Yoksa şimdi zavallı kafam derinliklerine yabancı bir fikrin süzülmemesi için savaşmaya mı çalışıyor? Ben iki ruhlu muyum?"

Pritcher hayal meyal karşısında duran Channis’ in elini silaha doğru uzattığını farketti. Ve birden atom tabancasını ona vereceğini anladı.

Kollarındaki kaslar bu hareketi yapabilmek için büzülürken odanın kapısı açıldı. Ağır ağır. Ve Pritcher döndü. Belki Galakside birbirine çok benzeyen iki insan vardı. Belki insan aklı karıştığı için karşılaştığı bir kimseyi bir başkasına benzetebilirdi. Ama Katır’ı hiç kimse bir başkasıyla karıştıramazdı.

Pritcher’ın ıstırapla sarsılan kafası bile birdenbire canlanıvermesini engelleyemedi.

Katır fiziksel bakımdan duruma hâkim olamazdı. Şimdi de olmadı zaten. Değişkenin, üst üste giydiği elbiseler bile onun sıska vücudunu normal bir hale sokamamıştı. Görünüşü pek gülünçtü: Fularını yüzüne doğru çekmişti. Burnunun dışarıda kalan kısmı soğuktan kızarmıştı. Katır kurtarıcı meleğe hiç benzemiyordu doğrusu.

Değişken, "Tabancanı verme, Pritcher." dedi. Sonra Channis’e döndü. Genç adam omzunu silkerek yerine oturdu. Katır, "Bu odada bir duygu karmaşası var." diye mırıldandı. "Birbirine zıt duygular çarpışıyor."

Pritcher hemen atıldı. "Bizim gemiye bir hiper izleyici takılmasını siz mi emrettiniz, efendim?"

Katır soğuk bakışlı gözlerini Komodora dikti. "Tabii. Galaksi de Dünyalar Birliğinden başka hangi ülke öyle bir aygıtı ele geçirebilir?"

"Ama Channis dedi ki..."

"Channis burada. Komodor. Onun sözlerini bana tekrarlamana gerek yok. Neler dediğini ondan öğrenirim. Komodora bir şey mi söyledin, Channis?"

"Evet, efendim. Ama yanıldığım anlaşılıyor. O hiper-iz bulucuyu gemiye ikinci Vakfın bir ajanının yerleştirdiğini, bizi buraya düşmanın sürüklediğini düşündüm. Niyetleri neyse onlara karşı koymaya hazırdım. Ayrıca ikinci Vakfın Komodoru hemen hemen kontrolüne almış olduğunu sanıyordum."

"Artık bu fikirde değilmiş gibi konuşuyorsun."

"Evet, öyle, efendim. Yanılmamış olsaydım bu kapıdan demin siz değil bir başkası girerdi."

"O halde durumu tartışalım." Katır en üstteki elektrikle ısınan kapitone pelerinleri çıkardı. "Şimdi... Burada güvendeyiz. Kimse konuşmamızı yarıda kesemez. Bu buzdan oluşmuş gezegenin yerlileri buraya yaklaşmayı istemeyecekler. Bunu kesinlikle söyleyebilirim." Gücünü ima ederken acımasız ama heyecanlı bir hali vardı. "Şimdi şu varsayımını bana açıkla, delikanlı. İkinci Vakıftan biri benden başka kimsede bulunmayan bir aygıtla sizi izliyordu. Ve... bu gezegeni nasıl buldun?"

"Kafama bazı fikirler sokulmuş olduğu anlaşılıyor, efendim. Bilinen gerçekleri başka türlü açıklamak mümkün değil."

"Bu da İkinci Vakfın işi mi?"

"Başka kimsenin olamaz ki."

"İkinci Vakfın bir adamı seni bilmediğimiz bir nedenle bu gezegene gelmeye zorladı... ya da sürükledi diyelim. Herhalde ajanın da benimkine benzer bir yola başvurduğunu düşündün. Ama ben bir kafaya bazı duyguları yerleştirebilirim, fikirleri değil. Neyse... Adam seni buraya kolaylıkla sürükleyebildiğine göre, uzay gemisine hiper-izleyici yerleştirmesine ne gerek vardı? Bu aklına gelmedi mi?"

Channis birden başını kaldırıp hükümdarının iri gözlerine hayretle baktı. Pritcher bir şeyler homurdandı ve rahatladığı için vücudu hafifçe gevşedi.

Channis, "Hayır." dedi. "Bu aklıma gelmedi."

"Gemiye hiper-izleyici yerleştirmeleri gerektiğini düşünelim. O zaman bundan ikinci Vakfın kafanı etkileyemeyeceğini düşündüğü sonucu çıkar. Bu durumda bu yıldıza kadar gelmeyi hiçbir zaman başaramazdın. Bu da aklına gelmedi mi?"

"Hayır, gelmedi."

"Neden? Ben görmeyeli zekâ düzeyinde bir düşme mi oldu?"

"Size ancak bir tek soruyla cevap verebilirim, efendim. Siz de beni hainlikle suçlayan Komodor Pritcher'a katılıyor musunuz?"

"Bunu yaptığım takdirde kendini savunabilecek misin?"

"Size de ancak Komodora tekrarladıklarımı söyleyebilirim. Ben bir hain olsaydım ve İkinci Vakfın yerini de bilseydim, beni de hemen döndürür ve bu sırrı kafamdan alırdınız. Gemiye izleyici yerleştirmek gereğini

duyduğunuza göre ben İkinci Vakfın yerini bilmiyordum. O halde bir hain de değilim. Sorunuzu sizinki gibi birbirine karşıt iddialarla yanıtladım."

"Sonuç nedir?"

"Ben bir hain değilim."

"Bunu kabul etmem gerekiyor. Çünkü iddialarını çürütmek imkânsız."

"O halde bizi neden gizlice izlettiğinizi sorabilir miyim?"

"Çünkü bütün olaylar üçüncü bir şekilde de açıklanabilir. Sen ve Pritcher gerçekleri kendinize göre yorumladınız. Ama hepsini değil. Zamanınız varsa bu açıklamayı ben yapabilirim. Hem de çabucak. Otur, Pritcher. O silahı da bana ver. Artık bir saldırı tehlikesi yok. Ne bu odada böyle bir şey olur, ne de dışarıdakiler bize saldırabilirler. Hatta İkinci Vakıf bile bunu yapamaz. Bunu sana borçluyuz, Channis."

Oda Rossem usulü aydınlatılmıştı. Elektriğin ısıttığı bir telin yardımıyla. Tavandan bir tek ampul sarkıyordu. Bunun sönük, sarı ışığında duvarlara üç adamın belirsiz gölgeleri düşüyordu.

Katır, Pritcher'a bakarak, "Channis'in izlenmesi gerektiğini düşündüğüme göre, bundan bir yarar sağlayacağıma inandığım da anlaşılır." dedi. "Channis şaşılacak bir hızla doğrudan doğruya İkinci Vakfa koştu. Bundan da böyle bir şeyi beklediğim sonucunu çıkarabiliriz. Bu sırrı doğrudan doğruya Channis'in kafasından alamamıştım. Demek ki, bir şey beni engelliyordu. İşte gerçekler bunlar. Tabii Channis meseleyi biliyor. Ben de öyle. Anlıyor musun, Pritcher?"

Komodor inatla, "Hayır, efendim." dedi.

"O halde anlatayım. Ancak bir tek tipte bir insan hem İkinci Vakfın yerini bilir, hem de bunu öğrenmemi engelleyebilirdi. Channis, korkarım sen aslında İkinci Vakıftansın."

Channis dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. Gerilmiş dudaklarının arasından öfkeyle, "Hani kanıt?" diye sordu. "Bugün iki kez tahminler yürütüldü. Ve hepsi de yanlış çıktı."

"Kanıt var, Channis. Her şeyi açıklamak o kadar kolay ki. Sana adamlarımın kafalarına etki yapılmış olduğunu söyledim. Bu işi yapanın Döndürülmemiş olduğu da belliydi. Yakınımızda bir yerde olduğu da. Bu

tanımlama çok kimseye uyardı ama araştırma alanı da sınırsız değildi. Sen fazla başarılı oldun, Channis. Herkes senden çok hoşlandı. Tanıştıklarınla hemen çok iyi anlaştın. Bütün bunlar dikkatimi çekti... Sonra seni çağırdım ve sana bu görevi verdim. Bu seni şaşırtmadı, kendine güvenini sarsmadı da. Duygularını inceledim. Fazla güvenli davrandın, Channis. Böyle bir görevi yüklenen her insan bir an kararsızca duraklardı. Ama kafan bunun üzerinde durmadı bile. O halde ya aptalın biriydin ya da kafanı kontrol altında tutuyordun."

"Bir deneyle bunlardan hangisinin doğru olduğunu anlamak kolaydı. Gevşediğin bir an kafanı kontrolüme aldım. Beynini müthiş bir acıyla doldurdum, sonra da kontrolü bıraktım. O zaman öfkelendin. Bu rolünü öyle iyi oynadın ki, neredeyse ben de bunun normal bir tepki olduğuna inanacaktım. Ama sen öfkelenmeden bir an önce bir şey oldu. Ben duygularınla oynamaya kalktığım zaman sen kendini toparlayamadan kısacık bir an kafan bana karşı koydu. Bu kadarı da benim için yeterli oldu."

"Hiç kimse bana öyle karşı koyamazdı. Kısacık bir an bile. Bunu ancak kafasını benim gibi kontrol altında tutan biri yapabilirdi."

"Ee? Şimdi ne olacak?" Channis'in sesi alçak ve acıydı.

"Ve şimdi... İkinci Vakıftan olduğun için öleceksin. Herhalde bunun gerekli olduğunun sen de farkındasın."

Ve Channis ikinci kez kendisini bir tabancanın namlusuna bakarken buldu. Ama bu defa silah, Pritcher gibi kafasını kolaylıkla etkileyebileceği birinin elinde değildi. Tabancayı yöneten kafa kendisininki kadar olgun ve saldırıya karşı da dayanıklıydı.

Channis'in olayların akışını düzeltmek için pek kısa bir zamanı vardı.

Ondan sonraki olayları normal duyguları olan ve başkalarının kafasını kontrol altına alamayan bir kimsenin anlatabilmesi çok zor.

Channis, Katır'ın parmağını tetiğe uzattığı o kısacık sürede çabucak şunları düşündü: Katır şu anda acımasız ve kararlıydı. Kararsızlık kafasını bulandırmıyordu. Eğer Channis daha sonra konuya ilgi duyarak bir hesap yapsaydı, öldürme kararıyla parçalayıcı enerjinin üzerine püskürmesi arasında geçecek zamanın ancak bir saniyenin beşte biri kadar olduğunu anlardı.

Pek kısa bir süreydi bu.

Katır da bu kısacık anda Channis’in beyin gücünün birdenbire âdeta taştığını hissetti. Bu enerji Değişkeninin kafasına dokunmadı. Ama Katır aynı anda beklenmedik bir yönden gelen o müthiş, sarsıcı nefret selini duyumsadı.

İşte bu değişiklik yüzünden parmağını tetikten çekti. Başka hiçbir şey Katır’ı böyle etkileyemezdi. Değişken ateş etmekten vazgeçerken aynı anda durumu iyice kavradı.

Sahne bir an dondu sanki. Katır parmağını tetikten çekmiş, dikkatle Channis’e bakıyordu. Bütün kasları gerilmiş olan Channis âdeta soluk almaktan bile çekiniyordu. Ve Pritcher iskemlesinde zangır zangır titriyordu. Kasları iyice gerilmiş, neredeyse kopacaktı. Yerinden fırlamak için çırpınırken eklemleri kıvrılıp bükülüyordu. O tahtadan oyulmuşa benzeyen ifadesiz yüzünün hatları çarpılmış, suratı korkunç bir nefret maskesi halini almıştı. Gözleri Katır'dan başkasını görmüyordu.

Channis’le Katır birbirlerine sadece birkaç kelime söylediler. Sadece birkaç sözcük. Ama kafaları birbirini çok iyi anlıyordu. Ancak biz kafaların konuşmalarından bir şey anlayamadığımız için her şeyi kelimelerle açıklayacağız.

Channis sinirli sinirli, "İki ateş arasındasınız, Bir Numaralı Vatandaş." dedi. "İki kafayı birden kontrol altına alamazsınız. Çünkü o kafanın biri benimki. Onun için bir seçim yapmalısınız. Pritcher artık sizin etkinizde değil. Şimdi eski Pritcher o. Beş yıl önce sizi öldürmeye çalışan adam. Sizin bağımsız, özgür, iyi ve kutsal olan her şeyin düşmanı olduğunuzu düşünen eski Pritcher. Üstelik şimdi kendisini beş yıl önce kontrolünüze aldığınızı ve size tapmasını sağlayarak onu küçük düşürdüğünüzü de biliyor. Şu anda iradesini kontrolüme aldığım için size saldıramıyor. Ama beni öldürdüğünüz an o kontrol de kalkacak. Siz tabancanızı çevirinceye, onu etkiniz altına alıncaya kadar Pritcher sizi öldürecek."

Katır da bunun farkındaydı. Onun için hiç kımıldamadı.

Channis sözlerini, "Onu öldürmek ya da başka bir şey sağlamak için kontrol altına almaya çalışmayın" diye sürdürdü. "Pritcher'a döndüğünüz an ben saldıracağım. Bunu önleyecek kadar hızlı değilsiniz."

Katır yine kımıldamadı. Durumu kavradığını belirtircesine usulca içini çekti.

Channis, "Onun için." dedi. "Tabancayı atın. Böylece güçlerimiz yine eşit olur. Pritcher'ı da kontrolünüze alırsınız."

Katır sonunda, "Ben bir hata yaptım." dedi. "Karşına dikildiğim zaman yanımızda başka biri daha olmamalıydı. Bu yüzden sonucu önceden tahmin etmek imkânsızlaştı. Herhalde bu hatanın bedelini ödemem gerekiyor." Tabancayı kayıtsızca yere attı ve bir tekmede odanın öbür ucuna gönderdi.

Aynı anda Pritcher derin bir uykuya daldı.

Katır kayıtsızca, "Uyandığı zaman eskisi gibi olacak." dedi.

Katır'ın parmağını tetiğe uzattığı andan tabancayı yere atıncaya kadar sadece bir buçuk saniye geçmişti.

Channis bir an Katır’ın kafasındaki hemen belirip kaybolan bir duyguyu farketti. Kesin bir zafer sevinciydi bu.

6 - BİR ADAM, KATIR... ve BİR BAŞKASI

Fiziksel bakımından birbirlerinin tam karşıtı olan iki adam görünüşte pek rahat ve kaygısızdılar. Ama bir "duygu bulucu" görevi yapan sinirleri iyice gerilmişti.

Katır uzun yıllardan beri ilk kez seçtiği yolun tam anlamıyla başarılı olacağına yüzde yüz inanamıyordu. Channis de bunu biliyordu. Genç adam kendisini koruyordu ama bir hayli çaba harcayarak. Düşmanı ona fena saldırıyor, Channis ise fazla bir şey yapamıyordu. Bu bir dayanma yarışıydı. Ve Channis yarışı kaybedeceğini de biliyordu.

Ama böyle düşünmek insanın ölümüne yol açabilirdi. Katır'a duygu bakımından zayıf olduğunu hissettirmek Değişkenin eline bir silah vermekten farksız olacaktı. Zaten Katır'ın kafasındaki o ufacık pırıltıyı fark etmişti. Zaferle ilgili pırıltıyı.

Channis'in zaman kazanması gerekiyordu. Diğerleri neden gelmiyorlardı? Katır'ın güveninin kaynağı bu muydu? Düşman onun bilmediği neyi öğrenmişti? İncelediği kafa Channis'e hiçbir şeyi açıklamıyordu. Katır'ın fikirlerini okuyabilseydi ne kadar iyi olacaktı. Ancak...

Channis bütün düşünceleri kafasından kovdu. Yapması gereken bir tek şey vardı. Zaman kazanmak!

Channis, "Artık benim İkinci Vakıftan olduğuma karar verildi." dedi. "Pritcher'la ilgili küçük düellomuzdan sonra bunu inkâr edemem. Şimdi bana Tazenda'ya neden geldiğimi söyler misiniz?"

"Ah, hayır!" Katır güvenle, tiz bir sesle güldü. "Ben Pritcher değilim. Sana açıklamalar yapmak gereğini de görmüyorum. Kendince bazı nedenler olduğunu düşündün. Bunlar ne olursa olsun, yaptıkların işime geliyordu. Onun için artık sana soru soracak değilim."

"Ama bilginizde yer yer boşluklar olmalı. Tazenda, bulmayı umduğunuz İkinci Vakıf mı gerçekten? Pritcher orayı bulmak için ne kadar çok çabaladığınızdan söz etti. Yararlandığınız o psikologdan da. Ebling Mis'ten

yani Pritcher... şey... benim teşvikimle biraz gevezelik etti. Bir Numaralı Vatandaş, Ebling Mis'i bir düşünün."

"Neden düşüneyim?" Katır hâlâ kendisine güveniyordu.

Channis bu güvenin arttığını farketti. Dakikalar geçerken Katır'ın endişeleri de yavaş yavaş azalıyordu. Genç adam çabuk çabuk konuşmamak için çaba harcayarak, "Demek merak etmiyorsunuz?" diye güldü. "Pritcher bana Mis'in bir şeye pek hayret ettiğini anlattı. Mis İkinci Vakfın uyarılması için çok acele etmesi gerektiğini söylüyormuş. Neden? Ebling Mis öldü. İkinci Vakfı uyaran olmadı. Ama aslında o var."

Katır gerçek bir zevkle ve ani, şaşılacak bir zalimlikle güldü. Channis gizli parmakların kafasına doğru uzandıklarını hissederek geriledi. Katır, "Ama İkinci Vakfı uyarmış oldukları anlaşılıyor." dedi. "Öyle olmasaydı Bail Channis adamlarımı etkilemek ve beni kandırmak gibi nankörce bir işe girişmek için kalkıp Kalgan'a gelmezdi. Sadece uyarı İkinci Vakfa çok geç ulaştı, hepsi o kadar."

Channis, Katır'a doğru merhamet ve acıma dolu bir duygu seli akıttı âdeta. "O halde İkinci Vakfın ne olduğunu bile bilmiyorsunuz? Olanların derin anlamını da kavramamışsınız."

Channis'in zaman kazanması gerekiyordu. Zaman!

Katır genç adamın merhametini hissetti ve gözleri ani bir düşmanlıkla kısıldı. Her zaman yaptığı gibi dört parmağıyla burnunu ovuşturarak, "Eğlenmene bak o halde." diye homurdandı. "İkinci Vakfa ne olmuş?"

Channis ağır ağır konuşmaya başladı. Aslında sesli değil, duygu simgeleriyle tabii. "Duyduğuma göre, Mis'i en çok şaşırtan İkinci Vakfın etrafını saran esrar perdesi olmuş. Hari Seldon iki Vakfın birbirlerinden çok farklı olmalarını istemişti. Birinci Vakıf bir güneş gibiydi ve iki yüzyıl Galaksinin yarısının gözlerini kamaştırdı. İkinci Vakıfsa karanlık bir uçuruma benziyordu..."

"Bunun nedenini anlayabilmek için çökmekte olan İmparatorluğun bilim atmosferini hissetmeniz gerekiyor. Tabii çürümekte olan bir bilimdi bu. Fikirlerin daha fazla gelişmemesi için engeller dikilmesinden de anlaşılıyordu bu. Seldon'u bu engellere karşı çıkması üne kavuşturdu. Seldon'un ruhundaki o sen genç, yaratıcı güç kıvılcımı İmparatorluğu

batmakta olan bir güneş gibi aydınlattı. Böylece İkinci İmparatorluğun geleceğini de müjdelemiş oldu."

"Çok dramatik. Sonra?"

"Seldon Vakıfları Psiko-tarih yasalarına göre kurdu. Ama bu yasaların da görece olduklarını kim ondan daha iyi bilebilirdi? O hiçbir zaman tamamlanmış bir eser vermedi. Sona ermiş çalışmalar yozlaşmış kafalar içindir. Seldon bir mekanizma yaratıyordu. Bunun için kullandığı araç da İkinci Vakıftı. O geçici Dünya Birliğinin Bir Numaralı Vatandaşı, Seldon planının bekçileri biziz. Sadece biz!"

Katır genç adamı aşağı gördüğünü belirten bir tavırla, "Böyle konuşarak cesaretini toplamaya mı çalışıyorsun?" diye sordu. "Yoksa beni etkilemek için mi uğraşıyorsun? İkinci Vakıf, Seldon’un planı, yeni bir imparatorluk beni hiç ilgilendirmiyor. Belki bazı duygularımı canlandırmak istiyorsun. Onun için söyleyeyim: Bunlar bendeki merhamet, anlayış, sorumluluk kaynaklarını etkilemiyor. Zavallı budala! Artık İkinci Vakıftan geçmişte kalmış bir şey gibi söz etmelisin. Çünkü İkinci Vakıf ortadan kalktı."

Katır ayağa kalkarak yaklaşırken Channis kafasına baskı yapan duyguların yoğunlaştıklarını da hissetti. Öfkeyle savaştı. Ama bir güç âdeta sürünürcesine, amansızca kafasına girdi. Beynini âdeta ezip yassılattı.

Channis arkasındaki duvara dayanıp kalmış olduğunu farketti. Sıska Katır karşısında duruyordu. Ellerini beline dayamış, koca burnunun gölgelediği dudakları bir gülümseyişle bükülmüştü.

Katır, "Oyunun sona erdi, Channis." dedi. "Hepinizin oyunu. Senin İkinci Vakfı oluşturan bütün o adamların oyunu! İkinci Vakıf mahvoldu! Burada Pritcher’la gevezelik ederek neden bekledin? Aslında onun kafasını etkiler ve boğuşmadan tabancayı elinden alabilirdin. Hem de hiç zorluk çekmeden. Ama beni bekliyordun. Öyle değil mi? Kuşku uyandırmayacak bir şekilde beni karşılamaya hazırlanıyordun. Ama ne yazık ki, beni kandıramadın. Seni tanıyordum. Seni iyi tanıyordum, İkinci Vakıflı Channis..."

"Şimdi bana çaresizce birtakım sözler söylüyorsun. Sanki sesinin tonu yerimde donup kalmamı sağlayacakmış gibi. Gevezelik ederken de kafanda bir şey bekliyor... Bekliyor... Hâlâ bekliyor... Ama gelen giden yok. Beklediklerin gelemeyecek. Dostların yani. Burada yapayalnızsın, Channis. Ve öyle de kalacaksın. Bunun nedenini biliyor musun? Çünkü senin İkinci

Vakıf yanlış hesap yaptı. Benimle ilgili hesapları başından sonuna kadar hatalıydı. Ben daha başlangıçta İkinci Vakfın planını sezdim. Peşinden buraya koşacağımı ve ellerine düşeceğimi sandılar. Seni yem olarak önüme attılar. Yeni bir imparatorluk kurma hayalleri peşinde olan zavallı, akılsız, sıska Değişken bu yemin peşine takılacak ve tuzağa düşecekti. Ama şimdi bana bak. Onların elinde miyim?"

"Acaba İkinci Vakıftakiler buraya filom yanımda olmadan geleceğimi mi sandılar? Filomdaki silahlar karşısında aciz durumdalar, tam anlamıyla çaresizler! İkinci Vakıftakiler konuşup anlaşmak için beklemeyeceğimi düşünemediler mi? Olayların gelişmesini izleyerek zaman kaybedeceğimi nereden çıkardılar? Gemilerim on iki saat önce Tazenda'ya saldırdılar. Ve üzerlerine aldıkları görevi başarıyla tamamladılar. Tazenda artık bir harabe. Yerleşim merkezleri de yerle bir oldu. Gemilerime karşı koymadılar bile. İkinci Vakıf yok artık, Channis. Ve ben, bu acayip, çirkin, sıska yaratık Galaksinin hükümdarıyım."

Channis ancak usulca başını sallayabilirdi. "Olamaz... olamaz..."

Katır onun taklidini yaptı. "Oldu bile... oldu bile... Belki İkinci Vakıftan sadece sen kaldın. Sen de fazla yaşayacak değilsin."

Derin, anlamlı bir sessizlik oldu. Channis beyninin iç dokularına sözülen bir güç yüzünden ani bir açı duydu. Neredeyse ulur gibi bağıracaktı.

Katır gerileyerek homurdandı. "Yeterli değil. Sınavı yine geçemedin. Sanki umutsuzluğa kepilmiş gibi rol yapıyorsun. Yüce bir idealin mahvolması karşısında duyulan o sarsıcı duygulardan değil bu. Seninki öldürülmekten korkan aciz bir insanın duyduğu dehşet." Değişken sıska eliyle genç adamın boğazını kavradı. Channis, Katır'ın parmaklarından kurtulmayı başaramadı.

"Sen benim hayat sigortamsın, Channis. Yardımcım, vereceğim her yanlış kararı önleyecek bir araçsın." Katır gözlerini Channis'in gözlerine dikti. Israrla. Emredercesine. "Doğru hesapladım mı, Channis? Senin İkinci Vakıftakileri yenmeyi başardım mı? Tazenda harap oldu, Channis. Taş taş üzerinde kalmadı. O halde neden çaresizliğe kapılmış gibi rol yapıyorsun? Gerçek nedir? Bana gerçeği ve doğruyu söylemelisin. Konuş, Channis, konuş! Bu işin derinine kadar inemedim mi? Hâlâ tehlikede miyim? Konuş, Channis! Nerede hata yaptım?"

Channis sanki biri sözcükleri ağzından zorla çekip çıkarıyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Konuşmak istemiyordu. Sözlerin ağzından fırlayamamaları için dişlerini sıktı. Dilini ısırdı. Boyun kaslarının hepsini gerdi.Ama kelimeler iniltiye benzeyen bir sesle yine de dudaklarından döküldü. Bir güç bunları çekip çıkarıyor, o sırada boğazını, dilini ve dişlerini parçalıyordu.

Channis gıcırtıya benzeyen bir sesle, "Gerçek." diye fısıldadı. "Gerçek..."

"Evet, gerçek. Başka ne yapmam gerekiyor?"

"Seldon İkinci Vakfı burada kurdu. Söylediğim gibi burada. Size yalan söylemedim. Psikologlar buraya geldiler ve yerlileri kontrollerine aldılar."

"Tazenda'da yaşayanları mı?" Katır, Channis'in ıstırapla kabaran duygu seline daldı. Zalimce işkence ediyordu artık. "Ben Tazenda'yı mahvettim. Ne istediğimi biliyorsun. Bana ver bunu."

"Tazenda değil. İkinci Vakfın görünüşte yüksek mevkilerdeki kimselerle bir ilişkisi olmasının gerekmediğini söyledim. Tazenda sadece bir paravanaydı..." Sözcükler iyice anlaşılmıyor, İkinci Vakıflının bütün çabalarına karşın dudaklarının arasından dökülüyordu. "Rossem... Rossem... Asıl dünyamız Rossem..."

Katır elini Channis'in boynundan çekti. Genç adam acı ve ıstırap içinde yere yığıldı.

Katır usulca, "Beni kandırabileceğini sandın öyle mi?" diye mırıldandı.

"Seni kandırdım..." Channis'in son karşı koyma çabasıydı bu.

"Ama senin ve diğer İkinci Vakıflarının işine yarayacak kadar uzun süre değil. Şu anda filomla bağlantı halindeyim. Tazenda'dan sonra Rossem'i de mahvedebilirim. Ama önce..."

Channis acı veren korkunç bir karanlığın etrafını sardığını hissetti. Ellerini ıstırapla kızarmış gözlerine götürmesine karşın, bu karanlıktan kurtulamadı. İnsanı boğan kapkara bir şeydi bu. Kafası sarsıla sarsıla karanlıklara gömülürken en son Katır'ı gördü. Zaferle gülen Katır'ı. Bu kibrit çöpüne benzeyen yaratık kahkahalar atarken etli, iri burnu titriyordu.

Kahkahalar hafifledi ve karanlık Channis'i âdeta sevgiyle sardı.

Bu baygınlık bir şimşeğin çakışını andıran bir duyguyla sona erdi. Channis yavaş yavaş kendine gelirken sızlayan, yaşarmış gözleri etraftaki şeyleri seçmeye başladı.

Başı dayanılmayacak kadar ağrıyordu. Elini kafasına doğru götürürken sanki beynine bir hançer saplandı. Yaşıyordu. Belli bir şeydi bu. Düşünceleri bir ara hafif, geçici bir hava akımına kapılmış tüyler gibi yavaş yavaş dengelerini buldular. Channis kendisinin dışında bir yerden rahatlatıcı bir etkinin ona doğru uzandığını sezdi. Ağır ağır, zorlukla başını eğdi. Ani bir acı duydu, sonra rahatladı.

Kapı açılmıştı ve şimdi Birinci Konuşmacı orada duruyordu. Channis konuşmak, bağırmak, onu uyarmak istedi. Ama dili tutulmuştu sanki. Genç adam o zaman hâlâ Katır’ın dev kafasının bir bölümünün kontrolünde olduğunu anladı. Dilini oynatması, konuşması olanaksızdı.

Channis başını tekrar eğdi. Katır hâlâ odadaydı. Öfkeliydi, gözleri ateş saçıyordu. Artık kahkahalar atmıyordu. Ama dudakları kinci bir gülümsemeyle gerilmiş, dişlen ortaya çıkmıştı.

Channis, Birinci Konuşmacının kafa gücünün usul usul beyninde dolaştığını, onu iyileştirdiğini hissetti. Sonra beyni Katır’ın savunma gücüyle karşılaştı. Channis bir an uyuştu sanki. Ve hemen geriledi.

Katır sıska vücuduna hiç uymayan müthiş bir hiddetle, "Ah, biri daha beni karşılamaya gelmiş." dedi. Beyin gücünden oluşan kollarını odanın dışına doğru uzattı. İyice dışarıya... "Ah, yalnızsınız..."

Ve Birinci Konuşmacı uysal bir tavırla onun sözünü kesti. "Yapayalnızım. Karşınıza yalnız başıma çıkmam gerekiyordu. Çünkü beş yıl önce geleceğinizi hesaplarken bir yanlışlık yapıldı. Bunu yapan bendim. Bu hatayı kimseden yardım görmeden düzeltmek beni memnun edecek. Ne yazık ki, evin etrafını itici bir duygu çemberiyle saracağınız aklıma gelmedi. O engeli aşmam zaman aldı. O engeli dikmekteki ustalığınızdan dolayı sizi kutlamak isterim."

Katır düşmanca bir tavırla, "Aman çok teşekkür ederim." diye homurdandı. "Bana iltifatlar yağdırmayın. Buraya neden geldiniz? Şu kafam dediğiniz o küçücük şeyle yardım etmeye mi çalışacaksınız?"

Birinci Konuşmacı gülümsedi. "Bail Channis diye tanıdığınız bu genç adam kendisine verilen görevi başarıyla yerine getirdi. Üstelik bunu kafa

bakımından sizinle eşit güçte olmamasına karşın başardı. Onu hırpalamış olduğunuzun farkındayım tabii. Ama belki onu tümüyle iyileştirebiliriz. O çok cesur bir genç, efendim. Bir gönüllü. Bu görevi kendi isteğiyle üstlendi. Oysa matematik denklemlerimiz bize kafasının zarar görmesi olasılığının çok yüksek olduğunu açıklıyordu. Bu, vücut sakatlığından çok daha korkunç bir şeydir."

Channis konuşmak için boşuna uğraşıyor, beyni zonkluyordu. Haykırıp Birinci Konuşmacıyı uyarması gerekliydi. Ama bunu başaramıyordu. Ancak kafasından etrafa bir korku dalgası yayabiliyordu. Korku. Korku. Bu devamlı bir sel gibiydi.

Katır çok sakindi. "Herhalde Tazenda'nın mahvolduğunu biliyorsunuz."

"Evet, biliyorum. Filonuzun gezegene saldıracağını önceden tahmin ettik."

Değişken sert bir sesle, "Evet, herhalde." dedi. "Ama bu saldırıyı önleyemediniz, öyle değil mi?"

"Hayır, önleyemedik." Birinci Konuşmacının duyguları o kadar belliydi ki. Adam kendi kendisinden tiksiniyor, öfkeleniyordu. "Ve suç sizden çok bende. Beş yıl önce bu kadar güçleneceğinizi kim tahmin edebilirdi? Daha başlangıçta... yani Kalgan'ı ele geçirdiğiniz zaman insan duygularını kontrolünüz altına alma yeteneğiniz olduğundan kuşkulanmıştık. Bu şaşılacak bir şey değildi, Bir Numaralı Vatandaş. Bunu size açıklayabilirim."

"Sizde ve bende kafaları kontrol altına alma gücü var. Ama bu yeni bir gelişme değil. Aslında insan beyninde böyle bir merkez olduğunu biliyoruz. İnsanların çoğu duyguları ilkel bir şekilde sezerler. Yani karşılarındakinin yüz ifadelerinden, ses tonlarından. Birçok hayvanda bu yetenek iyice gelişmiştir. Koku duyularını başarıyla kullanırlar. Tabii onların duyuları o kadar karmaşık değildir."

"Aslında insanlar pek çok şey başarabilirler. Ama kafaların birbirleriyle bağlantı kurma yetenekleri bir milyon yıl önce konuşmanın gelişmesi yüzünden dumura uğramıştı. İkinci Vakıf bu unutulmuş duyuyu bir dereceye kadar canlandırarak büyük bir başarı kazandı. Doğduğumuz zaman bu yeteneğimiz pek gelişmiş durumda olmuyor. Bir milyon yıl süren bir tembellik korkunç bir engel sayılır. İnsanın bu duyusunu eğitmesi,

kaslarını kullandığı gibi ondan da yararlanması gerekir. İşte aramızdaki en büyük fark. Siz bu yetenekle doğmuşsunuz."

"Bu kadarını saptayabildik Böyle bir duyunun bu yeteneği olmayan insanları nasıl etkileyeceğini de hesapladık. Bu, gözleri gören birinin körler ülkesine düşmesine benziyordu. Megalomaninin sizi ne dereceye kadar kontrolü altına alacağını tahmin ettik. Ve sonunda artık hazır olduğumuzu düşündük."

"Ama hesaba katmadığımız iki etken vardı."

"Bunlardan birincisi, bu duyunuzun müthiş bir şekilde gelişmiş olmasıydı. Biz biriyle ancak onunla göz göze geldiğimiz zaman kafa bağlantısını kurabiliyoruz. İşte bu yüzden sizdeki silahlara karşı sandığınızdan daha da savunmasız bir durumdayız. Görme, bu duyumuz bakımından çok önemli bir rol oynuyor. Ama sizin durumunuz böyle değil. Sizin göremediğiniz, sesinizi duyamayacak kadar uzaktaki birini bile kontrolünüz altına almayı başardığınızı biliyoruz. Ama ne yazık ki, bu gerçeği çok geç öğrendik."

"İkincisi, fiziksel eksikliklerinizi bilmiyorduk. Özellikle önem verdiğiniz ve bu yüzden Katır adını aldığınız o kusuru. Sizin sadece bir Değişken olduğunuzu düşündük. Ama kısır bir Değişken olduğunuzdan haberimiz yoktu. Aşağılık duygusunun ruhsal durumunuzu iyice çarpıttığını fark edemedik. Biz sadece sizin bir megalomanyak olacağınızı saptayabildik. Buna yoğun bir psikopatik paronayayı katmadık."

"Bütün bunları fark edemedik. Bu durumun sorumlusu benim. Çünkü siz Kalgan'ı aldığınız sırada ben İkinci Vakfın başkanıydım. Siz Birinci Vakfı yıktığınız zaman durumu anladık ama çok geç kalmıştık. Bu hatamız yüzünden Tazenda’da milyonlarca insan öldü." "Şimdi durumu düzelteceksiniz öyle mi?" Katır ince dudaklarını bükmüştü. Kafası sanki kinle zonkluyordu. "Ne yapacaksınız? Beni şişmanlatacak mısınız? Vücuduma erkekçe bir güç mü vereceksiniz? Geçmişimden yabancı bir çevrede geçirdiğim o uzun çocukluk günlerimi silecek misiniz? Istırap çektiğim için hayıflanıyor musunuz? Mutsuz olduğum için üzülüyor musunuz? Gerektiği için bazı şeyler yaptım. Bundan pişman da değilim. Galaksi kendisini gücü yettiği kadar korumaya çalışsın. Çünkü o Galaksi ihtiyacım olduğu zaman beni hiç korumadı."

Birinci Konuşmacı, "Bu duygularınızın kaynağı yaşadığınız o çevre ve çektiğiniz ıstırap." diye karşılık verdi. "Bunları ayıplamayacak, sadece değiştireceğiz. Tazenda'nın mahvolması kaçınılamayacak bir şeydi. Bu olmasaydı, yüzyıllar boyunca Galaksinin çok yerinde taş taş üstünde kalmayacaktı. Biz kısıtlı olanaklarımızla elimizden geleni yaptık. Tazenda'dan olabildiğince çok insanı başka gezegenlere gönderdik. Gezegende kalanların büyük kentlere toplanmalarını engelledik. Ne yazık ki, önlemlerimiz hiç de yeterli değildi. Geride kalan milyonlar öldüler. Bu yüzden pişmanlık duymuyor musunuz?"

"Neden duyayım? Altı saat sonra Rossem'de de yüz binlerce insan ölecek. Onlar için de üzülecek değilim."

Birinci Konuşmacı çabucak, "Rossem'de mi?" dedi. Sonra doğrulup oturmuş olan Channis'e baktı.

Genç adam iki kafanın birbirleriyle çarpıştıklarını hissetti. Sonra sanki bir bağ koptu ve Channis'in ağzından sözler fışkırdı. "Tam anlamıyla başarısızlığa uğradım, efendim. Siz gelmeden on dakika önce beni zorlayarak her şeyi öğrendi. Ona karşı koyamadım. Kendimi affettirmeye kalkışacak değilim. O, Tazenda'nın İkinci Vakıf olmadığını biliyor. Vakfın Rossem'de olduğunu da bildiği gibi." O korkunç, gizli bağlar tekrar etrafını sıkıca sardı.

Birinci Konuşmacı kaşlarını çattı. "Anlıyorum. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz. Bir Numaralı Vatandaş?"

"Bunu gerçekten bilmiyor musunuz? Bu koskocaman gerçeği göremiyor musunuz? Deminden beri bana kafa bağlantısı konusunda nutuklar çekip durdunuz. Beni megalomanyak ve paronayak diye tanımladınız. Siz böyle gevezelik ederken, ben de gerekeni yaptım. Filomla bağlantı kurdum ve gerekli emirleri verdim. Altı saat sonra, ben bir nedenle emrimi geri almadığım takdirde bütün Rossem'i yerle bir edecekler. Sadece bu köye ve etrafındaki yüz dönümlük bir yere dokunmayacaklar. Kimseyi sağ bırakmayacaklar, sonra da buraya inecekler. Sadece altı saatiniz var. Bu sürede kafa gücümü yenemezseniz, Rossem'lileri de kurtaramazsınız." Katır ellerini açarak bir kahkaha attı.

Birinci Konuşmacınınsa bu yeni durumu kavramakta zorluk çekiyormuş gibi bir hali vardı. "Başka bir seçenek yok mu?"

"Neden olsun? Başka bir seçenek bana bir şey kazandırmaz ki. Rossem’lilerin yaşamalarını istemem, onlara önem vermem mi gerekiyor? Ama belki yine de bir şeyler yapabiliriz. Gemilerimin buraya inmesine izin verin ve hepiniz, ikinci Vakfın bütün üyeleri bana teslim olun. Kafalarınızı kontrolüm altına almama da karşı koymayın. Belki o zaman filoya verdiğim emri geri alırım. Böyle çok sayıda dâhiyi emrime almam iyi olur. Ama belki de bu yüzden fazla çabalamak zorunda kalırım. Buna da değmez. Onun için bu teklifimi kabul etmenizi pek istediğimi söyleyemeyeceğim. Eee, ne diyorsunuz, İkinci Vakıf mı? En aşağı sizinki kadar güçlü olan kafama karşı kullanabileceğiniz bir silahınız var mı? Aklınızdan hayalinizden geçmeyecek kadar güçlü olan filoma karşı koyabilir misiniz? Neleriniz var, görelim."

Birinci Konuşmacı ağır ağır, "Nelerim mi var?" diye tekrarladı. "Hiçbir silahım yok. Sadece bir şey biliyorum. Ufacık bir bilgi kırıntıcığı. Ve sizin bundan haberiniz yok."

Katır, "Çabuk konuşun." diye güldü. "Bir şeyler uydurun. Ne yaparsanız yapın elimden kurtulamayacaksınız."

Birinci Konuşmacı, "Zavallı Değişken." dedi. "Tehlikede değilim ki, kurtulmaya çalışayım. Kendi kendinize şunu sorun: Bail Channis’i neden bir yem olarak Kalgan’a yolladık? Bail Channis genç ve cesurdu. Ama size oranla kafa bakımından şurada uyuyan adamınız Han Pritcher kadar zayıftı. Neden ben kalkıp Kalgan'a gitmedim? Ya da liderlerimizden bir başkası? Hiç olmazsa kafa gücümüz sizinkine eşit sayılırdı."

Katır müthiş bir güvenle, "Belki de aptal olmadığınız için bunu yapmadınız." dedi. "Çünkü kafa bakımından hiçbirinizin gücü benimkine eşit değil."

"Gerçek neden daha mantıklı. Siz Channis'in İkinci Vakıftan olduğunu biliyordunuz. O bunu sizden gizleyebilecek güçte değildi. Kafa gücü bakımından çok üstün olduğunuzun farkındaydınız. Bu yüzden Channis’in oyununa katılmaktan korkmadınız. Channis'in istediği gibi onun peşine takıldınız. Nasıl olsa sonunda onu yeneceğinizden emindiniz. Ben Kalgan’a gitseydim, beni hemen öldürtürdünüz. Çünkü sizin için gerçekten tehlikeli olabilirdim. Ya da kimliğimi gizlemeyi başararak ölümden kurtulurdum. Ama peşimden uzaya açılmanız için sizi ikna edemezdim. Sizi buraya Channis'in sizin kadar güçlü olmadığını bilmeniz sürükledi. Kalgan’da

kalsaydınız, İkinci Vakıf bütün gücüne karşın size zarar veremezdi. Çünkü adamlarınız, makineleriniz ve kafa gücünüz sizi korurdu."

Katır, "Kafa gücümü evde bırakmış değilim, zavallı." dedi. "Adamlarım ve makinelerim de yakında burada olacaklar."

"Doğru. Ama şu anda Kalgan'da değilsiniz. Burada, Tazende Krallığının bir parçası olan Rossem'desiniz. Ve biz Tazenda'nın İkinci Vakıf olduğuna sizi mantıklı bir şekilde inandırdık. Çok mantıklı bir biçimde. Bu da gerekliydi. Çünkü siz akıllı bir insansınız, Bir Numaralı Vatandaş ve sadece mantığa değer veriyorsunuz."

"Doğru. Ama bu sizin için sadece geçici bir zafer sayılır. Ben adamınız Channis'ten gerçeği öğrenecek zaman buldum. Böyle bir gerçek olduğunu bilecek kadar da akıllıyım."

"Bizse sizin bir adım daha ileri gideceğinizi önceden tahmin ettik ve Bail Channis'i de sizin için hazırladık."

"Aslında Channis'i iyi hazırlayamamışsınız. Çünkü onun kafasının içini temizledim. Bir tavuğun tüylerini yolar gibi. Beyni karşımda çırçıplak duruyor ve titriyordu. Channis İkinci Vakfın Rossem'de olduğunu söylediği zaman onun gerçeği açıkladığını anladım. Çünkü kafasını ezip yassıltmıştım. Mikroskobik bir kıvrımda bile bir yalan saklanamazdı."

"Bir bakıma bu da doğru. İşte bu yüzden durumu önceden tahmin ettiğimiz için seviniyorum. Size demin de Bail Channis'in gönüllü olduğunu söyledim. Onun nasıl tür bir gönüllü olduğunu biliyor musunuz? Channis, Kalgan'a gidip sizi bulmak için yanınızdan ayrılmadan önce çok ciddi bir 'duygu ameliyatı' geçirdi. Bunun sizi aldatacak kadar mükemmel olduğunu kabul ediyor musunuz? Bail Channis'in kafasını hiç değiştirmeden sizin yanınıza gönderseydik, sizi kandırabilir miydi? Hayır. Biz Bail Channis'i de kandırdık. Bu gerekliydi. O da ameliyata kendi isteğiyle razı oldu. Bail Channis kafasının derinliklerinde, İkinci Vakfın Rossem'de olduğuna gerçekten inanıyor."

"Ve biz üç yıldır bugün için hazırlanıyoruz. Tazenda Krallığına bir İkinci Vakıf havası vermeyi başardık ve sizi bekledik. Ve başarılı da olduk. Öyle değil mi? Tazenda'yı mahvettiniz, Rossem'e kadar da geldiniz. Ama buradan başka bir yere gitmeniz imkânsız."

Katır ayağa fırladı. "Yani bana İkinci Vakfın Rossem'de de olmadığını söyleme cüretini mi gösteriyorsunuz?"

Yerde oturan Channis kendisini sıkan bağların tümüyle ortadan kaybolduklarını hissetti. Bunu İkinci konuşmacının kafasından akan bir güç başarmıştı. Genç adam doğrularak hayretle haykırdı. "Yani İkinci Vakıf Rossem'de değil mi gerçekten?" Yaşamıyla ilgili anıları, kafasındaki bilgiler bulanıklaştı. Channis'in başı dönmeye başladı.

Birinci Konuşmacı gülümsedi. "Görüyorsunuz ya, Bir Numaralı Vatandaş, Channis de sizin kadar sarsıldı. Tabii ki, İkinci Vakıf Rossem'de değil. Bizler büyük, en güçlü ve en tehlikeli düşmanımızı, yani sizi kendi dünyamıza çekecek kadar deli miyiz? Ah, hayır "İsterseniz filonuz Rossem'i bombalasın. Canınız bunu istiyorsa öyle yapın, Bir Numaralı Vatandaş. Her şeyi ellerinden geldiği kadar yakıp yıksınlar. Çünkü ne yaparlarsa yapsınlar ancak Channis'le beni öldürebilirler. Ama bu da durumun uzun bir süre düzelmesini sağlayamaz. Çünkü İkinci Vakfın Rossem'e gönderdiği, üç yıldan beri burada oturan ve ihtiyarlar Heyeti olarak çalışan grup dün yola çıktı. Kalgan'a gidiyorlar. Tabii filonuza gözükmeyecekler bile. Ve Kalgan'a en aşağı sizden bir gün önce erişecekler. Durumu size açıklamamın nedeni de bu. Emirlerimi geri almadığım takdirde Kalgan'a döndüğünüz zaman İmparatorluğun ayaklanmış, ülkenizin parçalanmış olduğunu göreceksiniz. Sadece filodaki adamlarınız size sadık kalacaklar. Ve tabii karşılarına çok kalabalık bir insan kitlesi çıkacak. Bundan başka İkinci Vakfın üyeleri de sizin diğer filonuzun yanında olacaklar ve onların kafalarını tekrar kontrolünüz altına almanızı önleyecekler. İmparatorluğunuz çöküyor, Değişken."

Katır ağır ağır başını eğdi. Öfke ve çaresizlik bütün kafasını kaplamıştı. "Evet. Çok geç... Çok geç... Bunu şimdi anlıyorum."

Birinci Konuşmacı, "Evet, şimdi anlıyorsunuz." diye başını salladı. "Ama yine de anlayamadığınız bazı şeyler var."

Katır çaresizliği yüzünden kafasını savunmayı unutmuştu. Bu anı bekleyen ve önceden böyle bir şey olacağını tahmin eden Birinci Konuşmacı çabucak Değişkenin beynine uzandı. Bir saniyenin onda biri kadar bir sürede gereken değişikliği yaptı.

Katır başını kaldırdı. "Artık Kalgan'a mı döneyim?"

"Tabii. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Çok iyiyim." Katır kaşlarını kaldırdı. "Ama siz kimsiniz?"

"Bu önemli mi?"

"Tabii ki değil." Katır bu konunun üzerinde durmayarak Han Pritcher'ın omzuna dokundu. "Haydi, uyan artık. Eve dönüyoruz."

Channis ancak iki saatlik bir süre sonunda kendisini yalnız başına yürüyecek kadar güçlü hissetti. "Bu olayı bir daha hatırlamayacak mı?" diye sordu.

"Hiçbir zaman hazırlamayacak. Kafa gücü ve İmparatorluğu yerli yerinde. Ama güdüleri tümüyle değişti. Kafasında İkinci Vakıfla ilgili en ufak bir bilgi kırıntıcığı bile yok. Ve artık barışçı bir insan. Bundan sonra eskisine oranla çok daha mutlu olacak. Son yıllarını mutluluk içinde geçirecek. Bozuk fiziği yüzünden fazla yaşamayacak zaten. Katır öldükten sonra da Seldon'un planı yine gelişecek."

Channis, "İkinci Vakfın Rossem'de olmadığı dcğru mu?" diye ısrar etti. "Yemin edebilirim... yani... İkinci Vakfın Rossem'de olduğunu kesinlikle biliyorum. Çıldırmış da değilim."

"Tabii ki çıldırmadın, Channis. Daha önce de söylediğim gibi kafanı değiştirdik. İkinci Vakıf Rossem'de değil. Haydi gel, artık biz de evimize dönelim."

SON PERDE ARASI

Bili Channis beyaz fayans döşeli küçük bir odada oturuyordu. Kafasını zorlamak niyetinde değildi. Şimdide yaşamak ona yetiyordu. Duvarlara, pencereye, dışarıdaki çimlere bakıyordu. Bunların hiçbirinin adları yoktu. Sadece birer "şey"di onlar. Odada bir karyola vardı. Bir hemşire de kendisine yemek getiriyordu.

Channis başlangıçta duyduklarını bir araya getirmeye çalışmıştı. Örneğin konuşurken duyduğu iki adamın sözlerini.

Adamlardan biri, "Bu tam bir afazi." demişti. "Beynini tümüyle temizledik. Bir zarar verdiğimizi sanmıyorum. Artık geriye, asıl beyin dalgalarının kaydını yerleştirmek kalıyor."

Channis bu sesleri anımsıyordu. Nedense bu sesler garibine gitmişti. Sanki bunların bir anlamı varmış gibi. Ama kendisini yormak istemiyordu. En iyisi karyolanın ayakucundaki perdede beliren güzel renkleri seyretmek olacaktı...

Biri içeriye girerek bir şeyler yaptı ve Channis derin bir uykuya daldı.

Uyandığı zaman artık her şeyi biliyordu. Yattığı bir yataktı ve kendisi de hastanedeydi. Hatırladığı o sözlerden de bir anlam çıkıyordu. Genç adam doğrulup oturdu. "Ne oluyor?"

Birinci Konuşmacı karyolanın yanında duruyordu. "Şimdi İkinci Vakıftasın ve kafan da eskisi gibi. Normal halde."

"Evet, evet!" Channis kendisine gelmiş olduğunu hissederek inanılmayacak bir sevinç ve mutluluk duydu.

Birinci Konuşmacı, "Şimdi söyle." dedi. "Artık İkinci Vakfın nerede olduğunu biliyor musun?"

Gerçek bir sel gibi genç adamın beyninin içine aktı sanki. Channis cevap vermedi. Vaktiyle Ebling Mis’in hissettikleri o da duyuyordu şimdi. Müthiş, insanı uyuşturan bir hayret.

Sonra başını sallayarak, "Galaksinin Yıldızları!" dedi. "Artık biliyorum!"

İKİNCİ BÖLÜM - Birinci Vakfın Araştırmaları

7 - ARCADIA

DARELL, ARKADY Unlu bir romancıdır. Vakıf Cağı 11.5.362'de doğmuş ve 1.7.443'de ölmüştür. Arkadia Darell aslında bir romancı olmakla birlikte büyük annesi Bayta Darell'le ilgili yaşam öyküsü dolayısıyla büyük bir üne kavuşmuştur. Arkady Darell'in kendi bildiklerine dayanarak yazdığı bu kitap yüzyıllardan beri Katır ve onun çağı konusunda en önemli kaynak sayılmaktadır. "Anahtarsız Anılar" gibi, "Tekrar Tekrar" adlı romanı da iki hükümdarlık arasındaki duraklama döneminin başında göz kamaştıran Kalgan toplumunu etkileyici bir şekilde anlatmaktadır. Arkady Darell'in gençliğinde Kalgan'a gittiği ve bu romanları yazarken anılarından yararlandığı söylenmektedir,..

GALAKSİ ANSİKLOPEDİSİ

Arcadia Darel yazı makinesinin mikrofonuna kesin bir tavırla, "Seldon Planının Geleceği." dedi. "Yazan A. Darell."

Sonra da öfkeyle, ileride ünlü bir yazar olduğum zaman başyapıtlarıma sadece Arkady adını koyacağım, diye düşündü. Sadece Arkady. Soyadımı kullanacağım. A. Darell adıysa Kompozisyon ve Konuşma Sanatı ödevlerine koyabileceğim bir ad. Pek zevksiz. Ama bütün çocuklar böyle yapmak zorundalar. Sadece Alynthus Dam dışında. O ilk kez isminin baş harfini ve soyadını kullandığı zaman bütün sınıf çocuğa güldü. "Arcadia" ise bir bebeğe yakışacak bir ad! Ninemin annesinin adı Arcadia olduğu için

bana da bu ismi vermişler. Doğrusu annemle babamın hiç hayal gücü yokmuş...

Artık on dördüme basalı iki gün oldu. Olgun bir insan olduğumu fark etmeleri ve beni, "Arkady" diye çağırmaları gerekmez mi? Babasının sözlerini hatırlayan kızın dudakları geriliverdi. Babası çabucak kitap ekranından başını kaldırmış ve "On dokuzundaymış gibi davranırsan." demişti. "Yirmi beşine geldiğin zaman ne yapacaksın, Arcadia? Bütün gençler senin otuzunda olduğunu sanacaklar."

Arcadia özel koltuğuna yanlamasına, yatar gibi oturmuştu. Bulunduğu yerden tuvalet masasının aynasını görüyordu. Yalnız ayağı onu biraz engelliyordu. Çünkü terliğini başparmağına takmış döndürüp duruyordu. Arcadia terliği yere fırlatarak doğrulup oturdu. Boynunu anormal bir biçimde dimdik tutuyordu. Böylece boynunun incelip beş santim uzadığına ve ona kraliçelere yakışacak bir hal verdiğine inanmaktaydı.

Arcadia bir an yüzünü düşünceli düşünceli süzdü. "Çok şişmanım..." Dudaklarını birbirine bastırarak çenesini aşağıya sarkıttı. Böylece yüzü garip bir biçimde inceldi. Arcadia suratını her açıdan inceleyerek, dudaklarını yaladı, alt dudağını hafifçe sarkıttı. Gözlerini tecrübeli ve yorgun bir insan tavırlarıyla yarı kapattı. "Ah, şu yanaklarım böyle pes-pembe olmasaydı ya! Gülünç bu."

Parmaklarını şakaklarına koyarak gözlerini çekiştirdi. İç yıldız sistemlerindeki kadınlar gibi değişik, esrarlı, tembelce bir tavır takınmaya çalıştı. Ama elleri yüzünden suratını iyi göremedi.

Sonra başını kaldırarak hafifçe yan döndü. Göz ucuyla aynadaki hayaline bakarken sızlamaya başlayan boyun kaslarına aldırmamaya çalıştı. Sesini biraz kalınlaştırarak, "Aman baba." diye söylendi. "Eğer o gülünç çocukların düşüncelerine aldırdığımı sanıyorsan..."

Birdenbire yazı makinesinin mikrofonunun hâlâ elinde olduğunu fark ederek sıkıntıyla, "Öf." dedi. "Bir bu eksikti." Makineyi kapattı.

Pembe kenarlı eflatun kâğıtta, "Seldon Planının Geleceği." yazılıydı. "Aman baba, eğer o gülünç. Çocukların düşüncelerine aldıracağımı sanıyorsan..."

Arcadia kâğıdı öfkeyle makineden çekip çıkardı. Başka bir kâğıt hemen bunun yerini aldı.

Arcadia'nın yüzündeki öfkeli ifade kayboldu. Biraz büyükçe olan ağzı hafifçe açıldı. Dudakları memnunlukla büküldü. Kâğıdı usul usul kokladı. Tam istediği gibiydi. Zarif ve kibar. Yazı da harikaydı.

Yazı makinesini ona iki gün önce, on dört yaşına bastığı ve böylece olgunluğa doğru ilk adımını attığında armağan olarak vermişlerdi.

Arcadia daha önce babasına, "Ama sınıfta biraz değerli olduğunu iddia eden herkesin yazı makinesi var." diye yakınmıştı. "Ancak geri zekâlılar elle çalıştırılan makineleri kullanır."

Daha sonra mağazadaki satıcı, "Bu modelden daha iyisi olamaz." diye açıklamıştı. "Hem küçük, hem de ayarlanması kolay. Makine cümlenin anlamına göre düzgün bir imla ve noktalamayla yazıyor. Eğitim için çok yararlı bir şey tabii. Böylece insanın kelimeleri dikkatle söylemesini, uygun yerlerde soluk almasını sağlıyor. Noktalamanın doğru olması için cümlelerin uygun ve zarif bir biçimde söylenilmesi de gerekiyor."

Ama babası o zaman bile yazısı kitaplarınkinden farksız olan bir makine almaya kalkışmıştı. Sanki Arcadia kara kuru, ihtiyar bir kızmış gibi.

Ama armağan kendisine verildiği zaman Arcadia babasının istediği makineyi seçmiş olduğunu görmüştü. Tabii kız bunu sağlamak için hiç de on dördündeki olgun bir insana yakışmayacak şekilde ağlayıp sızlanmıştı. Makinenin yazısı güzel ve kadıncaydı. Hele büyük harfler pek alımlı ve zarifti.

Hatta "Eyvah!" sözcüğü bile makineden çıktığı zaman bambaşka bir anlam, bir çekicilik kazanıyordu.

Ama ne olursa olsun, yazısını doğru düzgün hazırlaması gerekiyordu. Arcadia koltuğunda dimdik oturarak hazırladığı taslağı ciddi bir tavırla dizlerinin üzerine koydu. Kelimeleri anlaşılır bir şekilde teker teker söylemeye başladı. Göğsünü şişirip karnını içeri çekmişti. Soluklarını dikkatle kontrol ediyor, sanki sahneye çıkmış gibi dramatik bir sesle konuşuyordu.

"SELDON PLANININ GELECEĞİ

Birinci Vakfın tarihçesini, gezegenimizin gerekli bütün öğretmenlerin sağladığı, etkili okul sistemimizden yararlanmış olanların çok iyi bildiklerinden hiç kuşku yok."

Arcadia. hah, işte oldu, diye düşündü. Böylece öğretmen Miss Eriking'in de gönlünü almış olurum. Ne aksi kadın o!

"Aslında bu bir bakıma Hari Seldon'un büyük planının bir tarihçesi de sayılır. Bu ikisi birdir. Ama günümüzde çok kimse pek akıllıca hazırlanmış olan bu planın hâlâ yetkili olup olmadığını soruyorlar. ‘Yoksa her şey altüstü mü oldu?' diyorlar. 'Belki de plan etkisini çoktan kaybetti.'

"Durumu anlayabilmek için Planın insanlığa açıklanan bölümünü kısaca özetlememiz gerekiyor."

Bu bölüm kolaydı. Günkü Arcadia bir sömestr önce Modern Tarih derslerine devam etmişti.

"Hemen hemen dört yüz yıl önce Birinci Galaksi İmparatorluğu çöküyordu. Ülke ölmeden önceki o son felce uğramıştı. Sadece bir tek insan... ulu Hari Seldon sonun yaklaştığını farketti. Bunu, karmaşık matematik denklemleri çoktan unutulmuş olan Psiko-tarih biliminin yardımıyla başardı."

Arcadia kararsızca durakladı, "Karmaşık" kelimesinin ortasında bir n harfi olduğundan emindi. Ama nedense sözcük kendisine pek doğruymuş gibi gözükmüyordu. Neyse, dedi kendi kendine. Makine de yanlış yazacak değil ya...

"Seldon ve onunla birlikte çalışanlar o sırada Galaksiyi etkileyen derin toplumsal ve ekonomik dalgaların ne tarafa doğru aktığını saptamayı başardılar. Önlem alınmadığı takdirde İmparatorluğun çökeceğini ve yeni bir devlet kuruluncaya kadar aradan otuz bin yıllık bir süre geçeceğini anladılar. Kargaşalıklarla dolu bir süre olacaktı bu.

"İmparatorluğun çöküşünü önlemek için artık çok geçti. Ama hiç olmazsa o kargaşa süresi kısaltılabilirdi. İşte bu süreyi sadece bin yıla indirmek için o ünlü Plan yapıldı. Biz şimdi o bin yıllık sürenin dördüncü yüzyılını dolduruyoruz. Plan etkisini adım adım gösterirken çok insan yaşadı ve öldü.

"Hari Seldon Galaksinin karşılıklı iki ucunda birer Vakıf kurdu. Bunlar psiko-tarih problemlerinin en uygun biçimde çözülmeleri için belirli bir şekilde ve özel koşullar altında hazırlanmışlardı. Bunlardan biri, yani bizim Vakfımız burada, Terminus'la kuruldu. İmparatorluğun fizikçileri burada toplandılar. Ve Birinci Vakıf bu bilim sayesinde İmparatorluğun uzak

sınırlarından koparak bağımsızlıklarını ilan eden barbar krallıklara karşı kendisini korumayı başardı.

"Hatta Birinci Vakıf bu kısa ömürlü krallıkları ele geçirdi. Bunu Salvor Hardin ve Hober Mallow gibi akıllı ve cesur liderlerin sayesinde yapabildi. Çünkü bu liderler Seldon Planını zekice yorumluyor ve bunun doğurduğu..."

Arcadia yine durakladı. Burada "karmanşık" sözcüğünü kullanacaktı, ama ikinci kez aynı tehlikeyi göze almayarak kelimeyi değiştirdi.

"... acil durumlarda ülkemize yol gösterdiler. Aradan yüzyıllar geçmiş olmasına karşın, bütün gezegenlerimiz onları saygıyla anıyorlar.

"Birinci Vakıf zamanla bir ticaret sistemi de kurdu. Bu Galaksinin Simenna ve Anacreon sektörlerinin önemli bir bölümünü kontrol altına aldı. Hatta eski İmparatorluğun Bel Riose yönetimindeki güçlerini yenmeyi de başardı. Artık hiçbir şey Seldon Planını engelleyemeyecekmiş gibi gözüküyordu. Seldon'un planladığı acil durumlar belirtilen zamanlar da ortaya çıkmış ve bir çözüm yolu bulunmuştu. Ve her çözümle Birinci Vakıf, İkinci İmparatorluk ve barışa doğru dev bir adım atmıştı.

"Sonra..."

Bu noktada Arcadia'nın soluğu kesilir gibi oldu. Kelimeleri dişlerinin arasından fısıldar gibi söylüyordu artık. Ama makine bu sözleri de yine sakin sakin ve zarif bir biçimde yazdı.

"... Birinci İmparatorluğun son parçaları da ortadan kalktı. Artık beceriksiz diktatörler ölmüş olan o devin kalıntılarını yönetmeye çalışıyorlardı."

Arcadia bu "ölmüş olan dev" sözlerini geçen hafta videoda seyrettiği bir macera filminden öğrenmişti. Ama ihtiyar Miss Erlking senfoniler ve konferanslardan başka bir şey dinlemiyordu. Onun için bu durumu fark etmeyecekti.

"Ve işte o zaman Katır ortaya çıktı.

"Plan bu acayip adamı hesaba katmamıştı. Bir Değişkendi o. Öyle birinin dünyaya geleceği de önceden tahmin edilemezdi. Katır'da garip ve esrarlı bir güç vardı. İnsanların duygularını kontrolüne almayı ve bunları yönlendirmeyi başarıyordu. Böylece her insana istediğini yaptırıyordu.

Katır soluk kesici bir hızla bir fatih ve İmparatorluk kurucusu oldu. Ve sonunda Bilinci Vakfı bile yendi.

"Ama Katır hiçbir zaman bütün Galaksiye egemen olamadı. Bu konudaki ilk girişimini büyük bir kadın aklı ve cesareti sayesinde engellemeyi başardı."

Arcadia, hah, yine o sorun, diye düşündü. Babam Bayta Darell'in torunu olduğumdan söz etmemi hiç istemiyor. Ama bunu herkes biliyor zaten. Ve Bayta da Galaksinin en büyük kadınıydı. Katır'ı tek başına durdurdu...

"Bayta’nın Katır’ı engellemesiyle ilgili gerçek öyküyü tam anlamıyla pek az kişi biliyor."

Kız, işte, dedi kendi kendine. Bu yazıyı sınıfta okuduğum zaman bu son sözleri esrarlı bir tavırla söyleyeceğim. Tabii biri bana gerçek öykünün ne olduğunu soracak. Sonra... Böyle bir soruyla karşılaştığım için gerçekleri anlatmak zorunda kalacağım tabii. Yalan söyleyemem ki... Hayalinde kendisine sert sorular soran babasına kırgın ama etkileyici bir tavırla cevap verdiğini canlandırdı.

"Katır'ın beş yıllık zorbaca yönetiminden sonra tekrar bir değişiklik oldu. Bunun nedenleri bilinmiyor. Ama Katır bütün Galaksiyi fethetme fikrinden vazgeçti. Hayatının son beş yılında aydın bir despot gibi davrandı.

"Bazıları Katır’daki bu değişikliği İkinci Vakfın sağladığını iddia ettiler. Ama şimdiye dek hiç kimse bu Vakıf yerini keşfedemedi. İkinci Vakıf üyelerinin neler yaptıklarını da. Bu yüzden bu varsayım kanıtlanamadı.

"Katır öleli beri yeni bir kuşak yetişti. O artık ortadan kaybolduğuna göre gelecekte neler olacak? Katır Seldon Planını yanda kesti. Hatta onun Planı altüst ettiğini bile söylediler. Ama Katır ölür ölmez Birinci Vakıf yeniden canlandı. Can çekişen bir yıldızın ölü küllerinden doğan bir nova gibi."

Bu son cümleyi Arcadia kendisi yaratmıştı.

"Şimdi Terminus gezegeni yine bir ticari federasyonun merkezi. Bu federasyon hemen hemen Katır’dan önceki kadar büyük ve zengin. Daha barışçı ve demokrat.

"Bu Planın bir parçası mı? Seldon’un büyük düşü hâlâ yaşıyor mu? Bundan altı yüzyıl sonra İkinci bir Galaksi İmparatorluğu kurulacak mı? Ben, kendim, böyle olacağına inanıyorum."

Bu bölüm önemliydi. Miss Erlking kaç kez kırmızı kalemle ve iri harflerle ödevlerin üzerine, "Ama bu sadece bir inanç." diye yazmıştı. "Senin kişisel düşüncen nedir? Fikirlerini açıkla. Kendi ruhunun derinliklerine inmeye çalış!"

Arcadia, "Ruhunun derinliklerine inmeye çalış." diye homurdandı. "O da ruhtan pek anlıyor ya! Hayatında bir kez bile güldüğünü sanmıyorum."

"Çünkü hiçbir zaman siyasi durum bugünkü kadar uygun olmamıştı. Eski İmparatorluk artık tümüyle öldü. Katır'ın yeni yönetimi daha önceki diktatörlük dönemini sona erdirdi. Galaksinin önemli bir bölümü uygar ve barışçı.

"Ayrıca Birinci Vakfın iç durumu her zamankinden çok daha sağlıklı. Fetihten önceki babadan oğula kalan Belediye Başkanlığı yöntemi ve zorbalık çağ sona erdi. Şimdi daha önce olduğu gibi demokrat bir düzende seçimler yapılıyor. Bağımsız Tüccarlarınki gibi muhalif dünyalar da yok. Büyük servetlerin sadece birkaç elde toplanmasının yol açtığı haksızlıklar ve geçler de görülmüyor.

"Bu yüzden başarısızlığa uğramaktan korkmak içir, bir neden bulunmuyor. Ama tabii İkinci Vakıf gerçekten bizim için bir tehlike kaynağıysa, o zaman durum değişir. Bunu iddia edenler bu sözlerini destekleyecek kanıtlar gösteremiyorlar. Sadece korku ve batıl inançlarım dile getiriyorlar. Bence kendimize, ulusumuza ve Hari Seldon'un büyük Planına karşı olan inancımız, kalplerimiz ve kafalarımızdaki bütün kuşkuları silip atmalıdır. Onun için..."

Arcadia, hım, diye düşündü. Bu sözler bilinen şeyler. Ama yazının sonuna böyle bir şeyin yazılması gerekiyor.

"... ben diyorum ki..."

Seldon Planının Geleceği yazısı burada kesildi. Çünkü o sırada biri pencereye usulca vurmuştu. Arcadia yerinden fırlayarak koltuğunun dirsek dayanılacak yerine ilişti. Camın dışında duran biri ona gülümsüyordu. Genç adamın yüz hatları düzgündü ve bir parmağını dudaklarına dayamıştı.

Arcadia bir an durarak pek şaşırmış gibi bir tavır takındı. Koltuğun dirsek dayanılacak yerinden atladı. Geniş pencerenin önüne konulmuş olan kanepeye giderek diz çöktü ve düşünceli düşünceli dışarıya baktı.

Genç adam birden gülümsemekten vazgeçti. Bir eliyle çerçeveyi sıkıca tutarken, diğeriyle çabucak bir işaret yaptı. Arcadia yabancının isteğine uyarak sakin sakin bir sürgüyü çekti ve pencerenin üçte biri aşağıya doğru kaydı. Sıcak yaz rüzgârı odaya dolarak havalandırma aygıtının işini karıştırdı.

Arcadia memnun memnun, "İçeri giremezsiniz." dedi. "Bütün pencereler kontrol altında. Ancak bu evden olan biri yaklaştığı zaman açılıyorlar, içeri girerseniz türlü alarm zili çalmaya başlar." Bir an durdu, sonra da ekledi. "Pencerenin altındaki o çıkıntıda duruyorsunuz sanırım. Haliniz pek gülünç. Dikkatli olmazsanız düşer boynunuzu kırarsınız. Değerli çiçekleri de ezersiniz."

Penceredeki adam da aynı şeyleri düşünüyordu. Ama onun seçtiği sözcükler biraz farklıydı. "O halde kontrolü kapayın ve beni içeri alın."

Arcadia, "Buna gerek yok ki." dedi. "Herhalde yanlış eve geldiniz. Ben yabancı erkekleri gecenin bu saatinde... Yatak odalarına alan kızlardan değilim." Bu son sözleri söylerken gözlerini yarı kapayarak sesini boğuklaştırdı. Daha doğrusu öyle yapmaya çalıştı.

Genç yabancının o neşeli hali hiç kalmamıştı.

"Burası Dr. Darell'in evi değil mi?" diye homurdandı.

"Bunu neden açıklayayım?"

"Ah, Galaksi! İyi geceler..."

"Delikanlı, aşağıya atlarsan alarm zillerini ben kendim çalarım." Arcadia bunun tecrübeli bir kadının söyleyebileceği, ince, zekice, alaylı sözler olduğunu düşündü. Aslında Arcadia yabancının otuz yaşında olgun bir erkek olduğunu fark etmişti. Yani gece konuğu bir hayli yaşlıydı.

Bir sessizlik oldu.

Sonra yabancı, "Buraya bakın, kızım." dedi. "Aşağıya atlamamı istemiyorsunuz, içeri girmeme izin vermiyorsunuz. Şimdi ne yapmamı emrediyorsunuz?"

"İçeri girebilirsiniz sanırım. Dr. Darell gerçekten burada oturuyor. Ben şimdi kontrolü kapatırım."

Genç adam ihtiyatla kızın yüzünü inceledi. Sonra pencerenin açık olan kısmından başını içeri uzattı. Vücudunu çekerek içeri girdi. Öfkeyle, tokatlar gibi dizlerini süpürdü. Sonra doğrularak Arcadia'ya baktı. Yüzü kızarmıştı. "Beni burada bulurlarsa adınıza leke sürülmez ya? Bundan eminsiniz değil mi?"

"Asıl sizin adınız lekelenecek. Çünkü birinin oda kapısına yaklaştığını duyar duymaz bağırmaya başlayacağım. Sizin odama zorla girdiğinizi söyleyeceğim."

Yabancı alaylı bir nezaketle, "Öyle mi?" dedi. "Kontrolün neden kapatılmış olduğunu nasıl açıklayacaksınız?"

"Püf! Bu çok kolay. Bir kere pencereleri kontrol eden bir aygıt yok."

Genç adamın gözleri üzüntüyle irileşti. "Bir blöf müydü yani? Siz kaç yaşındasınız, yumurcak?"

"Bence bu soru çok küstahça, delikanlı. Ve ben ‘yumurcak’ diye çağrılmaya da alışık değilim."

"Buna hiç şaşmadım. Herhalde Katır'ın büyükannesisiniz ve kılık değiştirdiniz. Siz beni linç etmelerini sağlamadan önce bu odadan çıkabilir miyim?"

"Sakın gitmeyin. Çünkü babam sizi bekliyor."

Yabancının yüzünde yine ihtiyatlı bir ifade belirdi. Sonra kaşını kaldırarak neşeli bir tavır takınmaya çalıştı. "Öyle mi? Babanızın yanında başkaları var mı?"

"Hayır."

"Son zamanlarda onu arayan oldu mu?"

"Sadece satıcılar aradı. Ve bir de siz."

"Peki, olağanüstü bir şey de olmadı mı?"

"Sadece siz geldiniz."

"Beni unutun lütfen. Olur mu? Hayır, hayır beni unutmayın. Söyleyin babanızın beni beklediğini nereden biliyorsunuz?"

"Ah, bunu kolaylıkla anladım. Geçen hafta ona bir ‘kişisel kapsül' geldi. Sadece onun açabileceği ve içindeki mesaj çabucak oksitlenen cinsten bir

kapsül. Babam mesajı okuduktan sonra kapsülü çöp parçalama makinesine attı. Ve dün de hizmetçimiz Poli'ye Terminus kentindeki ablasına gidebilmesi için bir ay izin verdi. Bu akşamüzeri boş konuk odasındaki yatağı hazırladı. Bütün bunlardan babamın benim bilmemi istemediği birini beklediğini anladım. Çoğu zaman bana her şeyi anlatır."

"Sahi mi? Size bir şey söylemesine gerek olmasına şaştım. Bence her şeyi daha babanız söylemeden anlıyorsunuz."

"Genellikle anlarım." Arcadia birden güldü. İyice rahatlamaya başlamıştı. Bu konuk yaşlıydı ama çok kibar bir hali vardı. Kestane rengi saçları kıvırcık, gözleri de maviydi. Belki Arcadia ileride olgunluk çağına geldiği zaman bu yabancıya benzeyen biriyle tanışırdı.

Genç adam, "Babanızın beklediği konuğun ben olduğunu nasıl anladınız?" diye sordu.

"Bu sizden başka kim olabilirdi? Babam birinin gizlice gelmesini bekliyordu. Sonra siz çıkageldiniz. Sokak kapısından gireceğiniz yerde pencerelere tırmanmaya kalkıştınız. Aslında biraz aklınız olsaydı kapıya giderdiniz." Arcadia pek beğendiği bir sözü anımsayarak hemen yineledi. "Erkekler ne kadar aptal oluyorlar."

"Kendini çok beğeniyorsun değil mi, velet? Yani genç bayan. Ama yanılıyor olabilirsiniz. Bütün bu açıkladıklarınızdan hiçbir şey anlamadığımı, babanızın herhalde başka birini beklediğini söylersem ne yaparsınız?"

"Buna inanmam. Ben sizi içeriye ancak siz çantanızı attıktan sonra aldım."

"Neyimi, neyimi?"

"Çantanızı, delikanlı. Ben kör değilim. Çantayı kazara da düşürmediniz. Önce aşağıya baktınız. Çantayı uygun bir yere atabilmek için tabii. Çantanın mazı çitin altına düşeceğini anladınız. Onu hemen attınız ve yere doğru da bakmadınız. Şimdi... kapıya gitmeyip pencereye tırmandığınıza göre, içeri girmeden önce evi biraz incelemeye karar verdiğiniz anlaşılıyor. Tabii bazı kuşkularınız olduğu da. Benimle başınız biraz derde girdiği için de kendinizden önce çantanızın güvende olmasını sağlamaya çalıştınız. Bu da çantanın içindekilerin, kendi güvenliğinizden daha önemli bulduğunuz anlamına gelir. Tabii bütün bunlardan bir sonuç daha çıkarabiliriz. Siz

burada, çantanız da dışarıda olduğu sürece eliniz kolunuz bağlı durumdasınız." Soluğu kesildi için durarak nefes aldı.

Genç adam dişlerinin arasından, "Boğazınızı sıkıp sizi biraz öldüreceğim." diye homurdandı. "Ondan sonra da çantayı alarak buradan gideceğim."

"Ah, delikanlı, yatağımın altında kocaman bir beysbol sopası duruyor. Bu oturduğum yerden ona iki saniyede erişebilirim. Ayrıca bir kızdan umulmayacak kadar da güçlüyüm."

Yine bir sessizlik oldu. Arcadia'yla yabancı birbirlerine bakıyorlardı.

Sonra "delikanlı" kendini zorlayarak nezaketle, "Madam böyle dost olduk." dedi. "Size kendimi tanıtayım. Ben Pelleas Anthor'um. Adınız nedir?"

"Ben Arca... Arkady Darell'im."

"Şimdi Arkady, uslu bir küçük kız gibi babanızı çağırır mısınız?"

Arcadia hemen dikleşti. "Ben 'uslu bir küçük kız’ değilim. Bence çok kabasınız. Üstelik benden size bir lütufta bulunmamı isterken..."

Pelleas Anthor içini çekti. "Pekâlâ. Sevgili, yaşlı, lavanta çiçeği kokan hanımefendi, bana bir iyilik eder ve babanızı çağırır mısınız?"

"Ben bunu kastetmemiştim. Ama babamı çağıracağım. Yalnız o arada gözlerimi de sizden ayırmayacağım." Arcadia ayağını yere vurdu.

Birinin telaşla merdivenlerden çıktığı duyuldu. Sonra kapı hızla açıldı. "Arcadia..." Dr. Darell bir an soluğunu tuttu, sonra da yabancıya, "Siz de kimsiniz?" dedi.

Pelleas birdenbire rahatladı. "Siz Dr. Toran Darell’siniz değil mi? Adım Pelleas Anthor. Size benimle ilgili bir haber gönderildi sanırım. Daha doğrusu kızınız öyle söyledi."

"Kızım mı öyle söyledi?" Dr. Darell kaşlarını çatarak Arcadia’ya baktı. Ama kız gözlerini iri iri açmış, masum bir tavırla duruyordu. Babasının bakışları onu etkilemedi. Dr. Darell içini çekti. "Evet, sizi bekliyordum. Lütfen benimle aşağıya gelir misiniz?" Birden durakladı. Bir şeyi fark etmişti.

Arcadia da öyle. Yazı makinesine doğru atıldı ama boşuna. Çünkü babası zaten makinenin yanında duruyordu. Dr. Darell tatlı bir sesle, "Makine deminden beri çalışıyormuş." dedi.

Arcadia gerçek bir üzüntüyle, "Baba." diye bağırdı. "Birinin özel yazılarını okumak bir centilmene yakışmaz. Özellikle makineye okunmuş bir mektupsa."

Babası, "Ah." diye başını salladı. "Ama makine yatak odanda yabancı bir erkekle yaptığın konuşmayı yazmış. Ben senin babanım, Arcadia, seni kötülüklerden korumalıyım."

"Ah... bu öyle bir şey değil ki!"

Pelleas birden bir kahkaha attı. "Çok haklısınız, Dr. Darell. Bu küçük hanım beni türlü şeyle suçlayacaktı. Kendimi temize çıkarabilmek için o yazıyı okumanızı rica ediyorum."

Arcadia ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Kız, kendi babam bile bana güvenmiyor, diye düşünüyordu. Ya şu yazı makinesi! Eğer bu gülünç budala pencereye tırmanmasaydı, ben de makineyi kapatmayı unutmazdım. Şimdi babam bana genç hanımların yapmamaları gereken şeyler konusunda uzun bir nutuk çekecek. Anlaşıldığına göre, genç hanımların hiçbir şey yapmamaları gerekiyor. Boğulup ölmek dışında."

Babası şefkatle, "Arcadia." diye başladı. "Bence genç bir hanım..."

Kız kendi kendine, Ah, biliyordum, dedi. Biliyordum.

"Kendisinden büyük erkeklere karşı küstahça davranmamalıdır."

"Peki, o benim pencereme neden tırmandı? Genç bir hanımın odasında yalnız kalmaya hakkı var sanırım. Şimdi o yazıyı yeni baştan hazırlamam gerekecek."

"Ona pencerene neden tırmandığını sormaya hakkın yok. Kendisini içeriye almayacaktın. Hemen bana seslenecektin. Madem onu beklediğimi biliyordun..."

Arcadia aksi aksi, "Onu görmemem daha iyi olur." diye söylendi. "Ahmak ne olacak! Kapıya gideceğine pencerelere tırmanırsa çok geçmeden herkes durumu anlar."

"Arcadia, kimse senden bilmediği konularda fikir yürütmeni istemiyorum."

"Konuyu pekâlâ biliyorum. Bu İkinci Vakıfla ilgili."

Derin bir sessizlik oldu. Arcadia bile biraz endişelendi.

Dr. Darell usulca, "Bunu nereden duydun?" diye sordu.

"Hiçbir yerden duymadım. Gizlice ilgilenilen başka hangi konu var? Bundan başkalarına söz edeceğimi düşünerek endişelenme "

Dr. Darell, "Bay Anthor." dedi. "Bütün bunlar için sizden özür dilemem gerekiyor."

"Rica ederim. Zararı yok. "Anthor’un sesi biraz garipti. "Kızınız kendisini karanlık güçlere sattıysa suç sizde mi? Ama aşağıya inmeden önce ona bir soru sorabilir miyim? Miss Arcadia..."

"Ne istiyorsunuz?"

"Neden kapıya gitmek yerine pencereye tırmanmanın aptalca bir şey olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Çünkü öyle davrandığınız için gizlemek istediğiniz şeye dikkati çekiyorsunuz. Bu sırrım olsaydı, herhalde ağzıma bir flaster yapıştırmaz, böylece herkese bir sırrım olduğunu açıklamazdım. Her zamanki gibi konuşurdum. Ama başka konularda, Salvor Hardin’in sözlerini hiç okumadınız mı? O bizim ilk Belediye Başkanımızdı."

"Evet, biliyorum."

"Salvor Hardin, 'Ancak kendi kendisinden utanmayan bir yalan başarılı olur,' diyor. 'Her şeyin gerçek olması şart değil. Ama bunlar doğruymuş gibi bir izlenim bırakmalı.’ Siz pencereden girdiniz. Bu kendi kendisinden utanan bir yalandı. Doğruya da benzemiyordu."

"O halde ne yapmam gerekirdi?"

"Çok gizli bir iş için babamı görmek isteseydim onunla açık açık tanışırdım. Kendisini sık sık, gizlenmesine gerek olmayan sorunlar için görürdüm. Sonunda herkes onunla dost olduğumu düşünürdü. Ondan sonra istediğim kadar gizlice görüşürdüm. Ama bu kimsede kuşku uyandırmazdı."

Anthor önce garip bir tavırla kıza baktı, sonra da Dr. Darell’e. "Haydi, gidelim. Çantam bahçede, onu almak istiyorum. Bir dakika! Arcadia, aslında karyolanızın altında bir beyzbol sopası yoktu, değil mi?"

"Hayır, yoktu!"

"Hah! Anlamıştım zaten!"

Dr. Darel kapıda durdu. "Arcadia, Seldon Planıyla ilgili yazını hazırlarken büyükannen konusunda gereksiz yere esrarlı sözler söyleme. Aslında ondan söz etmen yersiz."

Darell’le Pelleas sessizce merdivenden indiler.

Sonra genç adam, sinirli sinirli, "Bağışlayın, efendim." dedi. "Kızınız kaç yaşında?"

"Önceki gün on dördüne bastı."

"On dördüne mi? Galaksi! Söyleyin, Arcadia hiç ileride bir gün evleneceğinden söz etti mi?"

"Hayır, etmedi. Bana böyle bir şey söylemedi."

"Söylediği takdirde onu hemen vurun. Yani Arcadia'nın evleneceği adamı demek istiyorum." Kendisinden büyük olan Darell’in gözlerinin içine heyecanla baktı. "Çok ciddiyim. Arcadia yirmisine girdiği zaman kimbilir ne hal alacak. Onunla yaşamak bir felaket olur. Tabii sizi kırmak istemiyorum."

"Kırıldığım yok. Ne demek istediğinizi anlıyorum."

Yukarıda bu şefkatli tanımlamanın konusu yazı makinesine tiksinti ve yorgunlukla bakarak, "Seldon Planının Geleceği." dedi.

Yazı makinesi sakin sakin bunu zarif ve okunaklı bir yazıyla, "Seldon Planının Geleceği." diye yazdı.

8 - SELDON’UN PLANI

MATEMATİK - Seldon'un "benim insanlarla ilgili küçük cebir bilimim" diye tanımladığı konunun temeli n-boyutlu geometrinin ve n-değişkenlerinin diferansiyeli hesaplarının bir sentezidir.

GALAKSİ ANSİKLOPEDİSİ

Bir oda düşünün!

Şu anda odanın yeri önemli değil. Herhalde İkinci Vakfın her yerden çok bu odada yaşadığını söylemek yeterli olur.

Bu oda yüzyıllardan beri salt bilimin yuvası olmuştu. Ama burada bir milyon yılsonunda bilimle eşit tutulmaya başlayan o araç ve gereçlerden hiçbiri yoktu. Çünkü bu bilim sadece matematik kavramlarıyla ilgileniyordu.

Ve Galaksinin geri kalan bölümünün bütün silahlarının etkileyemeyeceği bir kafa biliminin koruduğu bir şey vardı. Seldon Planını tam olarak kapsayan Asal Işın.

Odada şimdi bir insan da bulunuyordu. Birinci Konuşmacı. Planın Baş Koruyucularının on ikincisiydi o. Aslında unvanının da fazla bir önemi yoktu. Sadece İkinci Vakfın liderleri toplandıkları zaman önce o konuşuyordu.

Ondan önceki Birinci Konuşmacı, Katır’ı yenmişti. Ama o dev çarpışmanın neden olduğu yıkıntıların parçaları hâlâ Planın ana yolunu tıkıyordu. O ve yardımcıları yirmi beş yıldan beri Galaksiyi dolduran inatçı ve kafasız insanları o eski yola saptırmaya çalışıyorlardı. Korkunç bir işti bu.

Odanın kapısı açıldı ve Birinci Konuşmacı başını kaldırdı. Orada yalnız başına otururken çeyrek yüzyıllık çabalarını düşünmüştü. Artık bu ağır ağır ama kaçınılmaz bir şekilde doruk noktasına yaklaşıyordu. Birinci Konuşmacı kafasından bu düşünceleri geçirirken yeni gelen gence şefkatli bir merakla bakıyordu. Pek genç bir öğrenciydi. Belki ileride bir gün Birinci Konuşmacının görevlerini o yüklenecekti.

Delikanlı kararsızca kapıda durdu. O zaman Birinci Konuşmacı kalkıp onun yanına gitti. Elini dostça bir tavırla delikanlının omzuna koyarak onu masaya doğru götürdü. Öğrenci utangaç bir tavırla gülümsedi.

Birinci Konuşmacı, "Sana önce buraya neden çağrıldığını açıklayacağım." dedi.

Masanın başına geçerek karşılıklı oturdular. İkinci Vakıflılar dışında Galaksiden hiçbir insan onların sessizce konuştuklarını fark edemezdi. Birbirlerinin kafalarını okuyorlardı. Ancak konunun anlaşılması için burada iki Vakıflı sanki yüksek sesle konuşuyorlarmış gibi davranmak zorundayız.

Yani Birinci Konuşmacının bir parmağını kaldırarak hafifçe gülümsediğini değil, "Sana önce buraya neden çağrıldığını açıklayacağım." dediğini düşüneceğiz.

Birinci Konuşmacı sözlerini sürdürdü. "Hemen hemen bütün yaşamın boyunca manevi bilimlere çalıştın. Öğretmenlerinin verebilecekleri her şeyi aldın. Artık senin ve birkaç arkadaşının Konuşmacılık stajına başlaması gerekiyor."

Delikanlı çok heyecanlandı.

"Hayır, hayır. Bu açıklamayı soğukkanlılıkla karşılamalısın. Konuşmacılık stajına lâyık görüleceğini umuyordun. Ama seni seçmeyeceğimizden korkuyordun. Aslında hem umut, hem de korku zayıflıktır. Seçileceğini biliyordun ama bunu açıklamak istemiyordun. Kendine fazla güvendiğini düşünmemizden, bu yüzden de bu iş için uygun olmadığına karar vermemizden çekiniyordun. Pek saçmaydı bu! Ancak çok aptal bir insan akıllı olduğunu fark edemez. Bu göreve lâyık olduğunu biliyordun. İşte seçilmenin bir nedeni de buydu."

Delikanlı gevşedi.

"Şimdi rahatladın ve tetikte olmaktan vazgeçtin. Böylece anlatacaklarımı daha iyi kavrayacaksın. Kafamı sana açtım. Sen de bana açmalısın... Bir Konuşmacı olmak kolay bir şey değildir. Zaten aslında bir Psiko-tarih uzmanı olmak da kolay bir iş sayılmaz. Ve en üstün bir Psiko-tarih uzmanının iyi bir Konuşmacı olması da şart değildir. Burada bir fark var. Bir konuşmacı hem Seldon Planının karmaşık matematik denklemlerini bilmeli, hem de buna ve amaçlarına karşı bir yakınlık duymalıdır. Planı sevmelidir. Plan onun için canı ve soluğu kadar yaşamsal bir şey halini

almalıdır. Hatta Planı canlı bir dostu saymalıdır. Şunun ne olduğunu biliyor musun?"

Birinci Konuşmacı elini masanın ortasındaki siyah, parlak bir küpe doğru uzatmıştı. Bunun üzerinde hiçbir şekil yoktu.

"Hayır, Konuşmacı, bilmiyorum."

"Asal Işın'dan söz edildiğini duydun mu hiç?"

Delikanlı şaşırdı. "Bu mu o?"

"Daha büyük, huşu uyandıran bir şey mi bekliyordun? Eh, bu da normal... Bu, İmparatorluk çağında, Seldon'un çağdaşları tarafından yapıldı. Hemen hemen dört yüzyıl bize yardım etti. Tamir edilmesi, ayarlanması da gerekmedi. Bu bakımdan şanslı sayılırız. Çünkü İkinci Vakıfta bunu onaracak teknik bilgiye sahip hiç kimse yok." Birinci Konuşmacı usulca gülümsedi. "Birinci Vakıftan olanlar böyle bir küp yapabilirler. Ama tabii onların elimizde böyle bir şey olduğunu da bilmemeleri gerekiyor." Masanın yanındaki bir düğmeye bastı ve oda karanlıklaştı.

Ama sadece bir dakika için. Sonra odanın karşılıklı iki geniş duvarı pembe bir ışıkla aydınlandı. İncimsi bir beyazlığa dönüştü ışık. Bazı yerlerde hafif bir koyuluk belirdi. Sonunda duvarlar siyah denklemlerle doldu. Bazı yerlerde saç teli kadar ince kırmızıçizgiler görülüyordu. Sanki kırmızı bir dere, karanlık bir ormanda kıvrımlar çizerek akıyordu.

"Gel, oğlum, duvarın önünde duralım. Oraya gölgen düşecek değil. Bu ışık Asal Işından değişik bir şekilde fışkırıyor. Doğrusunu istersen bunun nasıl sağlandığını da bilmiyorum. Ama duvara gölgenin vurmayacağını biliyorum."

Işıkta yan yana durdular. İki duvar da dokuz metre eninde ve üç metre yüksekliğindeydi. Yazılar küçüktü ve her tarafı kaplıyordu.

Birinci Konuşmacı, "Bu bütün Plan değil." diye açıkladı. "Her şeyi duvara yansıtmak için yazıları mikroskobik bir boyuta indirmek gerekiyor. Şimdi gördüğün Planın ana bölümü. Bu konuyu öğrendin değil mi?"

"Evet, Konuşmacı, öğrendim."

"Burada özellikle üzerinde durduğun bir denklem var mı?"

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra öğrenci parmağıyla işaret etti ve aynı anda denklemler duvarda aşağıya doğru kaymaya başladılar. Ve öğrencinin düşündüğü denklem tam göz hizasına geldi.

Birinci Konuşmacı usulca güldü. "Asal Işının kafanla uyum sağladığını bilmelisin. Bu küçücük gereç sana daha ne sürprizler yapacak! Seçtiğin bu denklem için ne söyleyecektin?"

Öğrenci, "Bu bir Rigel entegrali." dedi. "Rigel gezegeninde başlıca iki ekonomik sınıf olduğunu gösteriyor."

"Bunun anlamı nedir?"

"Denklem Rigel'de sınırlı bir gerginlik olduğunu açıklıyor."

Birinci Konuşmacı, "Aferin." dedi. "Şimdi söyle. Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun? Bu tamamlanmış bir sanat eseri öyle değil mi?"

"Kesinlikle."

"İşte bu yanlış. Bu tamamlanmış değil." Birinci Konuşmacının sesi sertleşmişti. "Unutmaman gereken ilk ders bu. Seldon Planı ne tamam, ne doğru. Bu sadece o sırada hazırlanabilecek planların en iyisiydi. On iki kuşaktan daha fazlası bu denklemleri incelediler, tahlil etti. Son yüzdesine kadar parçaladılar. Ve sonra denklemleri tekrar bir araya getirdiler. Hatta bundan daha fazlasını da yaptılar. Dört yüzyıla yakın bir sürenin geçişini seyrettiler. Gerçeklerle denklemleri ve tahminleri karşılaştırdılar. Ve çok şey öğrendiler. Bilgileri Seldon'unkinden çok daha derindi. Yüzyıllar boyunca biriken bilgi sayesinde Seldon'un çalışmalarını tekrarlayacak, daha iyisini başaracak hale geldik. Bunu iyice anladın mı?"

Öğrencinin hafif bir şok geçiriyormuş gibi bir hali vardı.

Birinci Konuşmacı sözlerini sürdürdü. "Konuşmacı olabilmen için senin de Plana özgün bir katkıda bulunman gerekiyor. Bu sandığın gibi bir günah ve saygısızlık değil. Duvardaki her kırınızı çizgi Seldon zamanından beri aramızda yaşayan insanların Plana yaptıkları katkıları açıklıyor. Hatta..." Başını kaldırdı. "İşte!" Bütün duvar sanki ona doğru kaydı. "İşte bu benim." İnce, kırmızı bir çizgi uzun bir denklemi çevreliyordu. "Pek önemli gibi gözükmüyor değil mi? Bu çok ileride olacak bir şeyi gösteriyor, İkinci imparatorluğun rakiplerin çatışmaları yüzünden parçalanma tehlikesi

geçirebileceğini açıklıyor. Ama neyse ki, bu tehlikeyi önlemenin çaresi de var. Onun da benim eserim olduğunu söylemeliyim."

"Bu değişiklikler nasıl yapılıyor?"

"Asal Işının yardımıyla. O kafanla uyum sağlayacak. Ve böylece onun aracılığıyla gereken düzeltmeleri, eklemeleri yapabileceksin. Ama tabii bu ekler ve düzeltmelerin senin olduğunu gösterecek hiçbir şey bulunmayacak. Bu hepimizin birlikte yarattığı bir eser. Anlıyor musun?"

"Evet, Konuşmacı!"

"Eh, öyleyse bu kadarı yeter." Birinci Konuşmacı, Asal Işına doğru gitti. Duvarlardaki denklemler kayboldu. Oda normal şekilde aydınlandı. "Gel, buraya otur. Seninle konuşmam gerekiyor. Bir Psiko-tarih uzmanının Biyo-istatistik ve Nöro-kimyasal Elektro matematik konularını bilmesi yeterlidir. Bazıları bunlardan başka hiçbir şey öğrenmezler ve istatistik teknisyeni olarak çalışırlar. Ama bir Konuşmacının Planı matematiğe başvurmadan da tartışması gerekir. Planın kendisini değilse bile felsefesini ve amaçlarını... Şimdi söyle... İkinci Vakfın neden gizlenmesi gerekiyor? Özellikle niçin Birinci Vakfa kendisini tanıtmıyor?"

Öğrenci endişeyle düşündü. "Planın ayrıntıları insanlardan her zaman saklandı. Herhalde bu neden Birinci Vakıf için de geçerli. Psiko-tarih yasaları değişmez. İnsanlar gelişigüzel davranmadıkları takdirde bu yasalar geçersiz olur."

"Ama saklanması gereken Plan değil, İkinci Vakıf. Nedenini biliyor musun? İkinci İmparatorluk henüz kurulmadı. Şimdiki toplum yönetimin psikologların elinde olmasına kızabilir. İkinci Vakfın gelişmesinden korkar ve onunla savaşmaya bile kalkışır. Anlıyor musun?"

"Evet, Konuşmacı, anlıyorum."

"Buna sevindim, oğlum. Kafan umduğum gibi hızlı çalışıyor. Sözünü ettiğim bu problem bir varsayım değil, gerçek. Hemen hemen elli yıl önce Katır Galakside ortaya çıktı. Ve on yıl evrene egemen oldu. Plan onun gibi birini hesaba katmamıştı. Katır Planı engelledi ama ona önemli bir zarar vermedi. Ancak Katır Planı mahvetmeden onu durdurmamız gerekiyordu. Bu yüzden ona karşı saldırıya geçtik. Kendimizi belli ettik. Daha da kötüsü nasıl bir gücümüz olduğunu gösterdik. Birinci Vakıf o zaman varlığımızı öğrendi. Bir İkinci Vakıf olduğunu. Ve şimdi Birinci Vakıf bu bilgiye göre

hareket ediyor. Şu problemi bir incele... Tabii bundan hiç kimseye söz etmeyeceksin."

Öğrenci durumu kavrarken Birinci Konuşmacıya dehşetle baktı. "O halde Seldon Planı başarısızlığa uğradı!"

"Henüz uğramadı. Ama uğrayabilir. Başarı oranı hâlâ yüzde yirmi bir virgül dört. Yani geçen seferki gibi."

9 - KOMPLOCULAR

Dr. Darell'le Pelleas Anthor geceleri dostça sohbet ediyorlardı. Gündüzlerse sakin ve telaşsız geçiyordu. Bu sıradan bir ziyaret sayılabilirdi. Dr. Darell genç adamı uzayın ötesinden gelen bir kuzeni olarak tanıtmıştı. Tabii bu da konuğuna karşı fazla ilgi duyulmasını engellemişti.

Ancak Dr. Darell ahbaplarıyla havadan sudan söz ederken bazen bir ismi tekrarlıyordu. Karşısındaki düşünceli bir tavır takınıyordu o zaman. Bazen de herkesin dinleyebildiği genel-dalgayla bir dostunu arayarak kayıtsızca onu davet ediyordu. "Kuzenimle tanışmanı istiyorum."

Ve Arcadia da o sırada kendince bazı hazırlıklar yapıyordu. Hatta bu sözü edilen kimselerin arasında en çok Aracadis'nin kurnazca davrandığı söylenebilir. Ya da dürüst davranmadığı.

Örneğin, kız okulda Alynthus Dam'ın yaptığı ses alıcısını kendisine vermesi için onu ikna etti. İkna yöntemi ileride Arcadia'nın kendisiyle karşılaşacak bütün erkekler için korkunç bir tehlike kaynağı olacağını gösteriyordu. Ayrıntıların üzerinde durmayalım. Ama Arcadia evde kendi atölyesi olan Alynthus'un herkese açıklamaya çalıştığı konuyla pek yakından ilgilendi. Sonra bu ilgi, Alynthus'un tombul yüzüne doğru kaydı. Zavallı çocuk birdenbire büyük bir heyecanla uzun uzun hiper-dalga motorundan söz ettiğini farketti. Arcadia'nın yüzüne diktiği dikkat dolu iri gözleri başını döndürüyordu. Ve sonunda Alynthus en büyük eserini, yani o ses alıcıyı Arcadia'nın istekli ellerine bırakıverdi.

Kız bu olaydan sonra da Alynthus'la bir süre daha ilgilendi. Ani dostluğunun nedeninin o ses alıcısı olduğunun anlaşılmasını istemiyordu. Alynthus aylar sonra da yaşamının o kısa süresinde olanları uzun uzun düşündü. Sonunda işin içinden çıkamayınca olayı unutmaya karar verdi.

Ve Pelleas Anthor'un gelişinden yedi gece sonra beş konuk yemekten kalkarak Darell'in oturma odasına geçtiler. Purolarını tüttürüyorlardı. Yukarıdaysa Arcadia'nın masasında Alynthus'un dehasının ilk görüşte ne olduğu anlaşılmayan ürünü duruyordu.

Beş konuk... Ve tabii kırk ikisinden daha yaşlı duran, kır saçlı, zarif kıyafetli Dr. Darell. Yaşından genç gözüken ve kendisine güvenemediği anlaşılan zeki bakışlı, ciddi Pelleas Anthor. Ve daha üç kişi: Kalın dudaklı, şişman, vizi-spikeri Jöle Turbor, elbiseleri üzerinden sarkan, sıska, buruşuk yüzlü emekli fizik profesörü Dr. Elvett Semic ve uzun boylu, zayıf, çekingen, kütüphaneci Homir Munn.

Dr. Darell rahat ve kayıtsız bir tavırla konuşmaya başladı. "Bu toplantı sırf sohbet etmemiz için kararlaştırılmadı, beyler. Herhalde bunu siz de sezdiniz. Sizi belirli bazı özellikleriniz olduğu için seçtik. Ve tabii durumun tehlikeli olduğunu da biliyorsunuz. Bu tehlikeyi küçümseyecek değilim. Ama size yine de zaten birer mahkûm olduğumuzu hatırlatacağım."

"Hiçbirinizi buraya gizli kapaklı bir şekilde çağırmadım. Sizden evime kimseye gözükmeden gelmenizi istemedim. Pencereleri, dışarıdan odanın gözükmesini engelleyecek şekilde ayarlamadım. Odada da herhangi bir koruyucu perde yok. Mahvolmamız için düşmanımızın dikkatlerini üzerimize çekmemiz yetecek. Ve biz sanki sahnede rol yapıyormuşuz gibi esrarlı tavırlar takınırsak, o zaman düşmanımız durumu hemen fark eder."

Yukarıda küçük kutudan yükselen cızırtılı sesi dinleyen Arcadia, "Hah." dedi.

Darell, "Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" diye sordu.

Elvett Semic alt dudağını sarkıtarak dişlerini gösterdi. Yüzünü büsbütün buruşturdu. Bir söz söyleyeceği zaman hep böyle yapardı. "Haydi, devam et, devam et. Bize bu delikanlıdan söz et."

Dr. Darell, "Onun adı Pelleas Anthor." dedi. "Eski iş arkadaşım Kleise'nin bir öğrencisi. Kleise geçen yıl öldü. Ama ölmeden önce bana Pelleas’ın beyin kaydını yolladı. Beşinci düzleme kadar olanını hem de. Bunu, şimdi gördüğünüz bu genç adamın beyin kaydıyla karşılaştırdık. Bildiğiniz gibi, beyin kayıtları taklit edilemez. Özellikle o düzleme kadar olanlar. Bunu psikoloji uzmanları bile başaramaz. Eğer bu konuda bir fikriniz yoksa bana inanmalısınız."

Turbor dudaklarını büzdü. "İşe bir yerden başlamak gerekiyor. Bu açıklamanı kabul ediyoruz. Artık Kleise öldü. Şimdi Galaksinin büyük elektro-nöroloji uzmanı sensin. Daha doğrusu ben geçen günkü vizi programımda seni böyle tanımladım. Kaç yaşındasınız, Anthor?"

"Yirmi dokuz Bay Turbor."

"Hım... Siz de elektro-nöroloji uzmanı mısınız? Büyük bir uzman?"

"Ben sadece bir öğrenciyim. Ama çok çalışıyorum. Tabii Kleise gibi biri tarafından da eğitildiğim için çok şanslıyım."

Munn söze karıştı. Adam heyecanlandığı zaman kekelemeye başlardı. "Ar-artık k-k-konuya g-girseniz. He-hepiniz de f-fazla k-k-konuşuyorsunuz."

Dr. Darell, Munn'a bakarak tek kaşını kaldırdı. "Haklısın, Homir. Haydi, başlayın bakalım, Anthor."

Pelleas Anthor, "Hemen konuşmayacağım." dedi. "Tabii Bay Munn'a hak vermiyor değilim. Ama işe boşlamadan önce beyin kayıtlarını istiyorum."

Darell'in kaşları çatıldı. "Ne oluyor, Anthor? Hangi beyin kayıtlarını kastediyorsunuz?

"Hepinizinkini. Siz benim beyin kaydımı aldınız. Dr. Darell. Ben de hem sizinkini, hem de arkadaşlarınızınkileri almak zorundayım. Ölçüleri de ben, kendim almalıyım."

Turbor, "Onun bize güvenmesi için bir neden yok, Darell." dedi. "Bu genç adam haklı."

Anthor, "Teşekkür ederim." diye cevap verdi. "O halde laboratuvarınıza geçelim, Dr. Darell. Orada bu işi hallederiz. Bu sabah aygıtlarınızı inceleme cüretini gösterdim."

Elektrosefalografi bilimi hem yeniydi, hem de eski denilebilir. Canlıların sinir hücrelerinin mikro-akımlar yayınladığı insanlık tarihinin hemen hemen başlarında öğrenilmişti. Ama bir bakıma bu yine de yeni, bir bilimdi. Hem Birinci İmparatorlukta, hem de Vakıfta fizik bilimlerine önem verilmiş, insan beyniyle pek ilgilenilmemişti. Fakat elli yıldan beri Birinci Vakıftan bilim adamları pek büyük ama karmaşık bir bilgi hazinesi olan beyinle ilgileniyorlardı. Yeni teknikler geliştiriliyordu. Artık saçları tıraş etmeden elektrotlar yardımıyla beynin gri hücreleriyle temas sağlanabiliyordu. Daha da önemlisi, artık ansefalografi bilimine ve bu konuyla ilgilenen uzmanlara duyulan saygının gitgide artmasıydı. Bu uzmanların en ünlüsü olan Kleise bilimsel toplantılarda her zaman fizikçilerle bir tutulmuştu. Dr. Darell artık bu alanda çalışmıyordu. Ama adam sadece geçen yüzyılın büyük kadın

kahramanı Bayta Darell'in torunu olduğu için değil, ansefalografi alanına birçok önemli buluşlarla katkıda bulunduğu için de ün kazanmıştı.

Ve işte şimdi Dr. Darell kendi iskemlesinde oturuyordu. Tüy kadar hafif elektrotlardan kafasına büyük bir baskı yapıldığı anlaşılmıyordu bile. Vakumlu kadranların iğneleri sağa sola oynayıp duruyordu. Darell'in arkası kayıt aygıtına dönüktü. Çünkü insan kâğıda çizilen kıvrımları gördüğü zaman farkına varmadan onları kontrol altına almaya çalışıyor ve tabii bu da sonucu çok etkiliyordu. Ama Dr. Darell ortadaki kadranın hemen hiç değişmeyen, son derecede ritmik sigma kıvrımını gösterdiğini biliyordu. Darell'in güçlü ve disiplinli kafasından da böyle bir şey beklenirdi. Cerebel dalgasıyla ilgili olan ikinci kadransa işareti güçlendirecekti.

Dr. Darell beyin dalgalarını çok iyi biliyordu. Bir ressamın gözlerinin tonunu bildiği gibi.

Darell şezlonga benzeyen iskemleden kalktığı zaman Pelleas Anthor hiçbir şey söylemedi. Genç adam yedi kaydı da alarak çabucak ama dikkatle baktı. Neleri fark etmesi gerektiğini çok iyi bildiği belliydi.

"Şimdi siz, Dr Semic. Lütfen."

Semic'in yaşlılıktan sararmış yüzünde ciddi bir ifade vardı. Ansefalografi onun ihtiyarlık yıllarında geliştirilmiş bir bilimdi. Bu konuda fazla bilgisi yoktu. Bu sonradan çıkma bilime biraz kızıyordu da. Yaşlı olduğunu ve beyin kaydının bunu kesinlikle açıklayacağını biliyordu. Zaten yüzündeki kırışıklıklardan, düşmüş omuzlarından, titreyen ellerinden de anlaşılıyordu. Ama bütün bunlar sadece onun vücuduyla ilgili belirtilerdi. Şimdi beyin kayıtları kafasının da yaşlanmış olduğunu açıklayabilirdi. Bir insanın son kalesine yapılan utanç verici, gereksiz bir saldırı bu, diye düşündü. Beynine yapılan bir saldırı.

Elektrotlar yerleştirildi. Tabii işlem başından sonuna kadar kimseye acı vermiyordu. İnsan hayal meyal, hafif bir karıncalanma hissediyordu, işte o kadar.

Sonra sıra Turbor'a geldi. Adam on beş dakika süren kayıt sırasında iskemlede sakin ve heyecansız bir tavırla oturdu. Munn elektrotlar başına dokunur dokunmaz irkildi. Sonra da gözlerini devirip durdu. Sanki gözlerini arkaya kaydırarak yapılanları seyretmeye çalışıyordu.

Hepsinin beyin kayıtları da alındıktan sonra Darell, "Şimdi..." dedi.

Anthor özür diler gibi mırıldandı. "Evde biri daha var."

Darell'in kaşları çatıldı. "Kızımı mı kastediyorsun?"

"Evet. Bildiğiniz gibi, Arcadia'nın bu gece evde kalmasını istedim."

"Ansefalografi analizi için mi? Ama neden?"

"Onun beyin kaydı alınmadıkça çalışmaya başlayamam."

Darell omzunu silkerek merdivenden çıktı. Tabii durumu fark eden Arcadia ses alıcıyı kapatmıştı bile. Babasının peşinden, oldukça itaatli bir tavırla aşağıya indi. Hayatında ilk kez beyin kaydı yapılıyordu. Tabii bebekken tanıma ve kayıt işlemleri için kızın temel beyin yapısı incelenmişti.

Arcadia beyin kaydı yapıldıktan sonra elini uzatarak, "Görebilir miyim?" dedi.

Dr. Darell, "Bir şey anlamazsın ki." diye cevap verdi. "Artık yatma zamanın gelmedi mi?"

Kız masum masum, "Evet, baba." diye mırıldandı. "Hepinize iyi geceler."

Arcadia koşarak yukarı çıktı ve soyunmaya gerek görmeden kendisini yatağına attı. Alynthus'un ses alıcısını yanına, yastığın üzerine yerleştirdi. Kendisini bir kitap-filmin kadın kahramanı gibi hissediyordu. Bir casus öyküsünden farksızdı bu. Arcadia her anın zevkini çıkarmaya çalışıyordu.

Kızın ilk duyduğu Anthor'un sesi oldu. Genç adam, "Sütün analizler olumlu, beyler." diyordu. "Çocuğunki de öyle."

Arcadia karanlıkta, "Çocuğunki." diye tekrarlayarak dişlerini gıcırdattı.

Aşağıda Anthor çantasını açmış, içinden elli, atmış kadar beyin kaydı çıkarıyordu. Bunlar kayıtların orijinalleri değillerdi. Çantanın kilidi de sıradan bir şey sayılmazdı. Anahtarını Anthor'dan başkası eline aldığı takdirde çantanın içindekiler çabucak, sessizce okside olacak ve geride ne olduğu anlaşılmayan bir kül yığını kalacaktı. Ayrıca kayıtlar çantadan çıkarıldıktan yarım saat sonra da yine kül halini alıyorlardı.

Anthor o kısa sürede çabuk çabuk konuştu. "Bunlar Anacreon'daki birkaç önemli memurun beyin kayıtları. Bu Locris üniversitesinden bir psikoloğun. Şu da Siwenna'lı bir sanayicinin."

Konuklar masaya iyice yaklaştılar. Darell dışında diğerleri için bu kayıtlar parşömenler üzerine çizilmiş birtakım kıvrımlı çizgilerdi. Ama Darell'e sanki haykırıyor, ona türlü bilgi veriyorlardı.

Anthor usulca işaret etti. "Dr. Darell, ön lobdaki ikinci taui dalgalarında görülen düzlüğe dikkat edin lütfen. Zaten kayıtların atak yanı da bu. Bu açıklamamı kontrol için analiz cetvelinizi kullanır mısınız?"

Analiz cetvelinin eski bir oyuncakla bir akrabalığı olduğu iddia edilebilirdi. Yanı sürgülü hesap cetveliyle. Ama bir kulübe, bir gökdelene ne kadar benziyorsa, bu iki cetvel de birbirlerine o denli benziyorlardı. Darell bileğini hafifçe bükerek cetveli tecrübenin verdiği bir alışkanlıkla kullandı. Sonucu bir kâğıtta çizgilerle belirtti. Ve Anthor'un dediği gibi, güçlü kıvrımların bulunması gereken ön lopta boş düzlükler olduğunu anladı.

Anthor, "Bunu nasıl yorumlarsınız. Dr. Darell?" diye sordu.

"Pek de emin değilim. Hatta bunun nasıl olduğunu bile anlayamıyorum. Bellek kaybı vakalarında bile böyle bir boşluk olmaz, sadece kıvrımlar sıkışarak birbirlerine yaklaşırlar. Acaba bu insanlar önemli bir beyin ameliyatı mı geçirdiler?"

Anthor sabırsızca bağırdı. "Beyinlerinden bir şeyin kesilip atıldığı kesin! Evet! Ama bu fiziksel anlamda değil. Katır böyle bir şeyi başarabilirdi. Belirli bir duygu yeteneğini ya da düşünce tarzını tümüyle siler, geride böyle yassı bir boşluk bırakırdı. Ya da..."

Turbor usulca gülümsedi. "Ya da bu İkinci Vakfın işi. Öyle mi?"

Diğerlerini etkilemek için sorulmuş olan bu sorunun yanıtlanmasına hiç gerek yoktu.

Munn, "Kuşkulanmanıza ne sebep oldu, Bay Anthor?" diye sordu.

"Kuşkulanan ben değilim. Durumu Dr. Kleise farketti. O da gezegen polisinin yaptığı gibi beyin kayıtları topluyordu. Ama tabii Dr. Kleise'ın amacı başkaydı. O entellektüeller memurlar ve önemli işadamlarıyla ilgileniyordu... Galaksinin gelecekteki yolunu İkinci Vakıf çiziyorsa, diye düşünüyordu. Yani bizim geleceğimizi kararlaştırıyorsa, o zaman bunu gizlice, belli etmeden başarmaya çalışacak. İkinci Vakfın, istediğini kafaları etkileyerek sağlamaya çalışacağı kesin. O halde etkili ve nüfuzlu kimselerin

kafalarını kontrolleri altına almaya çalışacaklar... İşte Dr. Kleise de böyle kimselerle ilgileniyordu."

Munn itiraz etti. "Bu iddiayı destekleyecek kanıtlar var mı? Bu insanlar nasıl davranıyorlar? Yani kafalarında o boşluk olan kimseler. Belki de bu son derecede normal bir durum." Bir çocuğunkini andıran mavi gözleriyle umutsuzca diğerlerine baktı. Ama diğerleri onu desteklemediler.

Anthor, "Bu sorunuzu Dr. Darell yanıtlasın." dedi. "Ona sorun, çalışmaları sırasında böyle kaç vakayla karşılaştı. Eski kuşaklarla ilgili kitaplarda böyle kaç beyin kaydına rastladı? Sonra da Dr. Kleise’ın incelediği gruplarda her bin kayıttan birinde bu boşluğun görülmesi olasılığının bulunup bulunmadığını öğrenmeye çalışın."

Darell düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Bu kafalara etki yapılmış olduğundan kuşku yok sanırım. Yapay bir boşluk bu. Bir bakıma ben de böyle bir şeyden kuşkulanıyordum..."

Anthor, "Biliyorum, Dr. Darell." dedi. Bir zamanlar Dr. Kleise’la birlikte çalıştığınızı da bildiğim gibi. Sonradan bundan neden vazgeçtiğinizi öğrenmek istiyorum." Aslında sesinde düşmanlık yoktu. Belki de genç adam ihtiyatlı bir tavırla konuşmaya çalışmıştı. Ama ne olursa olsun, bu sözlerini derin bir sessizlik izledi.

Darell konuklarına teker teker baktıktan sonra sert bir tavırla, "Çünkü Kleise'in savaşmaya kalkışması bir işe yaramayacaktı." diye açıkladı. "O kendisinden çok güçlü bir düşmanla boğuşmaya çalışıyordu. İkimizin de bulacağını bildiğimiz bir şeyin peşindeydi... Yani kafalarımızın özgür olmadığını ortaya çıkaracaktı. Ve ben bunu bilmeyi istemiyordum! Benim kendi kendime saygım vardı. Birinci Vakıftan olanların kafalarını istedikleri gibi kullanmadıklarına, atalarımızın boşuna savaşıp ölmediklerine inanmak ihtiyacını duyuyordum. Emin olmadığım sürece bu konuyu unutmamın daha doğru olacağını düşünüyordum. Böylesi daha kolaydı. O göreve ihtiyacım yoktu. Hükümetin annemin ailesine bağladığı maaş fazla olmayan masraflarımı karşılamaya yetecekti. Evimdeki laboratuvarda çalışarak can sıkıntısından kurtulacaktım. Yaşlanacaktım ve günün birinde de hayatım sona erecekti. Sonra Kleise öldü..."

Semic yine dişlerini gösterdi. "Bu Kleise denilen adam... Onunla hiç karşılaşmadım. Kleise nasıl öldü?"

Anthor atıldı. "Öldü işte! Kleise öleceğini biliyordu. Bana altı ay önce onlara çok yaklaştığını söyledi..."

Munn, "Şimdi biz de o-onlara çok yaklaştık değil mi?" diye sordu. Ağzı kurumuştu, fırlak gırtlak kemiği titreyip duruyordu.

Anthor kısaca, "Evet." dedi. "Ama zaten onlara yakındık. Hepimiz de. İşte zaten sizi bu yüzden seçtik. Ben Kleise'in öğrencisiydim. Dr. Darell vaktiyle onunla birlikte çalışmıştı. Jöle Turbor vizide durmadan İkinci Vakfın bizi kurtaracağına körcesine inanmamızı eleştiriyordu. Ve sonunda hükümet onu susturdu. Bunu çok güçlü bir sanayicinin etkisiyle yaptığını da söylemeliyim. Ve o sanayicinin beyninde de Kleise'in 'Değiştirilmiş bölüm' dediği boşluk vardı. Homir Munn, Katır'la İlgili bilgi topluyor. Bu konuda kimsenin bilgi dağarcığı onunki kadar zengin değil. Ayrıca İkinci Vakfın özellikleri ve çalışmaları konusunda birkaç kez de yayınladı. Dr. Semic ise ansefalografik analizin matematik temeline çok katkıda bulundu. Ama tabii matematik buluşlarının bu konuya uygulanabileceğinden haberi yoktu."

Semic gözlerini iri iri açarak boğulurcasına güldü. "öyle, delikanlı. Ben çekirdek içindeki hareketleri inceliyordum, n-değeri problemini yani. Ansefalografi konusundan hiçbir şey anlamıyorum."

"Neyse... Artık durumumuz ortada. Tabii hükümet bu konuda hiçbir şey yapamaz. Belediye Başkanı ya da yardımcılarının durumun ne kadar kritik olduğunu fark edip etmediklerini de bilmiyorum. Bildiğim bir tek gerçek var: Burada beş kişiyiz. Kaybedeceğimiz hiçbir şey yok. Ama çok şey kazanabiliriz. Bilgimiz arttıkça güvenli bir yöne doğru ilerleyebiliriz. Bizim yapacağımız sadece bir başlangıç sayılır."

Turbor sordu. "İkinci Vakıf içimize ne dereceye kadar sızdı?"

"Bilmiyorum. Bu soruyu şöyle yanıtlayabilirim: Sızma izlerine daha çok sınırlarda rastladık. Belki merkez gezegen hâlâ temiz. Ama bundan da pek emin değilim. Yoksa beyin kayıtlarınızı görmek istemezdim. Siz Kleise'la birlikte çalışmaktan vazgeçtiğiniz için en çok sizden kuşkulanıyordum, Dr. Darell. Biliyor musunuz, o sizi hiçbir zaman bağışlamadı. Ben ikinci Vakfın sizi de etkilemiş olabileceğini düşünüyordum. Ama Dr. Kleise her zaman sizin korkağın biri olduğunuzda ısrar etti. Özür dilerim, bütün bunları kendi durumumu açıklayabilmek için anlatıyorum. Aslında durumunuzu

anlıyorum. Belki sizinki korkaklıktı ama bu da kolaylıkla bağışlanabilecek bir şeydi."

Darell derin bir soluk aldı. "Ben kaçtım! Bu hareketime istediğiniz adı verebilirsiniz! Yine de Kleise'la olan dostluğumu sürdürmek istedim. Ama bana sizin beyin kaydınızı gönderdiği güne kadar ne bir mektup yazdı, ne de beni aradı,. Kayıt da zaten elime onun ölümünden hemen hemen bir hafta önce geçti."

Homir Munn ani bir hareketle sinirli sinirli onun sözünü kesti. "Be-ben–n ne yapmak istediğinizi anlayamıyorum. Durmadan konuşacak olursak hiçbir şey de başaramayız. A-ama başka ne yapabileceğimizi de bilmiyorum. B-bu pek ç-çocukça bir şey. Komplolar, beyin kayıtları, s-saçmalıklar. Yapmak niyetinde olduğunuz bir şey var mı?"

Pelleas Anthor'un gözleri parladı. "Tabii var. İkinci Vakıf konusunda daha geniş bilgiye ihtiyacımız olduğu kesin. Önce bu sorunun çözümlenmesi gerekiyor. Katır hükümdarlığının ilk beş yılında bizim gibi bilgi toplamaya çalıştı ve başarısızlığa uğradı. Ya da bizi öyle olduğuna inandırdılar. Ama sonra Katır birdenbire İkinci Vakfı aramaktan vazgeçti. Neden? Başarısızlığa uğradığı için mi? Yoksa başarılı olduğundan mı?"

Munn acı acı, "H-halâ gevezelik ediyorsunuz."

dedi.

"Lütfen beni dinleyin. Katır'ın hükümet merkezi Kalgan'dı. Kalgan Katır'dan önce Birinci Vakfın ticari imparatorluğunun sınırları içinde değildi. Şimdi de öyle. Şu anda Kalgan'ı Stettin adlı o adam yönetiyor. Ama sarayda yeni bir darbe olduysa onu bilmem.

Stettin de 'Bir Numaralı Vatandaş' unvanını aldı ve kendisini Katır'ın mirasçısı sayıyor. Eğer o gezegende bir töre varsa, bu mutlaka Katır'ın üstün bir insan oluşu ve gücüyle ilgili. Bu töre bir batıl inançtan farksız. Bunun sonucu olarak Katır'ın eski sarayını bir türbe gibi koruyorlar. Hiç kimse izinsiz içeriye giremiyor. Katır'ın eşyalarının hiçbirine dokunulmuyor."

"Ee?"

"Neden böyle bu? Böyle zamanlarda hiçbir şey nedensiz yapılmaz. Ya Katır'ın sarayını girilmez bir hale getiren sadece batıl inançlar değilse? Ya

bunu İkinci Vakıf sağlamışsa? Yani Katır’ın ilk beş yıllık araştırmalarının sonucu o saraydaysa..."

"Ah, s-saçma!"

Anthor, "Neden?" diye sordu. "İkinci Vakıf kurulduğu günden beri saklanıyor. Galaksiyle ilgili işlere pek az karışıyor. Tabii biz olsaydık Katır'ın sarayını ortadan kaldırırdık ya da hiç olmazsa o belgeleri oradan alırdık. Ama bu üstün psikologların kafasını bir düşünün. Birer Seldon onlar. Birer Katır. İstediklerini kafa yoluyla sağlıyorlar. Bunu yapabildikten sonra neden bir sarayı yıksınlar, kanıtları alıp götürsünler?"

Kimse cevap vermedi.

Anthor konuşmasını sürdürdü. "İstediğimiz bilgiyi bize siz sağlayabilirsiniz, Munn."

Munn hayretle bağırdı. "Ben mi?" Diğerlerinin yüzlerine çabucak teker teker baktı. "Ben böyle bir şey yapamam. Ben hareketli, girgin bir insan değilim. Bir televiz kahramanı da olmadığım gibi. Ben kütüphaneciyim. Size yardım edebilirsem, ederim tabii. Ama böyle Don Kişot'ça bir şey için uzaya açılamam."

Anthor sabırla, "Dinleyin." dedi. "Dr. Darell de, ben de bu işi sizin başarabileceğinize inanıyoruz. Bu sorun kuşku uyandırmadan ancak böyle çözümlenebilir. Bir kütüphaneci olduğunuzu söylüyorsunuz. Çok güzel. Sizi en çok ilgilendiren konu hangisi? Katır! Galakside Katır konusunda sizin kadar bilgisi olan hiç kimse yok. Daha fazla bilgi sahibi olmayı istemeniz de normal. Herkesten çok sizin için normal bir şey bu. Kimsenin kuşkusunu uyandırmadan Kalgan Sarayına girmek isteyebilirsiniz. Belki bu isteğinizi reddederler ama sizden yine de kuşkulanmazlar. Ayrıca tek kişilik bir uzay geminiz var. Yıllık tatilinizde yabancı gezegenlere gittiğinizi herkes biliyor. Daha önce de Kalgan’da bulunmuşsunuz. Anlamıyor musunuz? Her zamanki gibi davranmanız yeterli olacak."

"Ama ben gidip, 'S-Sayın Bir Numaralı Vatandaş, o -e-en k-kutsal türbenize girmeme izin verin,' diyemem ki."

"Neden?"

"Çünkü buna izin vermez!"

"İyi ya. Vermezse vermez. O zaman siz de buraya dönersiniz. Biz de başka bir yol ararız."

Munn çaresiz kalmış bir ifadeyle çevresine bakındı. Kendisini hoşuna gitmeyecek bir şey yapmaya zorluyorlarmış gibi bir duyguya kapılmıştı. Kimse de ona yardım etmiyordu.

Sonunda Dr. Darell'in evinde iki karar verildi. Munn istemeye istemeye yaz tatili başlar başlamaz uzaya açılmaya razı oldu. İkinci Kararsa bu toplantıda bulunmayan biriyle ilgiliydi. Arcadia'nın kararıydı bu. Kız ses alıcıyı kapatırken her şeyi tasarlamıştı bile. Ama bu ikinci karar bizi henüz ilgilendirmiyor.

10 - YAKLAŞAN TEHLİKE

İkinci Vakıfta bir hafta geçmişti. Ve şimdi Birinci Konuşmacı yine genç öğrenciye gülümsüyordu. "Sonuçlar çok ilgi çekici olmalı. Yoksa bu kadar öfkelenmezdin."

Öğrenci elini beraberinde getirdiği denklemlerle dolu kâğıtların üzerine koydu. "Bu problemin gerçek olduğundan emin misiniz?"

"Evet, gerçek. Ben hiçbir şeyi çarpıtmadım."

"O halde sonucu kabul etmem gerekiyor. Ama bunu yapmayı da istemiyorum."

"Tabii. Ama senin isteklerinin bu işle ne İlgisi var? Haydi, seni bu kadar sarsan şeyin ne olduğunu bana söyle. Hayır, hayır, hesapları bir yana bırak. Ben onları daha sonra incelerim. Şimdi benimle konuş. Durumu kavrayıp kavramadığını anlamak istiyorum."

"Pekâlâ, Birinci Konuşmacı. Birinci Vakfın psikolojisinde müthiş bir değişiklik olduğu anlaşılıyor. Seldon Planının var olduğunu bildikleri ama bunun ayrıntılarını öğrenemedikleri sürece kendilerine güveniyorlardı. Ama gelecekten pek emin değillerdi. Başarılı olacaklarına inanıyorlardı. Ama bunun ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyorlardı. Bu yüzden daimi bir gerginlik içindeydiler. Seldon'un istediği de buydu. Yani Birinci Vakfın bütün gücüyle çalışacağı kesindi."

Birinci Konuşmacı, "Seçtiğin sözcükler uygun değil ama ne demek istediğini anlıyorum." diye başını salladı.

"Ama Birinci Vakıf şimdi bizi biliyor. Hem de ayrıntılı bir şekilde. Artık İkinci Vakıf, Seldon'un vaktiyle söylediği belirsiz bir söz olmaktan çıktı. Birinci Vakıftakiler, bizim Planın koruyucuları olduğumuzu seziyorlar. Bir gücün onların her adımını izlediğinin ve Birinci Vakfın çökmesine izin vermeyeceğinin farkındalar. İşte bu yüzden de artık azimle ilerlemiyor, onları tahtırevanla taşımamıza izin veriyorlar. Korkarım bu da iyi bir benzetme olmadı."

"Zararı yok. Devam et."

"Çabalamaktan vazgeçilmesi, gitgide artan hareketsizlik, zayıflama, zevklere önem veren, yozlaşmış bir kültür... Bütün bunlar Planın mahvolmasına yol açacak. Birinci Vakıflılara kendi kendilerine hızla ilerlemeleri gerektiğinin öğretilmesi şart."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır. Dahası da var. Çoğunluğun tepkisi anlattığım gibi. Ama kalabalık olmayan bir grubun bize başka bir tepki göstermesi olasılığı var. Planı koruduğumuzu, onları kontrol ettiğimizi öğrenmek birkaç kişide memnunluk değil, düşmanlık uyandırabilir. Korillov'un varsayımı da bunu destekliyor."

"Evet, evet, o varsayımı biliyorum."

"Özür dilerim, Konuşmacı. Matematiğe başvurmamak zor. Her neyse... Sonuç olarak Birinci Vakıflılar fazla çaba göstermiyorlar. Ve içlerinden bazıları da bize karşılar. Ve bu konuda faaliyete geçecekler."

"Ve hepsi bu kadar mı?"

"Bir şey daha var. Ama zayıf bir olasılık bu."

"Cok güzel. Nedir o olasılık?"

"Birinci Vakıf, İmparatorlukla savaştığı modası geçmiş, dev araçlarla boğuştuğu sırada sadece fizik bilimleriyle ilgilenmişti. Ama belki de bundan sonra görüş açılarını değiştirmek zorunda kalacaklar ve psikologlar yetiştirmeye kalkışacaklar."

Birinci Konuşmacı sakin sakin, "Bu değişiklik oldu bile." dedi.

Öğrenci dudaklarını birbirine bastırdı ve ağzı uçuk renkli bir çizgi halini aldı. "O halde her şey sona erdi. Bu Plana hiç uymayan bir değişiklik. Konuşmacı, eğer 'dışarıda' yaşamış olsaydım bu durumu fark eder miydim?"

Birinci Konuşmacı ciddi bir tavırla, "Küçük düştüğünü düşünüyorsun delikanlı." dedi. "Çok şeyi anladığını sanıyordun. Sonra birçok şeyi fark etmemiş olduğunu anladın. Kendini Galaksinin efendilerinden biri sanıyordun, sonra mahvolmak üzere olduğunu gördün. Tabii şimdi bu yüzden yaşadığın bu fildişi kuleden nefret ediyorsun. Herkesten uzakta, ayrı

bir eğitim görmüş olmana sinirleniyorsun. Sana öğretilen varsayımlardan da tiksiniyorsun."

"Bir zamanlar ben de böyle duygulara kapıldım. Normal bir şey bu. Ama gelişme çağlarında Galaksiyle doğrudan doğruya bir bağlantın olmaması zorunluydu. Burada kalman gerekiyordu. Böylece bütün bilgi sana aktarıldı, zekân keskinleştirildi. Sana bunu... Planın bu kısmi başarısızlığını daha önce anlatabilirdik. Böylece sarsılmaktan kurtulurdun. Ama bunun önemini şimdiki gibi iyice anlayamazdın. Şimdi söyle, sence bu sorunu çözümlemenin bir yolu yok mu?"

Öğrenci başını sallayarak umutsuzca içini çekti. "Yok."

"Eh, bu da şaşılacak bir şey değil. Şimdi beni iyi dinle, delikanlı. Sapabileceğimiz bir yol var. Aslında on yıldan daha uzun bir süreden beri de o yoldan ilerliyoruz. Tabii bu normal yolumuz değil. Ama istemememize karşın o yöne sapmak zorunda kaldık. Bu, zayıf olasılıklar ve tehlikeli varsayımlarla ilgiliydi. Hatta bazen tek tek kişilerin tepkileriyle de ilgilenmemiz gerekti. Çünkü başka çıkar yolu yoktu. Ve sen psiko-statik biliminin geniş kitlelere uygulanmadığı zaman anlamsızlaştığını da biliyorsun."

Öğrenci âdeta inledi. "Başarılı oluyor muyuz?"

"Henüz bunu anlamamız imkânsız. Şu ana kadar dengeyi sağlamayı başardık. Ama Plan hazırlandığından beri ilk kez bir tek kişinin beklenmedik bir hareketi sonucu altüst olabilecek bir duruma geldi. Pek az sayıda Birinci Vakıflı’nın kafalarını gerektiği şekilde değiştirdik. Ajanlarımız var. Ama onların yolları da önceden planlandı. Ayaküstü karar vererek hareket etmeleri olanaksızdı. Buna cesaret edemiyorlar. Bunu senin de anlaman gerekir. Senden işin en kötü yanını da saklayacak değilim. Eğer bizi bu dünyada bulurlarsa, sadece Planı değil, hepimizi ortadan kaldıracaklar. Yani bizi öldürecekler. Görüyorsun ya, çözüm yolumuz pek de parlak değil."

"Ama anlattıklarınız bir çözüm yolundan çok çaresizce yapılmış bir tahmine benziyor."

"Hayır. Onun yerine 'zekice bir tahmin’ diyelim."

"Kritik an ne zaman gelecek, Konuşmacı? Başarılı olup olmadığımızı ne zaman anlayacağız?"

"Bir yıl içerisinde sanırım."

Öğrenci düşündü, sonra da başını saladı. Konuşmacının elini sıkarak, "Bunu öğrendiğime sevindim." dedi. Topuğunun üzerinde dönerek odadan çıktı.

Birinci Konuşmacı saydamlaşmış olan pencereden dışarı bakıyordu. Dev yapıların yukarısına, yıldızlara. Bir yıl çabuk geçecek... Seldon’un mirası yerinde kalacak mı? Ya biz?

11 - KAÇAK YOLCU

Bir ay kadar sonra yaz tatili başladı. Daha doğrusu, Homir Munn mali yılla ilgili son raporunu yazdı. Yerini alacak olan hükümetin sağladığı kütüphaneciye işin inceliklerini öğretti. Neyse bu adam geçen yılki kütüphaneci gibi beceriksizin biri değildi. Homir Munn yirmi yıl önceki tatlı ve esrarlı bir macera dolayısıyla Unimara adını taktığı uzay gemisinin kışın yattığı köşeden çıkarılmasını emretti. Terminus’tan öfkeyle somurtarak ayrıldı. Dikkati çekmemek için onu geçiren olmadı. Çünkü daha önce tatile çıkarken kimse onu geçirmeye gelmemişti. Homir Munn bu yolculuğun eskisinden farklı gözükmemesi gerektiğini biliyordu. Ama yine de belli belirsiz bir hiddet duymaktaydı. O, Homir Munn hayatını hiçe sayarak cüretli bir maceraya atılıyordu ve kendisini böyle yapayalnız bırakıyorlardı.

Hiç olmazsa Homir Munn yalnız olduğunu düşünüyordu.

Bu düşüncesinde yanılmış olduğu için ertesi gün hem Unimara’da, hem de Dr. Darell’in banliyödeki evinde kıyamet koptu.

Olay önce Dr. Darell’in evinde başladı. Buna aylık izninden çoktan dönmüş olan hizmetçi Poli neden oldu. Kadın merdivenlerden telaşla indi. Kekeleyip duruyordu. Dr. Darell onun yanına gitti. Poli duygularını sözlerle açıklamaya çalıştı ama boşuna. Sonunda adamın eline bir zarfla küp biçimli bir şeyi sıkıştırdı.

Dr. Darell bunları istemeye istemeye aldı. "Ne oldu, Poli?"

"O gitmiş, doktor."

"Kim gitmiş?"

"Arcadia!"

"Ne demek gitmiş? Nereye gitmiş? Neden söz ediyorsun?"

Poli ayağını yere vurdu. "Bilmiyorum. Arcadia gitmiş. Bir bavulla elbiselerinin bazılarını almış. Bu mektubu da bırakmış. Orada duracağınıza şu mektubu okusanıza. Ah bu erkekler!"

Dr. Darell omzunu silkerek zarfı açtı. Mektup uzun değildi. Köşeli, keskin hatlı 'Arkady' imzası dışında, yazı makinesi tarafından pek süslü ve zarif bir yazıyla yazılmıştı.

"Sevgili babacığım.

Sana gelip, 'Hoşçakal,' demek beni çok üzecekti. Belki de küçük bir kız gibi ağlayacak ve seni de utandıracaktım. Bu yüzden Homir Amcayla şahane bir yaz tatili geçirirken bile seni ne kadar özleyeceğimi anlatmak için bu mektubu yazıyorum. Kendime iyi bakacak ve yakında da evde olacağım. O arada sana benim olan bir şeyi bırakıyorum. Artık o senin olabilir.

Seni çok seven kızın, Arkady."

Dr. Darell mektubu birkaç kez okudu ve yüzü gitgide ifadesizleşti. Sonra sert sert, "Sen bu mektubu okudun mu, Poli?" diye sordu.

Kadın hemen kendisini savunmaya kalktı. "Bu yüzden beni suçlayamazsınız, doktor. Zarfın üzerinde 'Poli' yazılıydı. İçindeki mektubun size yazılmış olduğunu nereden bilebilirdim? Ben herkesin işine burnunu sokan bir kadın değilim. Yıllardan beri yanınızda çalışıyorum..."

Darell elini kaldırarak kadını yatıştırmaya çalıştı. "Pekâlâ, Poli. Bu önemli değil. Ben sadece olayı anlayıp anlamadığını öğrenmek istedim."

Darell’in kafası hızla çalışıyordu. Poli'ye bu mektubu unutmasını söylememin bir yararı olmaz. Düşman açısındansa "unutmak" sözcüğünün hiçbir anlamı yok. Zaten Poli’ye olayı unutmasını söylediğim an büsbütün meraklanır...

Sonunda, "Bildiğin gibi, Arcadia acayip bir kız, Poli." dedi. "Çok romantik. Bu yaz uzayda yolculuk yapmasına karar verdiğimizden beri kendinde değildi. Çok heyecanlıydı."

"Peki, ama bana bu yolculuktan neden hiç söz edilmedi?"

"Buna sen yokken karar verdik. Sonra da unuttuk. İşte mesele bu kadar basit."

Poli'nin daha önceki duyguları yoğunlaşarak öfke halini aldı. "Basit öylemi? Zavallı kuzucuk bir tek bavulla gitmiş. Doğru dürüst bir elbisesi bile yok. Üstelik de yalnız."

"Arcadia için hiç endişelenme, Poli. Gemide sürüyle elbisesi var. Bu işleri önceden hallettik. Bay Anthor'a onu görmek istediğimi söyler misin? Ah, evet... Arcadia'nın bana bıraktığı şey bu mu?" Küpü elinde çevirdi.

Poli başını hiddetle şöyle bir salladı. "Doğrusu bilmiyorum. Zarfı bunun üzerine koymuştu. Ve bütün bildiğim de bu kadar. Hıh... bana söylemeyi unutmuşlar... Arcadia'nın zavallı annesi sağ olsaydı..."

Darell eliyle işaret etti. "Lütfen Bay Anthor'u çağır."

Anthor'un bu olaya gösterdiği tepki Arcadia'nın babasınınkinden farklı oldu. Genç adam bağırıp çağırmaya, yumruklarını sallayıp saçlarını yolmaya başladı.

"Uzay adına! Ne bekliyorsunuz? İkimiz de niye bekliyoruz? Hemen vizi-ekranda uzay limanını bulun. Unimara'yla bağlantı kursunlar."

"Yavaş, Pelleas. O benim kızım."

"Ama o Galaksi sizin değil."

"Bir dakika, bir dakika! Arcadia zeki bir kızdır, Pelleas. Bu konuyu uzun uzadıya düşünmüş olduğu da belli. İşin daha başındayken kızımın düşüncelerini anlamaya çalışalım. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Bu kübün ne olduğu önemli mi?"

"Çünkü bu bir ses alıcı."

"Şu mu?"

"Evde yapılmış ama çalışıyor. Alıcıyı denedim. Anlamıyor musun? Arcadia konuşmalarımızı dinlediğini açıklıyor. Homir Munn'un nereye ve niçin gittiğini biliyor. Ve Munn'a katılmasının heyecanlı bir macera olacağına karar vermiş."

Genç adam, "Ah, Galaksi." diye inledi. "İşte İkinci Vakfın tuzağına düşebilecek bir beyin daha."

"Ama İkinci Vakfın on dört yaşında bir kızın tehlikeli olabileceğini düşünmesi için bir neden yok ki. Ancak dikkatleri Arcadia'nın üzerine çekecek bir şey yaparsak o zaman durum değişir. Örneğin, onu Unimara'dan indirmek için uzay gemisini çağırırsak."

"Ama o çılgın çocuğun her şeyi altüst etmesine izin veremeyiz ki."

"O çılgın değil. Aslında o mektubu yazmayabilirdi. Ama kaybolduğunu sanarak polise başvurmamızı istemedi. Mektubunda bu olaya hoş bir tatil havası vermemizi ima ediyor. Yani herkese Munn'un eski arkadaşının kızını kısa bir tatile götürmeyi teklif ettiğini söylememizi. Neden olmasın? Homir'le hemen hemen yirmi yıldan beri dostuz. Arcadia'yı da üç yaşından beri tanıyor. Yani kızımı Trantor'dan buraya getirdiğim günden beri. Böyle bir tatil son derecede normal karşılanır. Hatta varsa kuşkuların yatışmasını da sağlar. Bir casus yanında on dört yaşındaki yeğenini birlikte götürmez."

"Ya... Peki, Arcadia ortaya çıktığı zaman Munn ne yapacak dersiniz?"

Dr. Darell tek kaşını kaldırdı. "Bilmiyorum... Ama Arcadia onu yola getirmeyi başarır."

Dr. Darell'e o gece ev pek boşmuş gibi geldi. Çılgın kızının hayatı tehlikede olduğu sürece Galaksinin akıbeti de onu ilgilendirmeyecekti.

* * *

Unimara'daki olayın kahramanları daha azdı. Ama duygular çok daha yoğundu. Bagaj kısmına gizlenmiş olan Arcadia tecrübesinin işe yaradığını, tecrübesizliğininse kendisini engellediğini farketti.

Geminin hızlanmasını sakin karşıladı. Hiper-uzayda yapılan ilk sıçramanın neden olduğu hafif mide bulantısına da azimle dayandı. Daha önce de uzayda yolculuk yapmıştı. Bu yüzden kaslarını büzerek bekliyordu. Ayrıca geminin bagaj yerinde havalandırma düzeni olduğunu, duvarların da aydınlatılabildiğini biliyordu. Ama ışıkları yakmadan, bir komplocuya yakışacak şekilde karanlıkta oturarak usul usul nefes aldı. Bir yandan da Homir Munn'un gürültülerini dinliyordu.

Bir insanın çıkarabileceği hafif seslerdi bunlar. Ayaklarını yere sürüyerek yürüyen birinin hafif gürültüsü. Bir madene sürünen kumaşın hışırtısı. Bir koltuğun oturulduğu zaman çıkardığı ses. Kontrol düğmesinin sert şıkırtısı. Fotoelektrik hücresine dayanan bir avucun şapırtısı.

Ama sonunda tecrübesizlik Arcadia'yı yenilgiye uğrattı. Kitap-filmlerinde ve videoda kaçak yolcular türlü şekillerde saklanmayı başarıyorlardı. Tabii eşyaların gürültüyle devrilmesi ya da kaçağın aksırması olasılığı her zaman vardı. Videoda kahramanlar mutlaka aksırıyorlardı. Bu herkesçe kabul edilen bir gerçekti. Tabii Arcadia susayıp acıkacağını da biliyordu. Ama bu bakımdan hazırlıklıydı. Evdeki kilerden

konserve yiyecekler almıştı yanma. Ne var ki, böyle bir macerada insan filmlerde hiç üzerinde durulmayan durumlarla da karşılaşabiliyordu. Ve Arcadia dehşetle bütün iyi niyetine karşın bagaj yerinde ancak belirli bir süre saklanabileceğini anladı.

Unimara gibi bir kişilik bir spor gemide genellikle bir tek kabin oluyordu. Arcadia'nın tehlikeyi göze alarak Munn bir işle ilgilenirken usulca tuvalete gitmesi de imkânsızdı.

Kız telaşla Munn'un uyumasını bekledi. Ah, Homir Amcanın horlayıp horlamadığını bilseydim, diye düşünüyordu. Ama neyseki ranzanın nerede olduğunu biliyordu. Herhalde yatağın gıcırtısını da duyacaktı. Homir içeride derin bir nefes aldı, sonra da esnedi. Arcadia gitgide yoğunlaşan sessizlikte bekledi. Ranza Munn konumunu değiştirdiği ya da ayağını uzattığı için hafifçe gıcırdadı.

Arcadia bagaj kısmının kapısını çabucak açarak başını içeriye uzattı.

Bir iç çekme duyuldu.

Arcadia donmuş gibi olduğu yerde kaldı. Etrafa derin bir sessizlik çökmüştü.

Kız başını oynatmadan ileriye doğru bakmaya çalıştı. Ama tabii bunu başaramayıp başını büsbütün içeriye doğru uzattı.

Homir Munn uyumuyor, yatağa uzanmış kitap okuyordu. Başucundaki ışık sadece onu aydınlatıyordu. Kabinin diğer tarafları karanlıktı. Munn irileşmiş gözlerle karanlıklara doğru bakıyor, elini usul usul yatağın altına sokmaya çalışıyordu.

Arcadia farkına varmadan başını hızla geri çekti. Işık birdenbire söndü. Munn titrek ama sert bir sesle, "Atom tabancam var." dedi. "Hemen ateş edeceğim..."

O zaman Arcadia, "Benim ben." diye inledi. "Ateş etme, Homir Amca."

Romantik hayaller şaşılacak kadar dayanıksız oluyor, sinirli bir adamın elindeki bir silah her şeyi mahvedebiliyordu.

Arcadia bagaj yerinden çıktı. Hiç buruşmadığı iddia edilen metallen ceketini çekiştirdi.

Munn çılgınca bir an az kalsın yataktan fırlıyordu. Sonra ne halde olduğunu hatırlayarak çarşafı çenesine kadar çekti. Gargara yapıyormuş gibi, "N-nen-ne..." diye kekeledi. Bunu anlaşılmaz bazı şeyler izledi.

Arcadia uysalca, "Bir dakika izin verir misin, Homir Amca?" dedi. "Ellerimi yıkamam gerekiyor da." Geminin içini iyi biliyordu. Çabucak tuvalete gitti.

Geri döndüğü zaman cesaretini toplamaya başlamıştı. Homir Munn arkasında soluk bir bornozla ve müthiş bir öfkeyle onu bekliyordu.

"Uzaydaki karanlıklar adına! B-b-bu gemide ne işin var? B-buraya nasıl girdin? S-seni ş-şimdi ne yapacağım? N-neler oluyor burada?"

Adam belki de sonsuza dek sorular sorup duracaktı. Arcadia tatlı bir sesle onun sözünü kesti. "Ben de seninle gelmek istedim, Homir Amca."

"Neden? Ben bir yere gitmiyorum ki."

"İkinci Vakıfla ilgili bilgi toplamak için Kalgan'a gidiyorsun."

Ve Munn çıldırmış gibi uluyarak kendisini bırakıverdi. Arcadia bir an dehşetle adamın sinir krizi geçireceğini ya da kafasını bölmelere vuracağını sandı. Tabanca Munn’un elindeydi hâlâ. Kız silaha bakarken midesi buz gibi oldu. Sadece, "Dikkat et..." diyebildi. "Sinirlenme..."

Sonunda Munn kendisini zorlayarak normale yakın bir tavır takınmayı başardı. Tabancayı öyle şiddetle ranzaya fırlattı ki, neredeyse patlayıp geminin bölmesinde koskocaman bir delik açacaktı.

Sonunda ağır ağır, "Buraya nasıl girdin?" diye sordu. Sanki sesinin titrememesi için harfleri dikkatle yan yana getirerek sözcükler oluşturuyordu.

"Çok kolay oldu. Elimde bavulumla hangara girdim. 'Bunlar Bay Munn’un eşyaları,' dedim. Görevli bana bakmadan başparmağıyla gemiyi işaret etti."

Homir, "Seni geri götürmem gerekiyor." dedi. Ve birdenbire bu düşünce yüzünden müthiş bir sevinç duydu. Geri döndüğü için kendisini suçlayamayacaklardı

Arcadia sakin sakin, "Götüremezsin." diye cevap verdi. "Dikkatleri üzerimize çekeriz."

"Ne?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Senden Kalgan'a gitmeni istediler. Çünkü oraya gitmen ve Katır'ın belgelerini görmek için izin istemeni normal karşılayacaklar. Senin de kuşku uyandırmaman gerekiyor. Ama sen şimdi kaçak bir kızla geri döndüğün takdirde bu ilgi uyandırır. Hatta tele-haberde bile bu olaydan söz edebilirler."

"K-Kalgan'la ilgili b-bu g-garip fikirler de nereden aklına geldi? Bu... Şey... Çocukça..." Tabii Munn pek beceriksizce konuşuyordu. Arcadia gibi her şeyi bilmeyen birini bile kandırması olanaksızdı.

Kız dayanamayarak övündü. "Konuştuklarınızı dinledim. Bir ses alıcısıyla. Ben her şeyi biliyorum. Onun için seninle Kalgan'a gitmeme izin vermek zorundasın."

"Ya baban ne olacak?" Munn hemen kozunu açtı. "Darell senin kaçırıldığını sanacak... Ya da öldüğünü."

Ama Arcadia'nın kozu daha büyüktü. "Babama bir mektup bıraktım. Herhalde o da dikkati çekmemesi, mesele çıkarmaması gerektiğini anlamıştır. Belki de ondan bir uzay mesajı alırsın."

Munn kızın bir büyücü olduğuna karar verdi. Çünkü Arcadia bu sözleri söyler söylemez alıcının vızıltısı duyuldu.

Arcadia, "Arayanın babam olduğundan eminim." dedi.

Gerçekten de öyleydi.

Mesaj Arcadia'ya gönderilmişti ve kısaydı. "Güzel armağanın için teşekkür ederim. Bundan yararlanacağımdan eminim. İyi eğlenceler."

Arcadia, "Gördün mü?" diye bağırdı. "İşte talimat buna derler!"

Homir giderek Arcadia'ya alıştı. Bir süre sonra kız yanında olduğu için memnunluk duymaya bile başladı. En sonundaysa, Arcadia olmasaydı bu yolculuğa nasıl dayanırdım bilmem, diye düşünür oldu. Kız pek heyecanlıydı. Gevezelik edip duruyordu. En önemlisi hiç korkmuyordu. Munn'un Kalgan'da düşmanca davranacak memurlarla başa çıkması gerektiğinin farkındaydı ama yine de yolculuğun sona ermesi için sabırsızlanıyordu.

Homir, Arcadia’yı dinlerken, Galaksiyle ilgili bütün bunları hangi tarih romanından öğrendi acaba, diye düşünerek gülüyordu.

Son sıçramadan önceki akşamdı. Kalgan, Galaksinin dış çevresindeki karanlıkların arasında ışıldayan parlak bir yıldıza benziyordu. Tek tük yıldız vardı burada. Geminin teleskobu Kalgan'ı çapı zorlukla belli olan ışıklı bir daire haline sokuyordu.

Arcadia tek rahat koltuğa bağdaş kurarak oturmuştu. Bir pantolon ve Homir’in pek de bol olmayan gömleklerinden biri vardı üzerinde. Kendi elbisesini inişe hazır olması için yıkayıp ütülemişti.

Arcadia, "Ben tarihi romanlar yazacağım." diye açıkladı. Bu yolculuk yüzünden çok mutluydu. Homir Amca onu susturmaya kalkışmıyor, söylediklerini dikkatle dinliyordu. Sözlerini ciddiye alan zeki bir insanla konuşmak gerçekten zevkliydi.

Kız, "Vakfın yetiştirdiği bütün büyük adamlar hakkında sürüyle kitap okudum." diye konuşmasını sürdürdü. "Seldon, Hardin, Mallow, Devers gibileriyle ilgili kitapları. Hatta senin Katır hakkında yazdıklarını okumayı da unutmadım. Ama açıkçası Vakfın savaşı kaybettiği bölümler hiç hoşuma gitmedi. Tarihin o acıklı, yersiz olaylarını atlasalar daha iyi olmaz mıydı?"

Munn ciddi ciddi, "Tabii daha iyi olurdu." dedi. "Ama o zaman da tarafsız bir görüşle yazılmış bir tarih sayılmazdı, öyle değil mi, Arkady? Bütün gerçekleri açıklamadığın takdirde akademik saygı kazanamazsın."

"Püf! Akademik saygıya kim aldırıyor ki?" Arcadia, Homir Amcasına daha ısınmıştı. Adam onu "Arkady" diye çağırmayı hiç unutmuyordu. Hem de kaç günden beri. "Romanlarım çok ilginç olacak. Pek çok satacak ve ben de üne kavuşacağım. Fazla satmayacak, sana ün sağlamayacak bir kitap yazmanın ne yararı var? Ben birkaç yaşlı profesörün beni tanımasını istemiyorum ki. Herkes benden söz etmeli." Bu düşünce kızın gözlerinin zevkle daha koyulaşmasını neden oldu. Arcadia koltukta kıpırdanarak daha rahatça oturdu. "Babam izin verir vermez hemen kalkıp Trantor'a gideceğim. Birinci İmparatorluk hakkında bilgi toplamak için. Ben Trantor’da doğmuşum. Bunu biliyor muydun?"

Munn bunu tabii ki biliyordu ama uygun bir hayretle, "Sahi mi?" diye bağırdı. Arcadia da o zaman adamı gülümsemeyle sırıtma arası bir şeyle ödüllendirdi.

"Tabii ya. Büyükannem vaktiyle büyükbabamla birlikte Trantor’a gitmiş. Bayta Darell... Herhalde bu adı biliyorsun... Zaten Büyükannem Katır’ı orada engellemiş. Oysa o sırada bütün Galaksi Değişkenin eline geçmek üzereymiş. Annemle babam da ilk evlendikleri zaman Trantor'a gitmişler. Ben orada dünyaya gelmişim. Annem ölünceye kadar Trantor’da kalmışım. Ama üç yaşında olduğum için orayı pek hatırlamıyorum. Sen hiç Trantor'a gittin mi, Homir Amca?"

"Hayır, gittiğimi söyleyemeyeceğim." Munn soğuk bölmeye yaslanmış, kızı dalgın dalgın dinliyordu. Kalgan’a yaklaşmışlar, adamın eski endişeleri yeniden canlanmıştı.

"Orası pek romantik bir dünya değil mi? Babam, İmparator Beşinci Stennel'in zamanında Trantor’da yaşayanların sayısının bugün on gezegenin nüfus toplamına eşit olduğunu söyledi. Orası madenden oluşmuş, pek büyük bir dünyaymış. Bütün Galaksinin merkezi. Babam bana Trantor'da çektiği resimleri de gösterdi. Tabii gezegen artık harap halde ama yine de şahane! Orayı tekrar görmek çok hoşuma gidecek. Hatta... Homir!"

"Efendim?"

"Neden Kalgan’da işimizi bitirdikten sonra Trantor’a gitmiyoruz?"

Munn’un yüzünde birdenbire korku dolu bir ifade belirdi. "Ne? Yine başlama. Bu bir iş, eğlence değil. Bunu hiçbir zaman unutma."

Kız tiz bir sesle, "Ama bu da iş." diye bağırdı. "Trantor’da da inanılmayacak kadar çok şey öğrenebilirsin. Öyle değil mi?"

"Hayır, değil." Homir Munn doğruldu. "Haydi, bilgisayarın önünden kalk bakalım. Son sıçramayı da yapmamız gerekiyor. Ondan sonra yatacaksın." Sonra için için ekledi. Kalgan'a ineceğimiz için bir tek şeye seviniyorum. Paltoma sarılarak maden zeminde yatmaktan kurtulacağım.

Hesap zor değildi. "Uzay Yolları El Kitabı" Vakıf Kalgan yolu konusunda ayrıntılı bilgi veriyordu. Zamanın durduğu hiper-uzaydan geçerlerken, gemi hafifçe sarsıldı. Ve son ışık yılı da sona erdi.

Şimdi Kalgan’ın güneşi ışıldıyordu. Büyük, parlak, sarımsı beyaz bir güneşti bu. Güneş tarafındaki lumbozlar otomatik olarak kapandığı için geminin içinden gözükmüyordu.

Kalgan artık bir gecelik uyku ötedeydi.

12 - LORD

Galaksideki bütün dünyalar arasında tarihi en eşsiz olanı Kalgan'dı. Örneğin Terminus tarihi sadece gezegenin hemen hiç durmadan geliştiğini anlatıyordu. Bir zamanlar Galaksinin merkezi olan Trantor'un tarihiyse devamlı bir düşüşü açıklıyordu. Ama Kalgan...

Kalgan, Hari Seldon'un doğumundan iki yüzyıl önce ilk kez bir eğlence dünyası olarak üne kavuştu. Gezegende eğlence bir endüstri haline getirilmişti. Son derecede kazançlı bir endüstri.

Ayrıca bu dengeli bir sanayiydi. Galaksidekilerin en dengelisi. Galaksi bir uygarlık olarak çöktüğü zaman Kalgan en ufak bir felakete bile uğramadı. Galaksinin komşu sektörlerinde ekonomi ve toplum ne kadar değişirse değişsin, her zaman bir seçkin tabaka ortaya çıkıyordu. Ve bütün seçkin tabakaların ortak bir özelliği vardı. Yükselmelerinin ödülü olarak pek bol boş zamanları olması gerektiğini düşünüyorlardı.

Kalgan da sırayla her yeni yükselen tabakaya hizmet ediyordu. Hem de başarıyla. Böylece İmparatorluk sarayında kadınımsı tavırlı, kokular sürmüş züppelerle, mücevher takmış, seks meraklısı kadınlar, kan dökerek ele geçirdikleri dünyayı demir pençeleriyle ezen kaba gürültücü diktatörlerle dik başlı, şehvetli dilberler, Vakıftan lüks düşkünü, tombul işadamları ve dolgun vücutlu, günahkâr metresleri Kalgan'da sırayla eğlendiler.

Kalgan bu insanların arasında bir seçme yapmadı. Çünkü hepsi de paralıydı. İşte Kalgan gezegene her gelene hizmet ettiği, sattığı şeye daima talep olduğu, hiçbir dünyanın siyasetine karışmayacak kadar akıllı davrandığı, bir insanın meşru hükümdar olup olmadığını sormadığı için iyice zenginleşti. Hem de diğer dünyaların fakirleştikleri bir sırada. Öbür gezegenler zayıflarlarken Kalgan şişmanladı.

Ama Katır ortaya çıkıncaya kadar. Sonra nasıl olduysa gezegen, fetih dışında eğlenceyle de, başka şeylerle de ilgilenmeyen bir Değişkene yenildi. Katır için bütün gezegenler birbirlerinin eşiydiler. Kalgan bile.

İşte böylece Kalgan on yıl garip bir rol oynamak zorunda kaldı. Galaksinin merkezi rolünü. Galaksi İmparatorluğunun çöküşünden sonra en

büyük devletin başkenti rolünü. Ama Katır'ın ölümü üzerine yükseliş kadar hızlı bir düşüş de başladı. Vakıf Katır'ın imparatorluğundan ayrıldı. Onunla birlikte ve daha sonra Katır'ın diğer sömürgeleri de ülkeden koptular. Elli yıl sonraysa artık geride kısa süren bir güç devrinin şaşırtıcı anısı kalmıştı. Bu tıpkı afyonun neden olduğu bir düşe benziyordu. Kalgan hiçbir zaman kendisini tam anlamıyla toparlayamadı. Hiçbir zaman o eski, kayıtsız eğlence dünyası halini alamadı. Çünkü o gücün etkisinden kurtulamamıştı. Artık gezegeni, Vakfın Kalgan Lordları, diye tanımladığı ama "Galaksinin Bir Numaralı Vatandaşı" unvanını taşıyan adamlar yönetiyorlardı. Böylece Katır'ın tek unvanını kopya etmişlerdi ve onun gibi birer fatih olduklarına ilişkin hikayeler uyduruyorlardı.

Son Kalgan Lordu beş ay önce tahta çıkmıştı. Bunu kendisinden önceki hükümdarın ihtiyatsızlığından yararlanarak başarmıştı. Ama Kalgan'da hiç kimse onun meşru bir hükümdar olduğu konusunu uzun uzun ve yakından incelemeye kalkışacak kadar aptal değildi.

Ama bu tür "en güçlü olan yaşar" ilkesi ve kötülükle kan dökmeye öncelik tanıma kuralı zaman zaman becerikli bir insanın ortaya çıkmasına izin veriyordu. Lord Stettin de oldukça becerikliydi. Ve onu idare etmek de kolay değildi. Özellikle Ekselans Birinci Bakan için. Bu adam büyük bir tarafsızlıkla daha önceki Lorda hizmet etmişti. Şimdiki için de aynı çabayı gösteriyordu. Yeteri kadar yaşadığı takdirde daha sonraki Lord'un işlerini de aynı dürüstlükle görecekti.

Lord Stettin'i idare etmek Lady Callia'ya da kolay gelmiyordu. Bu kadın Stettin'e bir arkadaştan daha yakındı ama onun karısı da değildi.

O akşam üçü Lord Stettin'in özel dairesinde yalnızdılar. İri yarı, tıknaz bir adam olan Bir Numaralı Vatandaş süslü bir kılığa bürünmüştü. Plastik bir iskemlede dimdik oturuyordu. Birinci Bakan Lev Meirus ona dalgın bir kayıtsızlıkla bakmaktaydı. Adam uzun parmaklarıyla gaga burnundan hemen hemen kır sakallı çenesine kadar inen derin çizgiyi ritmik hareketlerle sinirli sinirli ovuşturuyordu. Lady Callia kürk kaplı kauçuk köpüğü divana zarif bir tavırla uzanmış, dudaklarını sarkıtmıştı. Dudakları hafifçe titriyordu ama Stettin'in ona aldırdığı yoktu.

Meirus, "Efendimiz." dedi. Kendisine "Galaksinin Bir Numaralı Vatandaşı" adını takan bir Lorda ancak böyle hitap edilebilirdi. "Tarihin akışıyla yakından ilgilenmiyorsunuz. Hayatınız boyunca türlü

değişikliklerle karşılaşmışsınız. Bu yüzden uygarlığın ilerlediği yolda aynı biçimde değişiklikler yapılabileceğini düşünüyorsunuz. Ama bu imkânsız."

"Katır bunun tersini kanıtladı."

"Ama onu kim izleyebilir? Unutmayın, o insanüstü bir kimseydi. Ve o da tam anlamıyla başarılı olamadı."

Lady Callia birden, "Nonoşum." diye mırıldandıysa da, Bir Numaralı Vatandaşın elini öfkeyle sallaması üzerine olduğu yerde büzüldü.

Lord Stettin sert bir tavırla, "Sözümüzü kesme, Callia." diye homurdandı. "Meirus, tembel tembel oturmaktan bıktım. Benden önceki Lord hayatını uzay filosunu şahane bir silah haline getirmeye çalışarak geçirdi. Galaksi de filomun bir eşi yok. Ve benden önceki hükümdar o şahane silahtan yararlanmadı ve sonunda öldü. Ben de onun gibi mi davranacağım? Ben? Bir uzay fatihi? O silah bir süre sonra paslanacak. Şu ara Hazine için ağır bir yük. Masraflara karşılık hiçbir kazanç da getirmiyor. Herkes yağmalanacak gezegenlerin, elde edilecek sömürgelerin hayaliyle yaşıyor. Bütün Kalgan o eski İmparatorluk günlerinin, o görkemin geri gelmesini istiyor. Bunu anlayamıyor musun?"

"Kullandıklarınız sadece birtakım kelimeler. Ama ne demek istediğinizi anlıyorum. Yağma, sömürge, görkem... Bunlar elde edildikleri zaman gerçekten hoş şeylerdir. Ama bunları elde etmenin yolları genellikle tehlikelidir ve her zaman da kötüdür. İlk göz kamaştırıcı başarı devam etmeyebilir. Ve Vâkıfın bütün tarihi ona saldırılmasının hiçbir zaman akıllıca bir şey olmadığını kanıtlar. Katır da Vakfa saldırmasaydı, daha akıllılık etmiş olurdu..."

Lady Callia'nın boş bakışlı mavi gözleri dolmuştu. Son zamanlarda "Nonoş" onu görmüyordu bile. Bu akşam baş başa birkaç saat geçireceklerine söz vermişti ama bu iğrenç, sıska, kül rengi adam zorla içeri gitmişti. Bu Merius da Lady Callia'ya hiçbir zaman bakmıyor, sanki o saydammış gibi gözlerini kadının arkasındaki bir noktaya dikiyordu. Ve Nonoş, Merius’un içeri girmesine izin vermişti. Ama Lady Callia bir şey söylemekten çekiniyor, hatta kendisini tutamayarak hıçkırdığı için bile korkuyordu.

Stettin şimdi genç kadının çok nefret ettiği o ses tonuyla konuşuyordu. Sert ve sabırsızdı. "Sen geçmişin esirisin, Merius. Evet, Vakfın toprakları

bizden büyük, nüfusu da daha fazla. Ama toplum birbirine gevşekçe bağlı. Bir yumrukta dağılacaklar. Son zamanlarda onları birbirlerine bağlayan sadece hareketsizlik. Ve ben onları darma dağın edecek kadar güçlüyüm. Vakfın atom gücü olduğu o eski günler seni hipnotize etmiş. Vakıf, ölmekte olan İmparatorluğun son şiddetli darbelerinden kurtulmayı başarmıştı. Sonra da karşısına beyinsiz diktatörler çıktı. Bu adamlar Vakfın atomla çalışan gemilerine eskiden kalma antika, hantal teknelerle karşılık vermeye çalıştılar. Ama, azizim Merius, Katır bütün bunları değiştirdi. Vakfın kendisine sakladığı bütün bilgiyi Galaksinin yarısına yaydı. Böylece bilim tekeli de ortadan kalkmış oldu. Vakıfla başa çıkabiliriz."

Merius sakin sakin, "Ya İkinci Vakıf ne olacak?" diye sordu. "Onunla da mı başa çıkacağız."

Stettin de aynı sakinlikle tekrarladı. "Onunla da başa çıkacağız. İkinci Vakfın amaçlarını biliyor musun? O grup Katır'ı ancak on yılda durdurabildi. Tabii Katır'ı engelleyen İkinci Vakıfsa... Bazılarının bu konuda kuşkulan var. Birinci Vakfın psikolog ve sosyologlarının çoğunun Seldon Planının Katır yüzünden altüst olduğunu düşündüklerini biliyor musun? Plan ortadan kalktığına göre yerinde bir boşluk kalmış demektir. Ben de o boşluğu doldurabilirim."

"Bu konularda bir kumar oynamaya kalkışacak kadar bilgimiz yok."

"Belki bizim bilgimiz yok. Ama buraya Vakıftan biri geldi. Homir Munn adında bir adam. Bundan haberin var mıydı? Anladığına göre, bu adam Katır’la ilgili yazılar yazmış ve Seldon Planının çoktan ortadan kalktığını iddia etmiş."

Birinci Bakan başını salladı. "Ondan söz edildiğini duydum. Daha doğrusu yazılarından söz edildiğini. Homir Munn ne istiyor?"

"Katır’ın sarayına girmek için izin."

"Öyle mi? Bunu reddetmek akıllıca bir şey olur. Bir' gezegenin rahatlıkla yönetilmesini sağlayan batıl inançlara el sürülmemelidir."

"Bu konuyu düşüneceğim. Sonra tekrar konuşuruz."

Meirus selam vererek dışarı çıktı.

Lady Callia ağlamaklı bir tavırla, "Bana kızdın mı, Nonoşum?" diye sordu.

Stetttin öfkeyle kadına döndü. "Başkalarının yanında beni o gülünç adla çağırmamanı sana kaç kez söyleyeceğim?"

"Ama o isim hoşuna gidiyordu..."

"Artık gitmiyor. Bir daha böyle bir şey yapmanı istemiyorum." Stettin kadını hoşnutsuzlukla süzdü. Son zamanlarda ona nasıl katlandığıma ben de şaşıyorum, diye düşündü. Callia yumuşakbaşlı, boş kafalı bir yaratıktı. Onu okşamak insanın hoşuna gidiyordu. Sevgisi de uysaldı. Çetin bir hayat geçiren biri için uygun bir eğlenceydi. Ama Stettin artık Callia'nın sevgisinden de bıkmaya başlamıştı. Kadını, onunla evlenmeyi, Bir Numaralı Lady olmayı hayal ediyordu.

Pek saçmaydı bu!

Stettin eski günlerde Callia'yla yetinmişti. Ama şimdi Galaksinin Bir Numaralı Vatandaşı ve geleceğin en büyük fatihiydi. Kendisine Callia'nın veremeyeceği bir cok şeye ihtiyacı vardı. Sömürgeleri birleştirecek veliaht ve prenslere. Katır'ın hiç çocuğu olmamıştı. İşte bu yüzden kurduğu imparatorluk, Değişkenin acayip, normal bir insanınkine benzemeyen hayatı sona erdiği zaman çöküvermişti. Stettin, Vakfın eski, soylu ailelerinden birinin kızıyla evlenmem gerekiyor, dedi kendi kendine. Onun yardımıyla bir hanedan kuracağım.

Stettin öfkeyle, Callia'yı artık neden başımdan atmıyorum bilmem ki, diye düşündü. O bir zorluk çıkaramaz. Biraz sızlanır o kadar... O an için bu konuyu düşünmekten vazgeçti. Callia'nın bazı hoşuna giden tarafları da vardı ne de olsa.

Kadın neşelenmeye başlıyordu. O kır sakalı ihtiyarın etkisinden kurtulmuştu Nonoş ve granite benzeyen yüzünün ifadesi yumuşuyordu. Lady Callia bir tek zarif hareketle divandan kalktı ve kayarcasına Stettin'e doğru gitti.

"Beni azarlamayacaksın, değil mi, hayatım?"

"Hayır, hayır." Stettin kadını dalgın dalgın okşadı. "Sen şimdi biraz sessizce otur, olur mu? Düşünmek istiyorum."

"Vakıftan gelen adamı mı düşüneceksin?"

"Evet?"

"Nonoş?" Callia bir an durakladı.

"Efendim?"

"Nonoş, dün o adamın yanında küçük bir kız olduğunu söyledin. Hatırlıyor musun? Kız buraya geldiği zaman onu görebilir miyim? Ben hiç..."

"O adamdan arsız yeğenini de saraya getirmesini isteyeceğimi sanmıyorsun ya? Kabul salonum anaokulu değil. Artık saçmalamaktan vazgeçsen„ Callia."

"Ama ben kızla ilgilenirim, Nonoş. Senin onu görmen bile gerekmez. Sarayda hiç çocuk yok. Küçükleri görme olanağım yok. Çocukları ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Stettin kadına alaylı alaylı baktı. Bu oyuna başvurmaktan hiçbir zaman bıkmıyor, dedi kendi kendine. Çocukları seviyor. Yani benim çocuklarımı da sevecek. Meşru çocuklarımı. Onun için de evlenmemiz gerekiyor... Bir kahkaha attı. Sonra da, "Callia." dedi. "O küçük kız on dört, on beş yaşında. Herhalde boyu da seninki kadar."

Callia üzüldü. "Olsun... Onu yine de göremez miyim? Bana Vakfı anlatır. Biliyor musun, ben her zaman Vakfa gitmeyi istedim. Büyükbabam oralıydı. Nonoş, beni ileride Vakfa götürür müsün?"

Bu istek Stettin'in gülümsemesine neden oldu. Belki ileride götürürüm, diye düşündü. Bir fatih olarak. Bu düşünce keyfini yerine getirdi. Sesinden de anlaşılıyordu bu. "Götürürüm, götürürüm. Kızı da görecek, onunla istediğin kadar Vakıftan söz edeceksin. Ama benim yanımda değil. Anlaşıldı mı?"

"Seni rahatsız etmem. Bana inan. Onu kendi daireme davet ederim." Callia birdenbire neşelenmişti. Son zamanlarda Nonoş onun isteklerini ender olarak yerine getiriyordu. Callia, Stettin'in boynuna sarıldı. Adam bir an durakladı, sonra tıknaz vücudu gevşedi İri kafasını kadının omzuna dayadı.

13 - LADY

Arcadia müthiş bir zafer duygusu içindeydi. Anthor o gülünç suratıyla penceresinin önünde belirdiğinden beri hayatı değişmişti. Bunun nedeni ileriyi görmesi ve gereken şeyi yapacak cesareti olmasıydı.

İşte şimdi Kalgan'daydı. Galaksinin en büyük tiyatrosu olan Central'a gitmiş, ünleri uzaklardaki Vakfa kadar yayılmış olan bazı şarkıcıları seyretmişti. Onların kendilerini! Kendi başına Çiçekli Yolda alışveriş yapmıştı. Burası uzayın en neşeli dünyasının moda merkeziydi. Arcadia her şeyi kendisi seçmişti. Çünkü Homir bu konudan hiç anlamıyordu. Satıcı kadınlar da kızın o uzun, parlak elbiseleri almasına hiç itiraz etmemişlerdi. Bu kılıklar Arcadia'yı daha uzun boylu gösteriyordu. Ve Vakıf parasıyla Kalgan'da pek çok şey satın alınabiliyordu. Homir kıza bir on kredilik banknot vermişti. Arcadia buna karşılık kalın bir deste Kalganid almıştı. Yani Kalgan parası.

Hatta Arcadia saçlarını bile yaptırmıştı. Saçlarının arkasını biraz kısaltmışlar, şakaklarına doğru ışıltılı birer bukle indirmişlerdi. Üstelik Arcadia'nın saçlarını canlandıracak şeyler de sürmüşlerdi. Şimdi kızın ışıl ışıl saçları eskisinden daha da sarı duruyordu.

Ama şimdiki hepsinden de şahaneydi. Tabii Lord Stettin'in sarayı tiyatrolar kadar görkemli ve lüks değildi. Katır'ın eski sarayı gibi esrarlı bir havası da yoktu buranın. Arcadia'yla Homir, Katır'ın sarayını gezegenin üzerinde dolaşırken görebilmişlerdi ancak. Daha doğrusu sarayın bomboş kulelerini.

Arcadia, gerçek bir Lordun sarayındayım, diye düşünüyordu. Harika... Sevinçten neredeyse kendinden geçecekti.

Yalnız o kadar mı? Şimdi Lordun metresiyle karşılıklı oturuyordu. Arcadia için için bu "metres" kelimesinin üzerinde duruyordu. Tarihte böyle kadınların ne önemli roller oynadıklarını biliyordu. Onların hepsi de güzel ve güçlüydüler. Hatta zaman zaman kendisi de o ışıltılı, son derecede güçlü kadınlardan olmayı istemişti. Ama nedense Vakıfta "metreslik" moda değildi. Herhalde babası da böyle bir şeye izin vermezdi.

Tabii Lady Callia, Arcadia’nın hayalinde canlandırdığı o kadınlara pek benzemiyordu. Bir kere fazla tombuldu. Kötü ve tehlikeliymiş gibi bir hali de yoktu. Güzelliği biraz solmuş gibiydi. Ayrıca miyoptu galiba. Sonra sesi tizdi. Oysa şöyle boğuk boğuk konuşması gerekmez miydi?

Callia, "Biraz daha çay ister misin, çocuğum?" diye sordu.

"Bir fincan daha rica edeceğim, ekselans." Arcadia kendi kendine, yoksa Majeste mi demem gerekiyordu, diye sordu. Sonra da büyük bir lütufta bulunan bir uzman edasıyla ekledi. "İncileriniz pek güzel, Lady'im." Kız en iyisi ona böyle demek diye kararını vermişti.

"Ah? Sahi öyle mi düşünüyorsun?" Callia biraz sevinmişe benziyordu. Gerdanlığı çıkararak bu beyaz, ışıltılı şeyi sağa sola sallamaya başladı. "Onu ister miydin? Sana verebilirim..."

"Ah, sahi mi? Yani..." Arcadia, Callia’nın incileri avucuna bıraktığını farkederek gerdanlığı hemen geri verdi. "Bu babamın hoşuna gitmez."

"Yoksa inciden hoşlanmıyor mu? Ama bunlar çok güzel."

"Babam sizden gerdanlığı almamı doğru bulmaz demek istedim. Her zaman, ‘Başkalarından pahalı armağanlar almamalısın.’ der durur."

"Öyle mi?... Ama incileri bana Non... yani... Bir Numaralı Vatandaş hediye etti. Gerdanlığı almakla hata mı ettim?"

Arcadia kıpkırmızı kesildi. "Ben öyle demek is-temedim..."

Ama Callia bu konudan sıkılmıştı. Gerdanlığın yere kaymasına aldırmayarak, "Bana Vakfı anlatacaktın." dedi. "Haydi, lütfen hemen başla."

Arcadia birden ne söyleyeceğini şaşırdı. Kendi kendine, bu iç sıkıcı dünya hakkında ne söyleyebilirim, dedi. Kız için Vakıf bir taşra kenti, rahat bir ev, eğitim gibi iç sıkıcı bir şey ve sonsuza dek uzanan sakin bir hayatın ilginç olmayan özellikleriydi. Şaşkın şaşkın, "Orası tıpkı kitap-filmlerde görüldüğü gibi sanırım." diye mırıldandı.

"Ah, kitap-filmleri seyrediyor musun? Ben o işe kalkıştığım zaman hemen başıma ağrı giriyor. Ama sizin Tüccarlarla ilgili video hikâyelerini çok seviyorum. Iriyarı, vahşi erkekler. Maceraları çok heyecanlı oluyor. Dostunuz Bay Munn da o Tüccarlardan mı? Ama öyle vahşi gibi bir hali

yok. Videodaki Tüccarların çoğu sakallı, sesleri de kalın. Kadınlara hep emrediyorlar. Öyle değil mi?"

Gözleri camlaşmış olan Arcadia şaşkın şaşkın güldü. "Artık Tüccarlar tarihte kaldı, Lady'im. Yani Vakfın yeni kurulduğu günlerde Tüccarlar sınırları genişletir, Galaksinin diğer köşelerine uygarlığı götürürlermiş. Bütün bunları okulda öğrendik. Ama o günler geçti artık. Vakıfta Tüccarlar yok. Şirketler filan var."

"Sahi mi? Ah, ne yazık! O halde Bay Munn ne yapıyor? Madem tüccar değil."

"Homir Amca kütüphaneci."

Callia elini ağzına götürerek kıkır kıkır güldü. "Yani kitap-filmleriyle mi uğraşıyor. Ah... Olgun bir insan için biraz gülünç bir iş bu."

"O çok iyi bir kütüphanecidir, Lady’im. Vakıfta bu mesleğe büyük bir saygı duyarlar." Arcadia küçük, yanar döner fincanı, üzeri süt gibi bir madenle kaplı masaya bıraktı.

Callia hemen pişman oldu. "Ama yavrum, seni kırmayı istemedim ki. Herhalde Bay Munn çok kafalı bir adam. Ona bakar bakmaz bunu gözlerinden okudum. Gözleri... şey... zekâ doluydu. Herhalde çok da cesur olmalı. Katır’ın sarayını görmek istediğine göre."

"Cesur mu?" Arcadia belli etmemekle birlikte hemen dikkat kesildi. İşte beklediği buydu. Usta bir entrikacı olduğundan emindi. Tembelce başparmağının ucuna bakarak büyük bir kayıtsızlıkla sordu. "Katır'ın sarayını görmek için neden cesur olmak gerekiyor?"

"Ah, bunu bilmiyor muydun?" Lady Callia’nın gözleri yuvarlaklaştı, sesi hafifledi." O saray lanetli.

Katır ölmeden önce, 'Galaksi İmparatorluğu kuruluncaya kadar buraya hiç kimse girmesin,' diye emretmiş. Kalgan’lılar sarayın bahçesine bile girmekten korkarlar."

Arcadia düşündü. "Ama bu batıl inanç..."

Callia telaşlandı. "Böyle söyleme! Nonoş da hep aynı şeyi tekrarlar. Ama sonra da, 'Halkı yönetebilmem için uygun bir şey bu,' der. Açıkçası, Nonoş da şimdiye dek Katır'ın sarayına hiç gitmedi. Nonoştan önce Bir Numaralı

Vatandaş olan Thallos da öyle." Birden aklına bir şey geldiği için merakla ekledi. "Ama Bay Munn sarayı neden görmek istiyor?"

Arcadia dikkatle hazırladığı planını artık uygulayabileceğini düşündü. Okuduğu kitaplardan asıl gücün hükümdarların metreslerinde olduğunu öğrenmişti. Şimdi Kalgan'ın en güçlü insanıyla karşı karşıya oturuyordu. Arcadia, Homir Amcanın Lord Stettin'den gereken izni alabileceğini pek sanmıyordu. Onun için bu meseleyi Lady Callia'nın yardımıyla halletmek niyetindeydi. Gerçi Lordun metresi kızı biraz şaşırtıyordu, o da başka. Bir kere hiç de akıllıya benzemiyordu. Ama öte yandan tarih...

Arcadia, "Tabii bunun bir nedeni var." dedi. "Ama söyleyeceklerim aramızda kalacak değil mi?"

Callia elini yumuşak, dolgun göğsüne bastırdı. "Yemin ederim."

Arcadia konuşmaya başladı. Bir yandan da kafası hızla çalışıyordu. "Homir Amca Katır konusunda bir uzmandır. O konuda pek çok kitap yazdı. Homir Amca, Katır Vakfı yendikten sonra bütün Galaksi tarihinin değiştiğine inanıyor."

"Sahi mi?"

"Homir Amca, Seldon Planının..."

Kadın ellerini birbirine vurdu. "Ah, ben Seldon Planını biliyorum. Tüccarlarla ilgili video hikâyelerinde her zaman Seldon Planından söz ediliyor. Sözde o plan her zaman savaşları Vakfın kazanmasını sağlayacakmış. Galiba bunun bilimle de ilgisi var. Ama nasıl olduğunu pek bilmiyorum. Uzun uzadıya açıklama yapılmaya başlandı mı içim sıkılıverir. Ama sen anlat hayatım. Senin anlattıkların farklı oluyor. Her şeyi anlaşılacak hale sokuyorsun."

Arcadia, "Katır, Vakfı yendiği zaman Seldon Planı etkili olamadı." dedi. "O zamandan beri de bir işe yaramıyor. Öyleyse... İkinci İmparatorluğu kim kuracak?"

"İkinci İmparatorluğu mu?"

"Evet. Günün birinde kurulacak ama nasıl? İşte sorun bu. Sonra İkinci Vakıf da var."

"İkinci Vakıf mı?" Lady Callia'nın işin içinden çıkamadığı anlaşılıyordu.

"Evet, onlar Seldon'un izinden yürüyor ve insanlığın yolunu çiziyorlar. Katır'ı zamansız ortaya çıktığı için durdurdular. Ama belki şimdi Kalgan’ı destekliyorlar."

"Neden?"

"Çünkü Kalgan yeni bir imparatorluğun çekirdeği olabilir."

Lady Callia kızın ne demek istediğini biraz kavramış gibiydi. "Yani İkinci İmparatorluğu Nonoş mu kuracak?"

"Tabii bunu kesinlikle söyleyemeyiz. Homir Amca böyle düşünüyor. Ama her şeyi kesinlikle öğrenebilmek için Katır’ın belgelerini görmesi gerekiyor."

Callia kararsızca, "Bu pek karışık bir iş." diye mırıldandı.

Arcadia ısrar etmekten vazgeçti. Elinden geleni yapmıştı.

Lord Stettin bir hayli öfkeliydi. Vakıftan gelen o mızmızla yaptığı konuşma bir yarar sağlamamıştı. Tersine küçük düşmüştü. Yirmi yedi dünyanın hükümdarı, Galaksinin en büyük filosunun efendisi ve evrimin en hırslı insanıydı. Ve bir antikacıyla tartışmak zorunda kalmıştı.

Stettin, "Kahretsin!" diye kükredi. "Demek Kalgan törelerine karşı geleceğim? O ahmağın yeni bir kitap yazabilmesi için Katır'ın sarayının yağmalanmasına göz yumacağım. Bilim uğrunaymış! Bilgi kutsalmış! Galaksi! Adam bu sözleri ciddi ciddi söyledi! Sonra..." Stettin hafifçe ürperdi. "O lanet sorunu da var. Ben buna inanmıyorum. Aklıbaşında hiçbir insan da inanmaz zaten. Ama o lanete meydan okuyacaksam, bunu o budalanın ileri sürdüklerinden çok daha önemli nedenlerle yaparım."

Lady Callia’nın kapıda durduğunu görünce, "Ne istiyorsun?" diye homurdandı.

Kadın olduğu yerde büzüldü. "İşin çok mu?"

"Evet, çok."

"Ama burada hiç kimse yok ki, Nonoş. Seninle bir dakika konuşamaz mıyım?"

"Ah, Galaksi! Ne istiyorsun? Haydi, çabuk söyle."

Laly Callia kekeledi. "O küçük kı-kız bana Ka-Katır’ın sarayına gireceklerini söyledi. Biz de onlarla gitsek diyecektim. İçerisi şahane olmalı."

"Demek kız sana böyle söyledi? Ama o saraya giremeyecek, biz de öyle! Haydi, artık git başımdan! Canımı sıkıyorsun."

"Ama neden, Nonoş? Buna izin vermeyecek misin? O küçük kız senin bir imparatorluk kuracağını söyledi."

"Onun söyledikleri bana vız... Ne dedin, ne dedin?" Stettin hızla Callia’ya yaklaşarak kadını kolundan tuttu. Parmakları Callia’nın yumuşak etine iyice gömüldü. "Kız sana ne söyledi?"

"Canımı acıtıyorsun. Bana öyle bakarsan, kızın ne söylediğini hatırlayamam."

Stettin kadının kolunu bıraktı. Callia cildinde kalmış olan kırmızı izleri boş yere ovuşturdu. "Küçük kız bir şey söylememem için bana yemin ettirdi." diye inledi.

"Ya, vah vah. Haydi söyle! Hemen!"

"Şey... kız Seldon Planının değiştiğini, başka bir yerde bir Vakıf daha olduğunu ve oradakilerin bir imparatorluk kurabilmen için ellerinden geleni yaptıklarını söyledi. Hepsi bu kadar. Bay Munn’un önemli bir bilgin olduğundan ve bu iddiaların kanıtlarını Katır’ın sarayında bulacağından söz etti. Bütün hatırladıklarım bu kadar. Bana kızdın mı?"

Ama Stettin cevap vermedi. Callia bir ineğinkini andıran gözleriyle ona bakarken adam odadan fırladı. Daha bir saat dolmadan iki emir hazırlandı. Altinda Bir Numaralı Vatandaşın mühürü bulunan bu emirler gerekli yerlere gönderildi. Bunlardan biri yüzünden beş yüz gemi "savaş oyunları" diye tanımlanan bir manevra için uzaya açıldı. İkinci emirse bir adamın aklını iyice karıştırdı.

Homir Munn emir eline geçtiği zaman gitmek için hazırlık yapmaktan vazgeçti. Stettin ona Katır’ın sarayına girmesi için resmen izin veriyordu. Munn emri tekrar tekrar okudu. Hiç de sevinmiş gibi bir hali yoktu.

Ama Arcadia pek sevindi. Olanları biliyordu. Ya da hiç olmazsa bildiğini sanıyordu.

14 - ENDİŞE

Poli kahvaltı sofrasını kurarken bir yardan da günün olaylarını sessizce açıklayan haber-kayıt makinesine bakıyordu. İşini görürken bunu kolaylıkla yapabiliyordu. Yani bir gözü sofrada, bir gözü de haberlerdeydi. Zaten bütün yiyecekler sterlize edilerek kutulara konuluyordu. Yemekler bu kutularda pişiriliyor, sonra da bunlar atılıyordu. Onun için Poli'nin kahvaltıyla ilgili görevleri bir seçim yapmak, kutuları masaya koymak, sonra da sofrayı toplamaktı.

Kadın haber-kayıt makinesinde gördükleri yüzünden dilini hafifçe şaklatarak inledi. "Ah, şu insanlar ne kötü!"

Darell hafifçe öksürdü.

Kadının sesi çatallaşıp tizleşti. Dünyanın kötülüklerinden yakınırken hep böyle olurdu. "Neden bu Kalgan'lılar böyle yapıyorlar?" Kalgan kelimesindeki ikinci heceyi vurgulayarak a'yı uzatmıştı. "İnsanı rahat bıraksalar olmaz mı? Ama hayır. Mutlaka bir dert çıkacak. Şimdi şu başlığa bir bakın: 'Büyük bir kalabalık Vakıf Elciliğinin önünde olay çıkardı.' Ah, elimde olsaydı da şu Kalgan'lılara haklarında neler düşündüğümü söyleyebilseydim. insanların derdi de bu zaten. Her şeyi pek çabuk unutuyorlar. Olanları hiç hatırlamıyorlar. Hiç hatırlamıyorlar, Bay Darell. Katır öldükten sonra çıkan o son savaşı bir düşünün. Tabii o sırada ben küçük bir kızdım ama olanları hiç unutmadım. Amcam savaşta öldü. Henüz yirmi iki yaşındaydı. İki yıllık evliydi ve bir de bebekleri olmuştu. Amcamı hâlâ gözlerimin önünde canlandırabiliyorum. Saçları sarı, çenesi de çukurdu. Eşyalarımın arasında onun üç boyutlu bir resmi olacak...

"Şimdi amcamın torunu uzay filosunda. Bir olay çıktığı takdirde... Bombardıman devriyeleri vardı o sırada. Bütün yaşlı adamlar stratosfer savunmasında sırayla görev alıyorlardı. Kalgan'lılar oraya kadar gelselerdi neler neler olacaktı. Annem bana ve kardeşlerime yiyeceklerin vesikayla dağıtıldığını anlatır, fiyatlar ve vergilerden söz ederdi. Geçim pek zordu..."

"Akılları olsa böyle bir şeye yeniden kalkışmazlar. Hatta akıllarından bile geçirmezler. Ama herhalde bu halkın işi değil. Kalgan'lılar da evlerinde

aileleriyle oturmayı isterler sanırım. Uzaya açılıp öldürülmeyi değil. O Stettin denilen korkunç yaratık! Öyle insanların yaşamalarına izin vermelerine şaşıyorum. O yaşlı adamı öldürdü. Adı neydi onun? Hah, Thnllos. Şimdi de her yeri ele geçirmek istiyor.

"Açıkçası bizimle neden savaşmak istediğini de anlayamıyorum. Tabii ki savaşı kaybedecek. Her zaman öyle olmadı mı? Belki bu da Planın bir parçası. Ama bu kez savaş olduğuna, insanlar öldüğüne göre kötü bir Plan olmalı bu. Tabii Hari Seldon'u kötülemiyorum. Onun her şeyi benden daha iyi bildiğinden eminim. Belki Plandan kuşkulandığım için aptallık ediyorum. Tabii diğer Vakıf da aynı derecede suçlu. Şu anda Kalgan’ı durdurup her şeyi düzeltebilirler. Zaten sonunda bunu yapacaklar. Şu işi başından halletseler olmaz mı?"

Darell başını kaldırdı. "Bir şey mi söyledin, Poli?"

Poli'nin gözleri irileşti. Sonra da öfkeyle kısıldı. "Hayır, hiçbir şey söylemedim, doktor, hiçbir şey! Ne söyleyebilirim ki? Bu evde insan konuşacağına boğulup gitsin daha iyi. Oraya koş, buraya koş! Ama bir şey söylemeye kalktın mı..." Hiddetle odadan çıktı.

Kadının çıkması da, konuşması gibi Durell'i hiç etkilemedi. Kalgan, diye düşünüyordu. Saçma. Etten kandan bir düşman o. Ve öylelerini her zaman yendik.

Ama Dr. Darell yine de son budalaca krizi düşünmekten kendini alamıyordu. Yedi gün önce Belediye Başkanı ondan Araştırma ve Geliştirme Bölümünün başına geçmesini istemişti. Dr. Darell de adama cevabını bir hafta sonra vereceğini söylemişti.

Şey...

Dr. Darell endişeli endişeli kımıldandı. Neden ben? Ama bu teklifi red edebilir miyim? Bu herkesin garibine gider. Ve ben böyle davranarak dikkatleri üzerime çekmeyi istemiyorum. Kaigan’a aldırdığım yok. Ben sadece bir tek düşmanımız olduğunu düşünüyorum. Her zaman da böyle düşündüm.

Dr. Darell karısı sağken o görevden memnunlukla kaçmış ve saklanmıştı. Trantor'da, harabelerin arasında geçirdikleri o uzun ve sakin günler. Harap olmuş dünyanın sakin havası. Darell orada her şeyi unutmuştu.

Ama sonra karısı ölmüştü. Karısıyla birlikte beş yıldan daha az bir süre birlikte yaşayabilmişti Toran Darell. Ondan sonra kaderini kontrol ederek erkekliğini elinden alan belirsiz ve korkunç düşmanla savaştığı takdirde yaşayabileceğini anlamıştı. Bilinen bir sonla savaşmak hayatı çok mutsuz bir hale sokuyordu. Sanki bütün evren nefret uyandıran, öldürücü bir satranç oyunuydu.

Belki bu savaş bir tür "dertlerden arınma" sayılabilirdi. Darell de öyle düşünüyordu. Bu mücadele hayatına bir anlam kazandırmıştı.

Önce Santanni Üniversitesine giderek Dr. Kleise’a katılmıştı. Onun yanında geçirdiği beş yıl gerçekten çok değerliydi. Ama aslında Kleise sadece bilgi topluyordu. Onun gerçek görevi başarması imkânsızdı. Darell bunu kesinlikle anladığı zaman Kleise’ın yanından ayrılmaya karar vermişti. Belki Kleise gizlice çalışıyordu ama yanında yardımcıları olması da gerekliydi. Cok kimsenin beynini inceliyordu. Kendisini destekleyen büyük bir üniversite vardı. Ama Darell için bütün bunlar birer zayıflıktı sadece. Kleise bunu anlayamıyordu. Darell’in de düşüncelerini açıklaması olanaksızdı. Sonunda birbirlerinden iki düşman gibi ayrılmışlardı. Tabii böylesi daha iyi olmuştu. Zaten düşman gibi davranmaları da gerekiyordu. Darell boyun eğmiş gibi bir tavırla üniversiteden ayrılmıştı. Belki onu gözetliyorlardı.

Kleise grafiklerle çalışıyordu. Darell ise kafasının içindeki matematik kavramlarıyla. Kleise’in birçok yardımcısı vardı. Darell’in hiç kimsesi yoktu. Kleise üniversitedeydi, Darell ise sakin bir banliyödeki evde.

Ve Darell artık sonuca erişmek üzereydi.

ikinci Vakıftan biri kafası bakımından normal bir insan sayılmazdı. En zeki bir fizyolog, en ince düşünceli bir nöro-kimya uzmanı bile hiçbir şeyi farketmeyebilirdi. Ama böyle biri sıradan bir insandan farklı olmalıydı. Değişiklik kafada olduğuna göre, ipuçları da yine beyinde aranmalıydı.

Örneğin, Katır gibi biri... İkinci Vakıflılarda da Katırın'ın güçleri vardı herhalde. Belki doğuştan böyleydiler, belki de bu güçlerini sonradan geliştirmişlerdi. Katır insan duygularını okumayı ve bunları kontrol altına almayı başarıyordu. O halde bu duruma bakarak gerekli elektronik devreler tahmin edilebilirdi. Ensefalografın mutlakta açıklayacağı son ayrıtılar da yine farkedilebilirdi.

Ve şimdi Kleise yeniden Dr. Darell’in hayatına girmişti. Ateşli öğrencisi Pelleas Anthor yoluyla.

Ne büyük bir budalalıktı bu. Anthor kafaları değiştirilmiş kişilerin beyin kayıtlarını ve grafiklerini getirmişti. Oysa Darell beyindeki bu değişikliği on yıl önce farketmişti. Ama bunun ne yararı vardı? O aracı yakalamak istemiyordu ki. Onun bulmak istediği o aracı kullanan eldi. Ama Anthor’a katılmaya razı olmuştu. Hiç olmazsa böylece genç adamla tartışmaktan kurtulmuştu.

Yine bu yüzden Araştırma ve Geliştirme Bölümünün başına geçmeyi kabul edecekti. İşte böylece Dr. Darell komplo içinde yeni bir komplo kurmuş oluyordu.

Adam bir an Arcadia’yı anımsadı, sonra korkuyla bu fikri kafasından uzaklaştırdı. Diğerleri işe karışmasalardı, diye düşündü. Benden başka kimsenin hayatı tehlikede olmazdı. İşi bana bıraksalardı...

Darell birden ölmüş olan Kleise’a, yaşayan Anthor’a ve diğer iyi niyetli budalalara karşı müthiş bir öfke duydu.

Arcadia... O kendisini korumasını bilir, yaşına göre çok olgun... Başının çaresine bakar. Sonra kafasında bir süre bu fısıltı dolaştı. Arcadia kendisini korumasını bilir...

Ama bu doğru muydu?

Dr. Darell’in kendi kendine, üzüntüyle kızının başının çaresine bakabileceğini söylediği sırada, Arcadia Galaksinin Bir Numaralı Vatandaşının Yönetim Bürosunun önündeki soğuk ve kasvetli bekleme salonunda oturmuş, yarım saatten beri bekliyordu. Bakışlarını ağır ağır bir duvardan diğerine kaydırıyordu. Arcadia, Homir Munn'la odaya girdiği sırada kapıda silahlı iki nöbetçi bekliyordu. Oysa ilk gelişlerinde öyle bir şey olmamıştı.

Arcadia şimdi yalnızdı. Ama kıza odadaki eşyalar bile kendisine düşmanmışlar gibi geliyordu. İlk kez oluyordu bu.

Arcadia kendi kendine, neden böyle, diye sordu.

Homir, Lord Stettin’in yanında... Peki, bana garip gelen nedir? Kız fena halde öfkelendi. Kitap-filmlerle videoda kahramanlar bu durumu önceden

seziyor ve hazırlıklı oluyorlardı. Ama kendisi şimdi orada oturup duruyordu işte. Her şey olabilirdi. Her şey!

Arcadia, daha önce olanları düşün, dedi kendi kendine. Düşün. Belki o zaman aklına bir şey gelir.

Homir iki haftadan beri âdeta Katır’ın sarayında yaşıyordu. Arcadia’yı da oraya bir kez götürmüştü. Stettin’in izniyle tabii. Pek büyük, geniş ve karanlık bir yerdi saray. Hayatın, orada uyuyan anıların arasına karışmasından hoşlanmamıştı. Ayak seslerine boğuk bir gümbürtü ya da öfkeli bir takırtıyla karşılık veriyordu. Arcadia, Katır'ın sarayını hiç beğenmemişti.

Başkentin geniş ve aydınlık yolları ve tiyatroları Katır’ın sarayından çok güzeldi. Bunlar bir tür gösterişti. Aslında Vakıftan yoksul olan ama gösteriş için fazla para harcayan bir dünyanın çabaları.

Homir akşamları âdeta huşu içinde dönüyordu. "Benim için bir düş ülkesi orası." diye fısıldıyordu. "O sarayın taşlarını teker teker sökebilsem. Alüminyum köpüğünden tabakaları birer birer kaldırsam. Onu alıp Terminus’a götürebilsem. Saray ne harika bir müze olurdu!"

Başlangıçtaki o isteksizliği kaybolmuştu. Şimdi heyecanlı ve mutluydu. Arcadia bunu Homir’in artık hiç kekelememesinden anlıyordu.

Homir bir keresinde, "Komodor Pritcher’ın kayıtlarının özetleri var." diye açıklamıştı.

"Ah, ben bu adı biliyorum. O Vakıflı vatan haini değil mi? İkinci Vakfı bulabilmek için bütün Galaksiyi aramış."

"Ona bir vatan haini denilemez, Arkady. Katır, Pritcher'i Döndürmüş."

"Eh, bu da aynı kapıya çıkar."

"Galaksi! Pritcher, Galaksiyi tarayarak umutsuzca çabalamış. Beş yüzyıl önce Vakıflar kurulacağı zaman yapılan Seldon Toplantısının tutanaklarını buldum. Bunlarda İkinci Vakıftan sadece bir kez söz ediliyor. Bu Vakfın, Galaksinin öbür ucunda olduğu açıklanıyor. ‘Yıldızın Ucunda’ olduğu. İşte Katır’ln Pritcher'in ellerinde sadece bu ipucu varmış. Herhalde İkinci Vakfı bulsalar bile aradıkları düşmanın o olduğunu anlayamayacaklardı. Ne çılgınlık?"

Homir kendi kendine konuşuyordu artık ama Arcadia onu heyecanla dinliyordu. "Hemen hemen bin dünyayla ilgili belgeler var. Oysa incelenmesi gereken gezegenlerin sayısı bir milyona yakın. Açıkçası henüz bir başarı elde etmiş..."

Arcadia endişeyle, "Hişşş." demişti.

Homir duraklamış, sonra da ağır ağır kendisini toplamıştı. "Artık bundan söz etmeyelim..."

Ve şimdi Homir, Lord Stettin'in yanındaydı. Arcadia da dışarıda yalnız başına bekliyordu. Nedensiz yere kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Kızı her şeyden çok bu korkutuyordu. Çünkü ortada bir neden yok gibiydi.

İçerideki salondaysa Homir baldan oluşmuş bir denizde yüzmeye çalışıyordu sanki. Kekelememek için müthiş çaba harcıyor, bu yüzden iki kelimeyi bile arka arkaya anlaşılacak bir şekilde söyleyemiyordu.

İriyarı Lord Stettin yine süslü püslüydü. Geniş çene kasları kabarmış, dudakları sert bir ifadeyle incelmişti. "İki haftadır çalışıyorsunuz. Ama hâlâ bir sonuç yok. Haydi, haydi bana şu işin en kötü yanını açıklayın da olsun bitsin. Uzay filom paramparça mı olacak? Birinci Vakıflılardan başka İkincisinden gelecek hayaletlerle de mi savaşacağım?"

"Te-tekrarlıyorum, L-Lord'um. Be-ben kâhin değilim. N-ne demek istediğinizi de anlayamıyorum."

"Yoksa geri dönüp vatandaşlarınızı uyarmak mı istiyorsunuz? Artık rol yapmaktan vazgeçin. Gerçeği öğrenmek istiyorum. Bunu ağzınızdan çekip almasını bilirim. Ama o sırada barsaklarınız dışarı fırlayabilir."

"Be-ben doğruyu söylüyorum. Be-benim Vakfın b-bir vatandaşı olduğunu ha-hatırlamanızı rica edeceğim, sayın Lord. Bana k-kötülük etmeye kalkarsanız, b-bunun bedelini fazlasıyla ödersiniz." ğın ödünü patlatır. Haydi, haydi, Bay Munn, size karşı çok sabırlı davrandım. Tam yirmi dakika saçma

Kalgan Lordu gürültülü bir kahkaha attı. "Böyle bir tehdit ancak çocukları korkutur. Ya da bir ahmasapan şeyier anlatmanızı sabırla dinledim. Herhalde bu yalanları uydurmak için birçok gece uykusuz kaldınız. Boşuna uğraşmışsınız. Sizin buraya sadece Katır'ın ölmüş küllerini karıştırmak için gelmediğinizi biliyorum. Sönmüş kömür

parçacıklarını yeniden tutuşturmak niyetinde de değilsiniz. Buraya itiraf ettiğinizden çok daha başka şeyler için geldiniz. Öyle değil mi?"

Homir Munn gözlerinde korkunç bir dehşet ifadesinin belirmesini engelleyemedi. O anda bunu yapması, soluk alabilmesi kadar zordu. Lord Stettin de bu ifadeyi farketti ve Vakıflının omzuna vurdu. Bu yüzden Homir oturduğu iskemlede arkaya doğru yattı.

"İyi. Artık açık açık konuşalım. Siz Seldon Planını inceliyorsunuz. Ama artık o Planın geçerli olmadığını da biliyorsunuz. Belki de artık her şeyi benim kazanacağımın farkındasınız. Ama bu işleri siz benden daha iyi anlıyorsunuz. Benim gözümden kaçacak ufak tefek hataları görebilirsiniz. Merak etmeyin, sonunda ödülünüzü alacaksınız. Yağmadan size de pay, düşecek. Vakıftan ne bekliyorsunuz? Kaçınılmaz bir yenilgiden kurtulmasını mı? Savaşı uzatmasını mı? Yoksa ülkeniz uğruna ölmek için vatanseverce bir istek mi duyuyorsunuz?"

"Be-ben..." Homir Munn sustu. Artık bir tek kelime bile söyleyecek halde değildi.

Kalgan Lordu güvenle, "Artık burada kalacaksınız." dedi. "Başka seçeneğiniz yok zaten. Bir dakika..." Sanki aklına yeni gelmiş gibi ekledi. "Yeğeninizin Bayta Darell'in ailesinden olduğunu öğrendim."

Homir hayretle, "Evet." diye fısıldadı. Yalan uyduramayacak kadar sarsılmıştı.

"Aile Vakıfta saygı görüyor mu?"

Homir başını salladı. "Ona kötülük edilmesine

gelemezler."

"Kötülük mü? Aptal aptal konuşmayın. Ben bunun aksini planlıyorum. Kız kaç yaşında."

"On dört."

"Öyle mi? İkinci Vakıf da, Hari Seldon da zamanın geçmesini ya da bir kızın olgun bir kadın halini almasını engelleyemezler."

Stettin birdenbire dönerek bir kapıya doğru gidip perdesini hızla açtı. "Bu pis vücudunu buralara kadar neden sürükledin?" diye gürledi.

Lady Callia ona bakarak gözlerini kırpıştırdı. Sonra güç duyulacak bir sesle, "Yanında kimse olmadığını sanıyordum." dedi.

"Yanımda biri var. Daha sonra seninle bu cüretini konuşacağım! Ama şimdi gitmeni istiyorum! Hemen!"

Kadın koridorda âdeta koşarcasına uzaklaştı.

Stettin, Homir Munn’un yanma döndü. "Bu fazla uzayan eski bir ilişkinin kalıntısı. Yakında buna da bir son vereceğim. Demek kız on dört yaşında."

Homir, Stettin'e yeni bir dehşetle bakakaldı.

Arcadia gözucuyla bir kapının sessizce açıldığını görerek irkildi. Kapıda beliren kadın işaret parmağını bükerek onu çağırdı. Arcadia birkaç dakika bu isteği yerine getirmedi. Sonra Lady Callia’nın titrediğini ve yüzünün bembeyaz kesilmiş olduğunu farkederek ayaklarının ucuna basa basa yanına gitti.

Koridorda ilerlerken adımları heyecanlı birer fısıltıya benziyordu. Lady Callia, Arcadia'nın elini öyle sıkıca tutuyordu ki, kızın canı acımaya başlamıştı. Nedense Arcadia kadınla gitmekten çekinmiyor, hiç olmazsa Callia’dan korkmuyordu.

Arcadia, neden acaba, diye kendi kendine sordu.

Lady Callia’nın pembe şekere benzeyen eşyalarla dolu odasına girdiler. Genç kadın kapattığı kapıya dayanıp kaldı. "Bu onun özel koridoru... Yani bürosundan benim odama geliyor.." Başparmağıyla işaret etti. Sanki Stettin'den söz etmek biie ruhunu korkudan öldürüyormuş gibi bir hali vardı. "Neyse şansımız varmış... Şansımız varmış..." Gözbebekleri iyice irileşmişti. Şimdi mavi gözleri simsiyah duruyordu.

Arcadia çekine çekine, "Lütfen." dedi. "Bana ne olduğunu..."

Callia telaşla ellerini salladı. "Hayır, çocuğum, hayır. Zamanımız yok. Arkandakileri çıkar. Lütfen! Lütfen! Sana kendi elbiselerimden vereceğim. O zaman seni tanıyamazlar." Dolaba koşarak açtı. Şimdi giysileri kayıtsızca yere atıyor, kıza uygun bir elbise arıyordu. Arcadia'nın erkekleri davet ediyormuş gibi bir kılıkta dolaşması olmazdı. "Hah, işte bu olur. Olması gerek. Paran var mı? İşte, hepsini al... bunu da." Kulaklarındaki ve parmaklarındaki mücevherleri çıkarıyordu. "Hemen evine dön. Vakfa."

"Ama Homir Amcam..." Arcadia boş yere itiraz ediyordu. Callicı metalden örülmüş, mis kokulu, pek pahalı bir elbiseyi başından geçirdiği için sesi boğuk çıkıyordu.

"O buradan gidemeyecek! Nonoş onu sonsuza dek yanında tutacak. Ama sen kalmamalısın. Ah, hayatım, anlamıyor musun?"

"Hayır." Arcadia genç kadını zorla durdurdu. "Hiçbir şey anlamıyorum."

Lady Callia ellerini sıkıca birbirine kenetledi. "Ülkene git ve vatandaşlarına savaş çıkacağını haber ver. Anlıyor musun?" Nedense dehşet kadının kafasının kendisinden beklenmeyecek bir şekilde çalışmasına yol açmış, sözlerini de anlaşılır hale getirmişti. "Haydi, gel."

Başka bir koridordan ilerlediler. Onlara hayretle bakan nöbetçilerin önünden geçtiler. Ama adamlar ancak Kalgan Lordunun durdurabileceği bir kadına bir şey söylemeye cesaret edemediler. Callia' yla Arcadia kapılardan geçerlerken muhafızlar onları selamladılar.

Arcadia zorlukla soluk alıyor, ona yıllardan beri sarayın koridorlarından geçiyorlarmış gibi geliyordu. Oysa dış bahçe kapısına eriştikleri sırada aradan sadece yirmi beş dakika geçmişti. Dışarıdan yayalar geçiyor, gürültü etrafta yankılanıyor, trafik uğulduyordu.

Arcadia korkuyla karışık ani bir merhametle Callia’ya baktı. "Ben... ben... bunu neden yaptığınızı bilmiyorum. Ama teşekkür ederim. Homir Amcam ne olacak?"

Kadın inledi. "Bilmiyorum. Yalnız gidemez misin? Doğru uzay limanına koş. Bekleme. Belki Nonoş seni aramaya başladı bile."

Arcadia yine de yerinden kımıldayamadı. Homir'i orada bırakmak hoşuna gitmiyordu. Artık kendisini bahçe kapısında bulduğu için biraz olsun rahatlamaya başlamıştı. "Beni bulursa ne olur?"

Lady Callaia alt dudağını ısırarak, "Senin gibi küçük bir kıza bunu açıklayamam." diye mırıldandı. "Bu uygun olmaz. Şey... sen de büyüyeceksin... Ben Nonoşla karşılaştığım zaman henüz on altı yaşındaydım. Yakınımda olman hoşuma gitmeyecek." Gözlerinde hem utanç, hem düşmanlık vardı.

Arcadia onun ne demek istediğini anlayarak dondu kaldı. "Beni kaçırdığınızı öğrendiği zaman size ne yapacak?" diye fısıldadı.

Kadın iniedi. "Bilmiyorum..." Eliyle başını tutarak koşarcasına uzaklaştı. Geniş bahçe yolundan Kalgan Lordunun sarayına doğru gidiyordu.

Arcadia yine yerinden kımıldayamadı. Çünkü kadın dönerek uzaklaşmadan önce bir an bir şey görmüştü. Lady Callia'nın o korku dolu gözleri birden soğuk bir alayla parlamıştı.

Müthiş, insanca olmayan bir alayla.

İnsan böyle bir şeyi bir anda kolay kolay göremezdi. Ama Arcadia yine de o soğuk ışıltıyı farketmişti.

Arcadia artık koşmaya başlamıştı. Deli gibi koşuyor, boş bir bölme arıyordu. Oraya girerek bir taşıt geimesi için uygun düğmeye basacaktı. Arcadia, Lord Stettin'den kaçmıyordu. Onun peşine takacağı insan kılıklı av köpeklerinden de. Stettin’in sahip olduğu yirmi yedi dünyanın insanları peşine takılsalarda yine aldırmayacaktı.

Arcadia saraydan çıkmasına yardım eden kadından kaçıyordu. Kendisine para ve mücevherler veren, onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atan Lady Calliu'dan. Çünkü Arcadia onun İkinci Vakıftan olduğunu kesinlikle anlamıştı.

Bir hava taksisi alçalarak yoldaki çerçevenin üzerine indi. Hafif bir hışırtıyla durdu. Taşıtın neden olduğu rüzgâr Arcadia’nın yüzüne çarptı ve Callia’nın verdiği yumuşak, kürk kukuletanın altından çıkansaçlarını uçurdu.

"Nereye gideceksiniz, efendim?"

Arcadia sesini biraz kalınlaştırmak için çaresizce çabaladı. Sesinden çocuk olduğunun anlaşılma

sını istemiyordu. "Kentte kaç uzay limanı var?"

"İki. Hangisine gitmek istiyorsunuz?"

"Hangisi daha yakın?"

Şoför ona hayretle baktı. "Kalgan Merkez, efendim."

"O halde diğerine gidelim, lütfen. Param var." Elindeki yirmi Kalganid'lik bir banknotu adama gösterdi. Arcadia bunun değerini pek bilmiyordu.

Ama adam memnun memnun gülümsedi. "Siz nasıl isterseniz, efendim. Gök taksileri müşterileri istedikleri her yere götürürler."

Arcadia yanan yanağını kanapenin hafifçe küf kokan arkalığına dayadı. Kentin ışıkları aşağıdan ağır ağır kaymaya başlamıştı. Ne yapmam gerekiyor, diye düşünüyordu. Ne yapmam gerekiyor?

İşte Arcadia o anda aptal, hem de çok aptal küçük bir kız olduğunu anladı. Babasından uzaktaydı ve korkuyordu. Gözleri doldu. Boğazına takılıp kalan sessiz bir feryat ona acı veriyordu.

Lord Stettin'in kendisini yakalamasından korkmuyordu. Lady Callia nasıl olsa adamı engellemeyi başaracaktı. Lady Callia yaşlanıyordu. Şişman ve aptaldı ama Lordu elinden kaçırmamayı da başarıyordu. Ah, her şey anlaşılıyordu artık. Çok iyi anlaşılıyordu.

Callia'yla içtiğimiz o çay, diye düşündü. Ben pek zekice davrandığımı sandım. Küçük, zeki Arcadia! Kız boğulacak gibi oldu. İçin için kendisinden nefret ediyordu. Callia benimle yalnız kalmak için Stettin'e etki yaptı. Homir'in Katır'ın sarayına girmesine izin vermesi için de öyle. O ahmak ve kafasız Arcadia, Homir'in Katır'ın sarayını incelemesini istiyordu. Ve Callia küçük, zeki Arcadia'nın gereken bahaneyi açıklamasını da sağladı. Bütün bunlar kurbanlarında en ufak bir kuşku bile uyandırmayacak, Callia da fazla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

O halde neden benim kaçmama yardım etti? Tabii Homir onların elinde... Callia, Vakfa gitmemi söyledi. Belki de peşime takılarak diğerlerini de yakalayacaklar.

Artık Vakfa dönemem...

"Uzay limanı, efendim." Taksi durmuştu.

Ne garip, Arcadia bunu fark bile etmemişti. Sanki rüyada gibiydi. "Teşekkürler." Arcadia parayı şoföre verdi ve sendeleyerek taşıttan indi. Sonra esnek kaldırımı koşarak aştı.

Işıklar. Kaygısız kadınlar ve erkekler. Büyük, ışıltılı ilan tahtaları. Bunların üzerindeki hareket eden ışık noktaları, limana inen ve kalkan

gemileri gösteriyordu.

Arcadia nereye gidecekti? Artık bu da umurunda değildi. Bütün bildiği Vakfa gidemeyeceğiydi. Başka her yer uygundu. Neyseki Callia bahçe kapısında bir an rol yapmaktan vazgeçmişti. Bıkmıştı bundan. Sonuçta karşısındaki bir çocuktu. Bu yüzden kadın da olayların kendisini ne kadar eğlendirdiğini belli etmişti.

Sonra Arcadia'nın aklına bir şey daha geldi. Kaçmaya başladığı an beyninin derinliklerinde kımıldanmaya başlayan bir şey. Ve bu Arcadia'da o on dört yaşına özgü kaygısızlığı öldürdü.

Arcadia artık kaçmasının şart olduğunu biliyordu.

Evet, hepsinden önemlisi buydu. Vakıftaki bütün komplocuları da yakalasalar, kendi babasını da tutuklasalar kimseyi uyaramazdı. Buna cesaret edemezdi. Bütün Terminus uğruna ölümü göze alamazdı. Şu anda Galaksinin en önemli insanı kendisiydi.

Bilet makinesinin önünde durmuş nereye gideceğini düşünürken birden gerçeği anladı.

Çünkü bütün Galakside İkinci Vakfın yerini bir o biliyordu. Tabii İkinci Vakfın üyeleri dışında.

15 - KAFES

TRANTOR İki hükümdarlık arasındaki dönemin ortalarında Trantor bir bölge halini almıştı. Dev yıkıntıların ortasında çiftçilerden oluşan küçük bir toplum vardı...

GALAKSİ ANSİKLOPEDİSİ

Hiçbir şey kalabalık bir gezegenin başkentinin dışındaki hareketli bir uzay limanına benzemez. Dev makineler iskelelerin üzerinde sanki dinlenirler. Uygun zamanı seçmişseniz pek büyük bir geminin ağır ağır iskelesine doğru indiğini görürsünüz. Hele çelikten bir hava kabarcığına benzeyen bir geminin gitgide hızlanarak uzaklaşması daha da heyecan verici bir sahnedir. Gemiler hemen hemen sessizce inip kalkarlar.

Kaigan'daki havaalanının yüzde doksan beşi bu dev makinelere ve onlarla ilgilenen görevlilere ayrılmıştı. Yüzde beşiyse yolculara. Cama benzer saydam bir tavanı olan pek büyük yolcu salonu doluydu. Bazıları kuyruğa giriyor, anneler çocuklarını yanlarına çekiyor, bagajlar taşınıyordu.

Yabancı bir gezegende olmayacak bir olayı karışmış olan Arcadia Darell arkasında ödünç aldığı elbiselerle orada duruyordu. Kıza hayatının şu birkaç saatini de ödünç olarak almış gibi geliyordu. Arcadia aslında o güven dolu ana rahminde olmayı istiyordu, ama bunun farkında değildi. Bütün bildiği bu açıklık yerde tehlikede olduğuydu. Bir köşede, kapalı bir yere saklanmalıydı. Uzaklarda bir yere. Evrenin bilinmeyen bir köşesine. Kimsenin bulamayacağı bir sığınağa.

On dördünü biraz geçmişti, ama seksen yaşında bir kadın kadar yorgundu. Ve beş yaşında bir çocuk gibi de korkuyordu.

Yüzlerce yabancı ona sürtünerek yanından geçiyorlardı. Arcadia onların dokunuşlarını hissediyordu. Bu yabancıların arasında hangileri İkinci Vakıftandı? Hangi yabancı onun suçlu suçlu gizlemeye çalıştığını

farkederek kendisini hemen öldürmek zorunda kalacaktı? Eşsiz bir bilgiydi Arcadia'nınki. O İkinci Vakfın nerede olduğunu biliyordu.

Bir ses Arcadia'nın kulaklarında yankılanarak gök gürültüsü gibi bir etki yaptı. Boğazından bir çığlık yükselirken gırtlağı birden dondu sanki.

Biri öfkeyle, "Buraya bakın, küçük hanım." diyordu. "Bu bilet makinesini kullanacak mısınız?

Yoksa önünde böyle dikilip saatlerce duracak misiniz?"

Arcadia o zaman bir bilet makinesinin önünde durduğunu farketti. Bu makineye bir banknot atılıyordu. Sonra üzerine gideceğiniz yer yazılı bir düğmeye basıyordunuz. Ve alttan hem biletiniz çıkıyordu, hem de paranızın üstü. Bunu hiçbir zaman yanlış yapmayan bir elektronik aygıt sağlıyordu.

Arcadia makineye iki yüz kredilik bir banknot attı. Ve gözü üzerinde "Trantor" yazılı bir düğmeye ilişti. Trantor ortadan kalkmış olan İmparatorluğun ölü başkentiydi. Ve Arcadia orada doğmuştu. Kız uykuda gibi düğmeye bastı. Ama hiçbir şey olmadı. Sadece yukarıdaki camlı yerde kırmızı sayılar belirip belirip kaybolmaya başladı. "172. 178—172. 19—172. 18."

Eksik olan miktardı bu. Arcadia makineye bir iki yüz kredilik banknot daha attı. Ve bilet alttan hızla fırladı. Bunun arkasından da bozük paralar döküldü. Arcadia bunları kaparak koşmaya başladı. Arkasındaki adamın bilet almak için kendisine iyice sokulduğunu farketmişti. Ama ona hiç bakmayarak dönerek uzaklaştı.

Artık kaçabileceği hiçbir yer de yoktu. Etrafını düşmanlar sarmıştı.

Arcadia farkında olmadan yukarıda beliren büyük, ışıltılı yazıları okuyordu. "Stefanni, Anacreon, Fermus..." Sonra, "Terminus". Arcadia Terminus’a gitmeyi bir an öylesine istedi ki. Ama bunu yapmaya cesaret edemezdi.

Aslında az bir parayla bir "haberci" kiralayabilirdi. Bu küçük gereci gitmek istediği yere göre ayarlardı. Çantasında taşıyacağı gereç, uzay gemisinin havalanmasından on beş dakika önce kıza zamanın geldiğini sessizce hatırlatırdı. Ama böyle şeyler güvende olan insanlara göreydi. Bir an durup böyle bir gereç olduğunu düşünebilecek halde olan kimselere göre.

Arcadia aynı anda iki tarafa doğru bakmaya çalışırken yumuşak bir göbeğe çarptı. Birinin hayretle nefes vererek hafifçe bağırdığını farketti. Sonra bir el onu kolundan yakaladı. Arcadia çaresizce çırpındı. Ama soluğu kesilmişti. Ancak usulca miyavlamaya benzer bir ses çıkarabiliyordu.

Onu yakalayan adam kolunu sıkıca kavrayarak bekledi. Arcadia’nın gözlerindeki bulanıklık yavaş yavaş geçti. Karşısındaki adam kısa boylu ve tombuldu. Gür saçları gümüş gibiydi. Saçlarını geriye doğru tarayarak önünü hafifçe kabartmıştı. Bu, adamın köylü aslından olduğunu açıklayan yuvarlak ve pembe yüzüne hiç uymuyordu.

Adam gözlerinde neşeli bir pırıltı ve belirgin bir merakla, "Ne oldu?" diye sordu. "Korkmuş gibi bir halin var."

Arcadia telaşla, "Bağışlayın." diye fısıldadı. "Gitmem gerekiyor. İzninizle."

Ama adam kızın bu sözlerine aldırmayarak, "Dikkatli ol, yavrum." dedi. "Biletini düşüreceksin." Bileti kızın bembeyaz kesilmiş, cansız parmaklarının arasından alarak memnun memnun baktı. "Tahmin etmiştim." Sonra sesini yükselterek kükredi. "Hanım!"

Hemen yanında bir kadın belirdi. Adamdan daha kısa, daha yuvarlak ve daha pembeydi. Bir tutam kır saçı modası geçmiş şapkasının altına itmeye çalışıyordu. Kocasına, "Kalabalıkta neden öyle bağırıyorsun, bey." diye çattı. "Herkes bize sanki çıldırmışız gibi bakıyor. Kendini çiftlikte mi sandın?" Sonra hareketsiz duran Arcadia’ya neşeyle gülümseyerek ekledi. "Davranışları bir ayıdan farksızdır." Sesi sertreşti. "Bey, bırak kızın kolunu. Ne yaptığını sanıyorsun?"

Ama adam sadece elindeki bileti ona doğru salladı. "Bak. Trator'a gidiyor o."

Kadının yüzü ani bir neşeyle aydınlandı. "Sen Trantor'lu musun, yavrum. Çocuğun kolunu bıraksana, bey!" Tıka basa dolu bavulunu yere yanlamasına koyarak Arcadia’yı şefkatle ama sertçe iterek bunun üzerine oturttu. "Haydi otur, biraz dinlen, kızım. Gemi ancak bir saat sonra kalkacak. Banklar serserilerle dolu. Uzanmış uyuyorlar. Sen Trantor’lu musun?"

Arcadia derin bir nefes alarak çabalamaktan vazgeçti. "Ben orada doğmuşum." Sesi boğuktu.

Kadın ellerini neşeyle çırptı. "Bir aydır buradayız ama hiçbir memleketlimizle karşılaşmadık. İşte bu çok hoşuma gitti. Annenle baban... Dalgın dalgın etrafına bakındı.

Arcadia dikkatle, "Annemle babam yanımda değil." dedi.

"Yalnız mısın? Senin gibi küçük bir kızı nasıl yalnız bıraktılar?" Kadın, hem üzülmüş, hem de sinirlenmişti. "Nasıl olur?"

Adam karısının kolunu çekiştirdi. "Hanım, beni dinle. Bu işin içinde bir iş var. Bu küçük korkuyor." Karısına fısıldamak için sesini alçaltmıştı ama sözlerini Arcadia da duydu. Adam ekledi. "Koşuyordu... Nereye gittiğine bakmadan koşup duruyordu. Ben yolundan çekilemeden bana çarptı. Sana bir şey söyleyeyim mi? Bu çocuğun başı dertte."

"Sus artık, bey. Sana herkes çarpar." Gidip bavulun üzerine, Arcadia'nın yanına oturdu. Valiz kadının ağırlığı yüzünden hafifçe gıcırdadı. Kadın kolunu kızın titreyen omuzlarına doladı. "Birinden mi kaçıyorsun, yavrum? Bana bunu açıklamaktan korkma. Ben sana yardım ederim."

Arcadia kadının şefkat dolu gri gözlerine baktı. Dudakları titremeye başladı. Kafasının bir tarafı ona, bu insanlar Trantor'dan, diyordu. Onlarla bilikte gezegene gidebilirsin. Ne yapman gerektiğine karar verinceye kadar orada kalırsın. Nereye gideceğine karar verinceye kadar... Beyninin diğer bölümüyse avaz avaz bağırarak karmakarışık sözler söylüyordu. Ben annemi hatırlamıyorum. Galaksiyle savaşamam, çok bitkinim... Güçlü ve müşfik kolların arasına sığınarak uyumak istiyorum... Annem sağ olsaydı o... o...

Ve Arcadia o gece ilk kez ağlamaya başladı. Bir bebek gibi hıçkırıyor ve buna da seviniyordu. Kadına sıkıca sarılmış, gözyaşlarıyla onu kucaklamıştı. Müşfik bir el kızın saçlarını okşuyordu.

Adam çaresiz bir tavırla durmuş onlara bakıyor, cebinden mendilini çıkarmaya çalışıyordu. Çıkarmayı başardığı an karısı mendili elinden kaptı. Kadın ona susmasını söylüyormuş gibi aksi aksi baktı. Kalabalık küçük grubun etrafından gerçek bir kayıtsızlıkla bir sel gibi akıyordu. Yüzlerce insanın ortasında yapayalnızdılar.

Sonunda Arcadia'nın gözyaşları kesildi. Kız bitkin bir tavırla gülümsedi ve kadının uzattığı mendille gözlerini sildi. "Ah." diye fısıldadı. "Ben..."

Kadın, "Hişş, hişş." diye onu susturdu. "Konuşma. Biraz oturup dinlen. Kendini toplamaya çalış. Sonra da bize ne olduğunu söyle. Bak göreceksin, biz her şeyi düzelteceğiz. Sen de üzüntüden kurtulacaksın."

Arcadia kafasını toplamaya çalıştı. Onlara gerçeği açıklayamazdı. Kimseye açıklayamazdı. Ama yalan uyduramayacak kadar da yorulmuştu. "Artık daha iyiyim." diye fısıldadı.

Kadın, "İyi." dedi. "Şimdi bana derdinin ne olduğunu anlat bakayım. Kötü bir şey yapmadın ya? Tabii ne apmış olursan ol, sana yardım edeceğiz. Ama bize gerçeği söylemelisin."

Adam hemen atıldı.. "Trantor'dan bir dost için her şeyi yaparız. Öyle değil mi, hanım?"

Kadın sakin sakin, "Sus bakayım, bey." diye homurdandı.

Arcadia çantasını karıştırmaya başladı. Neyseki Lady Callia'nın dairesinde telaşla kılığını değiştirdiği zaman kendi çantasını almayı unutmamıştı. Aradığı belgeleri bularak kadına uzattı. Çekine çekine, "Bunlar benim kâğıtlarım." diye açıkladı.

Parlak, sentetik parşömendi bunlar. Birini Kalgan'a geldiği gün Vakıf elçisi kendisine vermiş, bir Kalgan görevlisi de altına damga basmıştı. Büyük, renkli ve etkileyici şeylerdi bu belgeler.

Kadın kâğıtlara baktıktan sonra bunları kocasına uzattı. Adam da etkileyici bir tavırla dudaklarını büzerek kâğıtları okudu.

Sonra da, "Sen Vakıftan mısın?" diye sordu.

"Evet ama Trantor'da doğdum. Bakın, şurada yazılı..."

"Ah, evet. Bana bu belgeler düzgünmüş gibi geldi. Demek adın Arcadia? Bu güzel bir Trantor'lu adı. Ama amcan nerede? Burada Kalgan'a amcamla birlikte geldiğin yazılı."

Arcadia üzüntüyle, "Onu tutukladılar." diye açıkladı.

Adamla kadın bir ağızdan, "Tutukladılar mı?" diye bağırdılar. Kadın sordu. "Amcan bir şey mi yaptı?"

Kız başını salladı. "Bilmiyorum. Buraya gezmeye gelmiştik. Amcamın Lord Stettin'le bir işi de vardı ama..." Arcadia titredi. Bu bakımdan rol

yapmasına da gerek yoktu.

Bu açıklama adamı etkilemişti. "Lord Stettin'le öyle mi? Amcan önemli biri olmalı."

"Ne olduğunu bilmiyorum. Ama Lord Stettin burada kalmamı istedi..." Lady Callia’nın son sözlerini hatırlıyordu. Kadın onu etkilemek için rol yapmıştı ama Arcadia artık Callia’nın çok usta olduğunu biliyordu. Onun için bu hikâyeden yararlanabilirdi.

Arcadia duraklayınca kadın ilgiyle, "Neden senin kalmanı istedi?" diye sordu.

"Pek bilmiyorum... Benimle baş başa yemek yemek istedi... Ben de, 'Hayır,' dedim. Homir Amcanın da bizimle beraber olması gerekirdi. Lord Stettin bana acayip acayip bakıyor, omzumu tutuyordu..."

Adamın ağzı açık kalmıştı. Kadınsa birden öfkeyle mosmor kesildi. "Sen kaç yaşındasın, Arcacia?"

"On dört buçuk.."

Kadın derin bir soluk aldı. "Öyle insanların yaşamalarına nasıl izin veriyorlar bilmem ki! Sokak köpekleri onlardan daha iyidir. Şimdi o adamdan kaçıyorsun, değil mi, yavrum?"

Arcadia başını salladı.

Kadın, "Bey." dedi. "Hemen Danışmaya git, Trantor gemisinin iskelesine ne zaman ineceğini öğren.

Çabuk ol!"

Adam telaşla bir adım attı, sonra da durakladı. Yukarıdan madenimsi sesler geliyordu. Beş bin kişi durmuş ve başlarını kaldırmışlardı, söylenenleri dinliyorlardı.

Ses sert sert, "Bayanlar ve baylar." diyordu. Hava limanı tehlikeli bir kanun kaçağının yakalanması için aranmaktadır. Limanın etrafı sarılmıştır. İçeri girmek ya da çıkmak yasaktır. Ama araştırma çok hızlı yapılacak, bu sürede hiçbir gemi limana inmeyecek ya da kalkmayacaktır. Onun için yolcuların gemilerini kaçırmaları sözkonusu değildir. Tekrarlıyoruz, yolcuların gemilerini kaçırmaları sözkonusu değildir. Şimdi kafes

indirilecektir. Herkes kendi karesinde kalmalı ve kafes kaldırılıncaya kadar kımıldamamalıdır. Aksi takdirde nöronik kırbaç kullanılacaktır."

Bu sesin uzay limanının pek geniş bekleme salonunu etkisine aldığı o bir dakika ya da daha kısa sürede Arcadia kımıldayamadı. Galaksinin bütün kötülükleri bir olup üzerine saldırsalardı da, bir tek adım bile atamayacaktı.

Adamların onu kasdettikleri belliydi. Bunu düşünmek bile yersizdi. Arcadia kendi kendine, ama neden, diye sordu. Callia kaçmamı sağladı. Ve Callia İkinci Vakıftan. O halde neden şimdi beni arıyorlar? Callia başarısızlığa mı uğradı? Uğrayabilir mi? Yoksa bu da planın bir parçası mı? Ayrıntılarını anlayamadığım planın bir parçası... Başı dönmeye başlamıştı. Bir an ayağa fırlamayı, "Vazgeçtim." diye bağırarak teslim olmayı istedi. Onlarla gidecekti. Onlarla...

Ama kadın onu bileğinden yakaladı. "Çabuk Çabuk! Onlar aramaya başlamadan tuvalete gidelim."

Arcadia hiçbir şeyi anlayacak halde değildi. Hiç konuşmadan kadının peşinden gitti. O madeni ses hâlâ etrafta yankılanıyordu. Kadınla Arcadia donmuş gibi duran grupların aralarından geçtiler.

Kafes artık inmeye başlamıştı. Trantor'lu adam ağzını açmış bunun inişini seyrediyordu. Kafesten söz edildiğini duymuş, bununla ilgili yazılar da okumuştu. Ama şimdiye kadar başını böyle bir şey hiç gelmemişti. İnce radyasyon ışınlarından oluşan kafes yukarıda parlıyordu. Işınlar pırıltılı kareler çiziyor, havayı aydınlatıyorlardı. Ama aslında zararlı değillerdi.

Kafesi her zaman yukarıdan ağır ağır indiriyorlardı. Görenlerde yukarıdan düşen bir ağ izlenimi uyandırması ve korkunç bir psikolojik etki yapması için.

Kafes artık insanların bel hizasına kadar gelmişti. Her ışıktan çizginin arasında üç metrelik bir açıklık vardı. Adam kendi üç metrekarelik yerinde yalnızdı. Yanlardaki karelerse kalabalıktı. Trantor’lu bütün bakışlar üzerine dikilmiş gibi bir duyguya kapıldı. Ama yandaki kareye geçerek gruba katılmanın ne demek olduğunu da biliyordu. Bunu yaparken ışıktan bir çizgiyi aşacak ve alarm zilleri çalacaktı. O zaman nöronik kırbacı kullanacaklardı.

Adam bekledi. Garip bir sessizlik içinde bekleyen kalabalığın ilerisinde bir hareket olduğunu görüyordu. Polisler gelmişlerdi. Bu kocaman salonda

her ışıklı kareyi sırayla arayacaklardı.

Çok uzun bir süre sonra bir polis Trantor'lu adamın bulunduğu kareye girerek, "Belgeler." dedi.

Adam kâğıtları uzattı. Polis bunları ustalıkla çabucak karıştırdı. "Siz Trantorl’u Preem Palver’siniz. Bir ay için Kalgan’a gelmişiniz. Şimdi kendi gezegeninize dönüyorsunuz. Öyle mi? Evet ya da hayır diye cevap verin."

"Evet."

"Kalgan'da ne işiniz vardı?"

"Ben bizim çiftlik kooperatifinin ticaret temsilcisiyim. Kalgan’da Tarım Bakanlığıyla bir anlaşma konusunu görüştüm."

"Hım. Karınız da yanınızda mı? Nerede o? Bu kâğıtlarda adı geçiyor."

"Şey... karım..." Preem Palver tuvaleti işaret etti.

Polis, "Hanto." diye bağırdı. Bir memur ona yaklaştı. Polis alayla, "Tuvalette olan bir kadın daha." dedi. "Tuvaletler neredeyse insan almayacak. Bu kadının da adını yaz." Elindeki kadının ismi yazılı giriş kâğıdını işaret etti.

"Yanınızda başkası var mı?"

"Yeğenim."

"Ama onun bu belgelerde adı yok."

"Yeğenim ayrı geldi."

"Nerede o? Cevap vermeyin,, cevap vermeyin. Nerede olduğunu biliyorum. Yeğenin adını da yaz, Hanto. Adı nedir? Yaz, Hanto: Arcadia Paiver. Siz burada bekleyin, Polver. Buradan ayrılmadan önce o kadınlarla da ilgileneceğiz."

Preem Palver uzun bir süre bekledi. Sonra, çok sonra karısının kendisine doğru geldiğini gördü. Kadın Arcadia'nın elini sıkıca tutuyordu. İki polis de peşlerindeydi.

Grup Preem Palver'in karesine girdiği zaman polis, "Bu gürültücü hanım sizin karınız mı?" diye sordu.

Adam onu yatıştırmak ister gibi, "Evet, efendim." dedi.

"O halde kendisine söyleyin. Bir Numaralı Vatandaşın polisleriyle böyle konuşmayı sürdürdüğü takdirde başı derde girer." Memur omuzlarını öfkeyle dikleştirdi. "Yeğeniniz bu mu?"

"Evet, efendim."

"Kâğıtlarını verin."

Kadın kocasına bakarak hafifçe ama kesin bir tavırla başını salladı.

Bir sessizlik oldu.

Sonra Preem Palver Gülümsemeye çalıştı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum "

"Ne demek yapabileceğinizi sanmıyorsunuz?" Polis sert avuçlu elini uzattı. "Belgeleri verin."

Preem Palver usulca, "Diplomatik dokunulmaziık." diye açıkladı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Çiftlik kooperatifimin ticaret temsilcisi olduğumu söyledim. Ben Kalgan hükümetine gönderilen resmi, yabancı bir delegeyim. Kâğıtlarım da bunu kanıtlıyor. Onları size gösterdim. Artık rahatsız edilmek istemiyorum."

Polis bir an şaşaladı. "Kâğıtlarınızı görmem gerekiyor. Bize öyle emredildi."

Trantor'lu kadın birdenbire söze karıştı. "Haydi, gidin artık. Sizi istersek, çağırtırız. Anlaşıldı mı? Sizi... sizi... haytalar."

Polisin dudakları gerildi. "Sen onları gözden kaçırma, Hanto. Ben gidip komiseri çağırayım."

Kadın onun arkasından, "Dilerim bacağını kırarsın." diye seslendi. Biri bir kahkaha attı, sonra da birden sustu.

Araştırma sona ermek üzereydi. Kalabalık tehlikeli bir şekilde huzursuzluğa kapılmaya başlıyordu. Kafes inmeye başlayalı beri kırk beş dakika geçmişti. Süre uzadıkça kafes de etkisini kaybediyordu. Bu yüzden Komiser Dirige kalabalığın en yoğun olduğu salonun ortasına doğru telaşla ilerledi.

Yorgun yorgun, "Kız bu mu?" diye sordu Arcadia’ya bakarak. Kız tanıma uyuyordu. Dirige, bütün bu zahmetlere bu küçük kız için mi katlandık, diye

düşündü. Sonra, "Lütfen çocuğun kâğıtlarını verin." dedi.

Preem Palver, "Demin de anlattım..." diye başladı.

Komiser, "Demin ne anlattığınızı biliyorum." dedi. "Özür dilerim, ama bana emir verildi. Elimden bir şey gelmez. Daha sonra isterseniz resmen şikâyette bulunabilirsiniz. Ama şimdi, gerekirse güç bile kullanabilirim."

Bir sessizlik oldu. Komiser sabırla bekliyordu.

Sonra Preem Palver boğuk bir sesle, "Bana kâğıtlarını ver, Arcadia." dedi.

Kız müthiş bir korkuyla, "Olmaz." der gibi başını salladı. Ama adam, "Korkma, yavrum." dedi. "Onları bana ver."

Kız çaresiz bir tavırla kâğıtları uzattı. Preem Palver bunları açtı. Dikkatle baktıktan sonra belgeleri komisere uzattı. Dirige de kâğıtları yine dikkatle inceledi. Başını kaldırarak uzun bir süre Arcadia'yı süzdü. Sonra da belgeleri sert bir hareketle katladı.

"Hepsi tamam. Haydi, gidelim." Polisler dönerek uzaklaştılar.

İki dakika sonra da kafes gözden kayboldu. Salonda yankılanan o madeni ses her şeyin normale dönmüş olduğunu bildirdi. Birden rahatlayan kalabalıktan müthiş bir gürültü yükseldi.

Arcadia, "Nasıl..." diye fısıldadı. "Nasıl..."

Preem Palver, "Hişş." dedi. "Bu konuyu kapatalım. Artık gemiye gitmemiz iyi olacak. Neredeyse iskelesine iner."

Artık uzay gemisindeydiler. Özel bir daireleri, yemek salonunda da bir masaları vardı. Kalgan iki ışık yılı arkada kalmıştı. Arcadia o zaman konuyu açma cesaretini gösterebildi.

"Ama onlar benim peşimdelerdi, Bay Palver." dedi. "Herhalde polise benimle ilgili geniş bilgi verilmiş, bütün ayrıntılar açıklanmıştı. Onlarda tanımım olduğundan da eminim."

Rostosunu iştahla yiyen adam neşeyie güldü. "Arcadia, yavrum, bu iş çok kolay oldu. İnsan temsilciler, satın alma memurları ve rakip kooperatiflerle uğraşırken bazı oyunlar da öğreniyor. Bu konuda yirmi yıl ders aldım diyebiliriz. Anlayacağın, çocuğum, komiser senin belgelerini açtığı zaman

kâğıtların içinde iyice katlanmış beş yüz kredilik bir banknot buldu. Ne basit değil mi?"

"Size borcumu ödeyeceğim. Gerçekten. Çok param var benim."

"Şey..." Palver’in yüzünde utangaç bir ifade belirdi. Parayı almayacağını belirtmek için elini sallayarak, "Bizim gezegenden biri için." dedi.

Arcadia, "Ya adam parayı alıp, sonra da beni yakalasaydı?" diye sordu. "Ve beni üstelik rüşvet vermekle de suçlasaydı?"

"Ah, o beş yüz krediden vaz mı geçecekti? Ben o adamları iyi tanırım, yavrum."

Arcadia, ama aslında insanları tanımıyor, diye düşündü. Özellikle o adamları...

Kız o gece yattıktan sonra olayı uzun uzun düşündü. Rüşvet Komiser Dirige'nin beni yakalamasını engelleyemezdi... Demek ki, bu sahnede önceden planlanmıştı. Beni henüz yakalamayı istemiyorlar. Ama sanki yakalamaya hazırlanıyormuş gibi davranıyorlar.

Neden? Kalgan'dan ayrılmamı sağlamak için mi oynadılar bu oyunu? Trantor'a gitmem için mi? Şimdi yanlarında olduğum iyi kalpli saf çift aslında ikinci Vakfın ajanları mı?

Öyle olmalı... Ah, bütün bunların hiçbir yararı yok. Ben İkinci Vakıfla nasıl savaşırım? Ne yapar

sam yapayım belki de daima her yere erişebilen o korkunç insanların istedikleri yola sapacağım. Ama ne olursa olsun onların elinden kurtulmam gerekiyor. Şart bu. Şart!

16 - SAVAŞ BAŞLIYOR

Vakıf kruvazörü, başlarında Korkusuz adlı geminin bulunduğu Kalgan filosuyla karşılaştı. Araştırma yapmak için gemiye çıkmak isteyen Kalgan’lılara red cevabı verildi. O zaman düşman Hobar Mallow’u top ateşine tutarak paramparça etti. Bu olay G.Ç. 185, 11692'de oldu. Yani Galaksi Çağının 11, 692'inci yılının 185’inci günü. Kampble hanedanından ilk imparatorun tahta çıkış günü bu çağın başlangıcı olarak kabul ediliyordu. Olayın A.S. 185, 419'da olduğu da söylenebilirdi. Yani Seldon’un doğumundan 419 yıl sonra. Ya da bu tarihten V.Ç. 185, 348 diye de söz edilebilirdi. Bu tarih Vakfın kuruluş yılına göre hesaplanıyordu. Kalgan’daysa bu tarih BNV. 185, 56 diye açıklanıyordu. Bunun başlangıcı da Katır'ın Bir Numaralı Vatandaş unvanını aldığı gündü.

Hangi tarih kullanılırsa kullanılsın bu, sonradan "Stettin Savaşı" diye tanımlanacak olan çatışmanın başlangıcıydı.

Ama Dr. Darell günleri böyle hesaplamıyordu.

Ona göre bu Arcadia’nın Terminus’tan ayrıldığından beri geçen otuz ikinci gündü. Kimse Darell'in sakin bir tavır takınmak için ne büyük bir çaba harcadığının farkında değildi. Ama Elvett Semic durumu sezdiğini düşünüyordu. Yaşlı bir adamdı o. Nöronik kılıfların kireçlendiğini ve bu yüzden kafasını istediği gibi kullanamadığını söylemek âdetindeydi. Herkesin eski gücünü kaybettiğini sanması için onlardan önce kendisi bu haliyle alay ederdi. Ama rengi uçmuş gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı aslında. Belki beyni hızlı çalışmıyordu ama tecrübeliydi ve kafası da akıl doluydu.

Elvett Semic dudaklarını büzerek, "Neden bir şeyler yapmıyorsun?" diye sordu.

Darell sanki top patlamış gibi irkilerek yüzünü buruşturdu. Sert sert, "Nerede kalmıştık?" dedi.

Semic onu ciddi bir tavırla süzdü. "En iyisi kızın için bir şeyler yapman olur." Alt dudağını sarkıtmış, seyrek sarı dişleri ortaya çıkmıştı.

Ama Darell soğuk bir tavırla, "Şimdi sorun şu." diye karşılık verdi. "İstenilen uzaklığa erişebilecek bir Symes-Molff Yankı aygıtı bulabilir miyiz?"

"Bulabileceğimi söyledim. Ama sen beni dinlemiyordun ki..."

"Bağışla, Elvett. Ama şu anda yaptığımız iş Galakside yaşayan herkes için önemli. Arcadia'nın güvende olup olmadığından da önemli bu. Arcadia'nın durumu sadece onu ve beni ilgilendiriyor. Ve ben insan kitleleriyle ilgilenmeye hazırım. Bu Yankı aygıtı ne büyüklükte?"

Semic, Darell'e kararsızca baktı. "Bilmiyorum. İstediğin bilgiyi Kataloglarda bulabilirsin sanırım."

"Bana bir fikir veremez misin? Bir ton ağırlığında mı bu? Beş yüz gram mı? Bir blok büyüklüğünde mi?"

"Ah, ben de ölçüleri tam olarak istediğini sanmıştım. Aygıt küçücük bir şey." Semic başparmağının ekleme kadar olan kısmını işaret etti. "Şu kadar işte."

"Pekâlâ. Şöyle bir şey bulabilir misin?" Darell dizindeki not defterine çabucak bir şekil çizdi ve bunu yaşlı fizikçiye verdi.

Semic diyagrama önce kuşkuyla baktı, sonra da güldü. "Bildiğin gibi insan yaşlandıkça kafası da kireçleniyor. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Darrell kararsızca durakladı. Semic'in kafasındaki fizik bilgisine o anda öylesine ihtiyacı vardı ki. Böylece düşüncelerini açıklamasına gerek kalmayacaktı. Ama yaşlı fizikçinin bilgisini kendi kafasına aktarması imkânsızdı. Ne istediğini Semic'e açıkladı.

İhtiyar adam başını salladı. "Bunun için hiper-elektrik düzenleyicisi ister. Ancak onlar istenilen hızda çalışabilirler. Çok sayıda düzenleyici gerekir."

"Ama bu aygıt yapılabilir değil mi?"

"Tabii yapılabilir."

"Sen gereken parçaları alabilir misin? Yani dikkati çekmeden. Çalışmalarınla ilgiliymiş gibi."

Semic üst dudağını gerdi. "Elli düzenleyici alamam. O kadar hiper-düzenleyici bir hayat boyu bile kullanılamaz."

"Artık savunma planı üzerinde çalışıyoruz. Hiper-düzenleyici kullanılmasını gerektiren, kuşku uyandırmayacak bir alet yok mu?"

"Hım... Belki bir şeyler düşünebilirim."

"Bütün aygıtın küçücük olması gerekiyor. Bunu başarabilir misin?"

"Mikro hiper-düzenleyiciler var... Kordonlar... tüpler... Aygıtın içinde birkaç yüz devre olması gerekiyor."

"Biliyorum. Aygıt ne boyda olacak?"

Semic elleriyle işaret etti.

Darell, "Çok büyük bu." dedi. "Aygıtın kemerime aşabileceğim boyda bir şey olması şart." Çizdiği diyagramı ağır ağır buruşturdu. Kâğıdı sert, küçük, sarı bir top haline getirdikten sonra tablaya attı. Kâğıt beyaz bir ışık çıkardı ve moleküllerine ayrılarak kayboldu. Sonra, "Biri geldi galiba." diye ekledi. "Kim olabilir?"

Semic yazı masasının üzerinden eğilerek kapı işaretinin altındaki küçük, buzlu ekrana baktı. "Şu Anthor denilen genç. Yanında biri daha var."

Darell iskemlesini geriye doğru itti. "Konuştuklarımızdan henüz diğerlerine söz etme, Semic. Öldürücü bir bilgi bu. Düşmanlarımız duydukları takdirde durum bizim için çok tehlikeli olabilir. İki kişinin tehlikede olması da yeterli sanırım."

Anthor, Semic'in kendisi kadar yaşlanmış gibi gözüken çalışma odasına fırtına gibi girdi. Sessiz ve sıcak odada Anthor'un yazlık tüniğinin bol kollan hâlâ dışarıdaki rüzgârın etkisiyle uçuşuyor gibiydi.

Anthor, "Dr. Darell, Dr. Semic." dedi. "Bu Orum Dirige "

Dirige uzun boylu, genç bir adamdı. Uzun, düzgün burnu ince yüzüne ciddi bir ifade veriyordu. Dr. Darell elini uzattı.

Anthor hafifçe gülümseyerek, "Polis Komiseri Dirige." diye açıkladı. Sonra da anlamlı anlamlı ekledi. "Kclgan'dan o."

Darell hızla dönerek genç adama baktı. "Kalgan Polisinden Komiser Orum Dirige." diye tekrarladı. Ve sen onu buraya getirdin. Neden?"

"Çünkü kızınızı Kalgan'da en son gören insan o. Ah, bir dakika!" Anthor'un yüzündeki zafer dolu ifadenin yerini endişe aldı. İki adamın

arasına girerek Darell'i sert bir hareketle iterek koltuğa oturttu.

"Ne yapmaya çalışıyorsunuz?" Anthor alnına düşen kahverengi bir bukleyi geriye iterek masanın köşesine ilişti. Düşünceli bir tavırla ayağını sallamaya başladı. "Size iyi bir haber getirdiğimi sanıyordum."

Darell gözünü polise dikmişti. "Anthor sizin kızımı gören en son İnsan olduğunuzu söylediği zaman neyi kasdetti? Arcadia öldü mü? Lütfen benimle açık açık konuşun."

Komiser Dirige ifadesiz bir yüzle, "Anthor, 'Kalgan’da en son gören’ dedi, efendim. Kızınız artık Kalgan’da değil. Bundan başka bir şey bilmiyorum."

Anthor atıldı. "Bir dakika. İzin verin de şu anlaşmazlığı düzelteyim. Melodrama yakışacak bir tavır takındığım için özür dilerim, doktor. Bu konuda o kadar sakin davrandınız ki, duygularınız olduğunu unuttum. Şimdi... Komiser Dirige de bizden. Kalgan’da doğmuş. Ama babası Vakıflıymış. Katır onu yanına alarak Kalgan’a götürmüş. Dirige’nin Vakfa sadık olduğuna yemin ederim. Buna kefilim. Munn’dan her gün aldığımız mesajların arkası kesilince ben de hemen Dirige’yle bağlantı kurdum..."

Darell öfkeyle onun sözünü kesti. "Neden? Bu konuda hiçbir şey yapmamaya karar vermiş olduğumuzu sanıyordum. Böyle davranmakla hem Munn'la kızımın, hem de bizim hayatlarımızı tehlikeye atmış oldunuz."

Anthor da hiddetle, "Çünkü." diye cevap verdi. "Ben bu oyuna sizden çok önce başladım. Kalgan’da bazı dostlarım var. Siz onları tanımıyorsunuz. Bu konudaki bilgim de fazla. Anlatabiliyor muyum?"

"Siz iyice çıldırmışsınız."

"Lütfen beni dinler misiniz?"

Bir sesizlik oldu. Darell önüne baktı.

Anthor’un dudakları hafif bir gülümseyişle aralandı. "Pekâlâ, doktor. Lütfen beni bir, iki dakika dinleyin. Anlat, Dirige."

Polis rahat bir tavırla, "Bildiğim kadarıyla kızınız şimdi Trantor’da, doktor." dedi. "Onu Doğu Uzay Limanında gördüğüm zaman elinde bir Trantor bileti vardı. Trantor’dan gelmiş olan bir ticaret temsilcisi ve karısıyla beraberdi. Adam Arcadia'nın yeğeni olduğunu iddia etti. Anlaşılan

kızınızın bir sürü acayip akrabası var, doktor. On beş gün içerisinde edindiği ikinci amca oluyordu o adam. Trantor'lu bana rüşvet vermeye bile kalktı. Herhalde hâlâ kızı bu yüzden bıraktığımı sanıyor. "Olayı düşünerek sert bir tavırla güldü.

"Arcadia nasıldı?"

"İyiydi. Gördüğüm kadarıyla kendisine kötü bir şey olmamıştı. Korkmuştu ama bunda da haklıydı. Çünkü bütün polis örgütü onun peşindeydi. Ama bunun nedenini hâlâ öğrenebilmiş değilim."

Darell sanki dakikalardan beri ilk kez soluk aldi. Ellerinin titrediğinin farkındaydı. Büyük bir çaba harcayarak bunu durdurdu. "Öyleyse kızım iyi. Şu ticaret temsilcisi... Kim o? Bana ondan söz edin. Bu olayda o adamın rolü neydi?"

"Bilmiyorum. Trantor konusunda bilginiz var mı?"

"Vaktiyle orada oturdum."

"Şimdi o gezegende sadece tarım yapılıyor. Daha çok hayvan yemi ve buğday ihraç ediyorlar. En iyi kalite buğday! Ürünlerini bütün Galaksiye satıyorlar. Gezegende on beş, yirmi çiftlik var. Her biri de dışarıya temsilcisini yolluyor. Çok da kurnaz insanlar. Preem Palver’i biliyorum. Kalgan’a daha önce de geldi. Yanında çoğu zaman karısı oluyordu. Son derece dürüst ve zararsız bir adam."

Anthor, "Hım..." dedi. "Arcadia, Trantor’da doğdu değil mi, doktor?"

Darell başını salladı. "Evet."

"Mesele anlaşılıyor. Arcadia çabucak, olabildiğince uzak bir yere kaçmak istedi. Ve tabii o zaman aklına Trantor geldi. Ne dersiniz?"

Darell, "Neden buraya dönmedi?" diye mırıldandı.

"Beiki peşinde birileri vardı. Buraya dönmesinin doğru olmayacağını düşündü."

Dr. Darell başka soru soracak durumda değildi. İyi ya, diye düşündü. Arcadia, Trantor’da güvende olur. Bu karanlık ve korkunç Galakside insan ne kadar güvende olabilirse... Uykuda gibi kapıya doğru gitti. Anthor usulca koluna dokununca da durakladı.

"Ben de eve sizinle birlikte gelebilir miyim, doktor?"

Darell dalgın dalgın, "Tabii, tabii." dedi.

Akşama kadar Dr. Darell'in kişiliğinin dış kısmı, yani başkalarının görebildiği yüzeydeki tabaka eski halini aldı. Yine pek sakindi artık. Akşam yemeği istemedi. Onun yerine heyecanla ensefalografik analizin karmaşık matematik denklemleriyle uğraşmaya başladı.

Oturma odasına döndüğü zaman gece yarısı yaklaşıyordu.

Palleas Anthor hâlâ oradaydı. Genç adam videonun düğmelerini çevirip duruyordu. Arkasından gelen ayak seslerini duyunca omzunun üzerinden baktı:

"Ah, siz daha yatmadınız mı? Saatlerden beri bu videonun başındayım. Haber bültenlerinden başka bir şey bulamadım. Vakfın Hobar Mallow adlı gemisi zamanında geri dönmemiş. Gemiden bir haber de alınamamış."

"Sahi mi? Ne oldu dersiniz?"

"Siz ne dersiniz? Kalgan oyunları bunlar. Hobar Mallow'un en son haber gönderdiği uzay sektöründe Kalgan gemilerinin görüldüğü bildirilmiş."

Darell omzunu silkti.

Anthor kararsızca alnını ovuşturdu. "Dinleyin, doktor. Neden kalkıp Trantor'a gitmiyorsunuz?"

"Neden gideyim?"

"Çünkü burada işimize yarayacak halde değilsiniz. Kendinizde olmadığınızı söylersem bana kızmayın. Bu da normal. Ayrıca Trantor'a giderek bize, yararlı olabilirsiniz. Seldon Konferansının tam tutanakları oradaki eski İmparatorluk Kütüphanesinde..."

"Ama kütüphane iyice incelendi ve işe yarayacak bir şey bulunamadı."

"Vaktiyle Ebling Mis o kütüphaneden yararlanmış."

"Nereden biliyorsunuz? Evet, adam İkinci Vakfın yerini bildiğini söylemiş. Annem de bundan beş saniye sonra onu öldürmüş. İkinci Vakfın yerini Katır'a açıklamasını engellemek için. Ama bunu yaptığı zaman Mis'in yanılıp yanılmadığının kesinlik kazanmasını da önlemiş. Sonuçta hiç kimse o tutanaklardan gerçeği öğrenemedi."

"Bunu biliyorum. Mis'in kafası bu yüzden anormal bir durumdaydı. Siz ve ben, duyguları bir başkasının kontrolünde olan bir insanın kafasının nasıl çalıştığını biliyor muyuz? Böyle bir kafanın ne güçleri ve ne gibi kusurları olduğunu? Her neyse... Trantor’a gidecek değilim."

Anthor kaşlarını çattı. "Ama neden bu kadar sinirlendiniz? Benimki sadece bir öneriydi. Galaksi! Sizi anlayamıyorum. Sanki birkaç günde on yıl birden yaşlandınız. Çok ıstırap çektiğiniz belli. Burada işimize yarayacak bir şey yapamıyorsunuz. Ben sizin yerinizde olsaydım, gidip Arcadia’yı alırdım."

"Tabii! Ben de aynı şeyi yapmak istiyorum. İşte bu yüzden de bunu yapmayacağım! Anthor, beni dinleyin ve anlamaya çalışın. Siz de, ben de yenmemiz imkânsız olan güçlerle oynuyoruz. Gücümüz onlarla savaşmaya yetecek gibi değil. Don Kişot’ça davranışlarınızı bir yana bırakalım. Soğukkanlılıkla düşündüğünüz zaman durumun böyle olduğunu anlarsınız.

"Elli yıldan beri İkinci Vakfın, Seldon matematiğinin gerçek mirasçısı ve öğrencisi olduğunu biliyoruz. Bunun ne anlama geldiğinin ikimiz de farkındayız. Galakside olan her şey onların hesaplarına katılıyor. Bizim için hayat bir dizi olayla kritik anda bir çaresini bulup halletmeye çalıştığımız acil durumlardan oluşuyor. Ama ikinci Vakıf için hayatın bir amacı var ve her şeyin önceden hesaplanması da gerekiyor."

"Yalnız İkinci Vakfın da bir zayıflığı var. Onlar istatistikler üzerinde çalışıyorlar. Kuşkusuz sadece insan kitlelerinin hareketleri gerçekten kaçınılmaz sayılabilinir. Şimdi... ben bir kişi olarak önceden saptanan tarihte nasıl bir rol oynadığımı bilmiyorum. Belki belirli bir rolüm yok. Çünkü Plan kişilerin bağımsızca ve önceden tahmin edilemeyecek biçimde davranabileceklerini kabul ediyor. Ve belki de İkinci Vakıf benim göstermem olasılığı bulunan tepkileri de hesapladı. İşte o yüzden artık ani isteklerime ve gösterdiğim tepkilere güvenemiyorum."

"İkinci Vakfa, tahmin edemedikleri birtakım tepkileri göstermeyi tercih ediyorum. Buradan ayrılmayı istememe karşın bu nedenle Trantor’a gitmeyeceğim. Evet! Çünkü Trantor'a koşmak için müthiş bir istek duyuyorum."

Genç adam buruk bir tavırla güldü. "Belki onlar kafanızı sizden daha iyi tanıyorlar. Sizi tanıdıkları için beklenmedik bir tepki göstermeye karar

vereceğinizi de tahmin ediyorlar. Çünkü nasıl bir mantık yürüteceğinizi biliyorlar."

"Eğer öyleyse o zaman hiç kurtuluş yok demektir. Açıkladığınız bu mantık dizisini kabul eder ve Trantor’a gidebilirim. Ama İkinci Vakıf bunu da önceden tahmin etmiş olabilir. Bu sonu gelmeyen bir kısır döngü. Bir neden, bunun altında bir başka neden, onun altında da bir başka neden. Bu oyun ne kadar derin olursa olsun, ben iki şeyden birini yapabilirim. Ya Trantor’a giderim ya da burada kalırım. Kızımı Galaksinin ortalarına kadar sürüklediler. Herhalde bunu evde beklemem için yapmadılar. Çünkü hiçbir şey yapmasalardı, yine burada kalacaktım. Kızımı, benim buradan gitmemi sağlamak için Trantor’a yolladılar. O halde ben burada kalacağım.

"Ayrıca Anthor, her şeyin nedeni İkinci Vakıf da olmayabilir. Her olayın onların insanları birer kukla gibi oynatmalarının bir sonucu olduğunu düşünmemeliyiz.. Belki Arcadia'nın Kalgan’dan kaçmasının nedeni İkinci Vakıf değildi. Belki biz öldükten sonra bile Arcadia, Trantor'da güvende olacak."

Anthor, sert bir sesle, "Hayır." dedi. "İşte şimdi yanıldınız."

"Bu olayları başka türlü yorumlayabilir misiniz?"

"Evet, yorumlayabilirim. Tabii beni dinlersiniz."

"Dinleyeceğim. Aslında sabırsız bir insan değilim."

"Bir insan bir başkasını ne kadar tanıyabilir? Bilgimin yetersiz olduğu anlaşılıyor."

"Bu bakımdan benim bilgim de yetersiz. Hatta sizinkinden daha da yetersiz diyebilirim. Ama ben hiç olmazsa kızınıza yeni bir gözle baktım. Bir: Arcadia vahşi, küçük bir romantik. Fildişi kulesine çekilmiş bir bilimadamının kızı ve videoyla kitap-filmlerindeki maceralardan oluşan, gerçekten uzak bir dünyada yetişmiş. Kendince yarattığı casusluk ve entrikalarla dolu garip bir düş âleminde yaşıyor, iki: Ama Arcadia bu konuda yine de zekice davranıyor. Hiç olmazsa bizi atlatacak kadar zekice, ilk toplantımızı dinlemek için hazırlık yaptı ve bunu da başardı. Kalgan'a Munn’la birlikte gitmeye karar verdi. Bunu da yaptı, üç: Büyükannesine anormal denilecek kadar tapıyor. Yani annenize. Katır'ı yendiği için Arcadia büyükannesini bir kahraman sayıyor.

"Buraya kadar haklıyım sanırım. Pekâlâ. Şimdi... Komiser Dirige size anlatmadığı bazı şeyleri bana açıkladı. Bundan başka Kalgan'daki kaynaklarımdan da tam bilgi aldım. Bütün kaynaklardan aynı haber geldi. Çok şey biliyorum. Örneğin, Homir Munn, Kalgan Lorduyla konuştuğu zaman Stettin onun Katır'ın sarayına girmesine izin vermemiş. Ama Arcadia Bir Numaralı Vatandaşın pek yakın arkadaşı olan Lady Callia'yla konuşur konuşmaz durum değişmiş. Ve Munn'a izin verilmiş."

Darell, Anthor'un sözünü kesti. "Bütün bunları nereden biliyorsunuz?"

"Bir kere polis Arcadia'yı aramaya başladığı zaman Dirige de gidip Munn'la konuşmuş. Tabii bize bütün soru ve cevaplar da gönderildi. Şimdi Lady Callia'yı alalım. Stettin'in ona olan ilgisinin söndüğü söyleniyor. Ama gerçekler bu dedikoduları desteklemiyor. Lady Callia hâlâ sarayda. Üstelik Kalgan Lordunun Munn'a izin vermesini sağlamış. Bu yetmiyormuş gibi Arcadia'nın kaçmasına da açık açık yardım etmiş. Stettin'in sarayındaki birçok muhafız Arcadia'yı Lady Callia'nın yanında gördüklerini açıklıyorlar. Ama Kalgan Lordu kadını cezalandırmamış bile, Arcadia'nın telaşla aranmasına karşın, Stettin yine de Lady Callia'ya bir şey yapmıyor..."

"Bu birbirleriyle ilişkisi olmayan olaylardan ne sonuç çıkardınız?"

"Arcadia'nın kaçmasının planlandığı sonucunu."

"Bunu ben de söyledim."

"Ama o kadar değil. Bence Arcadia kaçmasının önceden planlanmış olduğunu anladı. Hayalinde türlü entrikalar canlandıran kızınız çok zeki olduğu için sizin gibi bir mantık dizisi kurdu. Onun Vakfa dönmesini istedikleri sonucuna vardı. İşte bu yüzden de kalkıp Trantor'a kaçtı. Ama neden Trantor'a?"

"Neden?"

"Çünkü taptığı büyükannesi Bayta Darell de tehlikedeyken oraya kaçmıştı. Arcadia bilerek ya da bilmeyerek büyükannesini taklit etti. Acaba... Arcadia da aynı düşmandan mı kaçıyordu?"

Darell nazik bir alayla sordu. "Katır'dan mı yani?"

"Ne münasebet! Ben düşman sözüyle Arcadia'nın savaşamayacağı bir kafa gücünü kastediyorum. Arcadia İkinci Vakıftan, daha doğrusu onun

Kalgan’daki gölgelerinden kaçıyordu."

"Gölgeler sözüyle ne demek istiyorsunuz?"

"Her yere kol atan İkinci Vakfın Kalgan’a kadar uzanmayacağını mı sanıyorsunuz? İkimiz de Arcadia’nın kaçışının önceden planlanmış olduğuna karar verdik. Öyle değil mi? Kızınızı aradılar ve buldular. Ve sonra mahsus çıkıp gitmesine göz yumdular. Dirige yaptı bunu. Dirige. Anlıyor musunuz? Ama bu nasıl oldu? Dirige bizden olduğu için mi? Bunu nereden biliyorlardı? Dirige’nin bize ihanet edeceğini mi umuyorlardı? Eee, ne diyorsunuz, doktor?"

"Açıkçası beni yormaya başladınız, Anthor. Sözünüzü bitirin de gidip yatayım."

"Sözlerimi çabucak bitireceğim." Anthor iç cebinden bir deste küçük foto-kayıt çıkardı. Bunların üzerinde ensefalografın o tanıdık kıvrımları vardı. "Dirige'nin beyin dalgaları." diye açıkladı Anthor. "Bu kayıtlar o buraya döndükten sonra alındı."

Darell ilk bakışta durumu kavradı. Başını kaldırdığı zaman yüzü kül rengiydi. "Dirige kontrol altında."

"Evet. Dirige, Arcadia’nın kaçmasına izin verdi. Bizden olduğu için değil, İkinci Vakıftan öyle emir aldığından."

"Dirige, Arcadia’nın Terminus'a dönmeyeceğini, Trantor’a gideceğini öğrendikten sonra da onu yakalamadı öyle mi?"

Anthor omzunu silkti. "Ona Arcadia'yı bırakması emredilmişti. Bu emri değiştirmesi imkânsızdı. O sadece bir araçtı. Arcadia en az üzerinde durdukları bir şeyi yaptı. Onun için belki de şimdi güvende. Ya da İkinci Vakıf bu değişikliği de hesaba katacak yeni bir plan yapıncaya kadar güvende sayılır..." Durakladı.

Videonun üzerindeki küçük bir ışık yanıp sönüyordu. Ayrı bir devreye takılıydı bu ve acil bir haber olduğunu açıklıyordu. Darell de ışığı gördü ve dalgın dalgın videoyu açtı. Bir cümlenin sadece sonunu duydular ama yine de Hobar Mallow gemisinin ya da kalıntılarının bulunduğunu anladılar. Hemen hemen yarım yüzyıldan beri Vakıf ilk kez savaşa giriyordu.

Anthor’un çene kasları kabardı. "Pekâlâ, doktor, haberi duydunuz. Kalgan saldırıya geçti. Ve Kalgan ikinci Vakfın kontrolünde. Artık kızınızın

peşinden Trantor'a gider misiniz?"

"Hayır. Tehlikeyi göze alacak ve burada kalacağım."

"Dr. Darell, siz kızınız kadar zeki değilsiniz. Bilmiyorum, size ne dereceye kadar güvenebiliriz?" Anthor bir an Darell’i uzun uzun süzdü. Sonra hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Darell kararsızca durakladı. Çaresizliğe kapılmış gibiydi.

Kimsenin ilgilenmediği video hâlâ heyecanlı sözler ve ayrıntılarını açıklıyordu.

17 - SAVAŞ

Birinci Vakfın Belediye Başkanı çıplak kafasının etrafını saran kısa saçlarını düzeltmeye çalıştı. Sonra da, "Boşuna geçen yılları düşünüyorum." diye içini çekti. "Kaçırdığımız fırsatları da. Sitem etmiyorum, Dr. Darell, ama yenilgiye lâyığız."

Darell usulca, "Umutsuzluğa kapılmak için bir neden görmüyorum, efendim." dedi.

"Umutsuzluk mu? Umutsuzluk mu? Galaksi! Dr. Darell, başka ne hissedebilirim ki? Buraya gelin.j

Dr. Darell'i yarı sürüklercesine küçücük güç alanının üzerinde duran yumurta biçimi bir cisme doğru götürdü. Belediye Başkanı yumurtaya dokunur dokunmaz içinden aydınlandı. Aslında bu. Galaksi denilen çift helezonun üç boyutlu, kusursuz bir modeliydi.

Belediye Başkanı heyecanla, "Şu sarı yerler." diye açıkladı. "Vakfımızın kontrolü altında. Kırmızılarsa Kalgan'ın."

Darell kan rengi bir kürenin, sarı bir yumruğun biraz ilerisinde durduğunu gördü. Bu yumruk, kürenin hemen her tarafını sarmıştı. Sadece Galaksi merkezine doğru bakan taraf açıktı.

Belediye Başkanı, "En büyük düşmanımız Galaktografi." dedi. "Stratejik durumumuzun hemen hemen umutsuz olduğunu Galaksi amirallerimiz saklamıyorlar; Bakın. Düşmanın iç iletişim hatları var. Güçleri bir yere toplanmış. Herhangi bir taraftan yapacağımız saldırıya kolaylıkla karşı koyabilecek. Kendisini az bir güçle savunabilecek.

"Buna karşılık bizim güçlerimiz iyice yayılmış durumdalar. Vakıf içindeki insanların bulunduğu sistemlerin arasında büyük bir uzaklık var. Kalgan'dakinin üç katı bu. Örneğin, Santanni'den Locris'e gitmek için iki bin beş yüz parsek aşmamız gerekiyor. Buna karşılık onlar da bu uzaklık sadece sekiz yüz parsek."

Darell, "Bütün bunları anlıyorum, efendim.", diye mırıldandı.

"Bunun yenilgi demek olduğunu anlayamıyorsunuz ama."

"Savaşlar sadece uzaklıklara bağlı değillerdir. Ben kaybedemeyeceğimizi söylüyorum. İmkânsız bu."

"Neden böyle söylüyorsunuz?"

"Çünkü ben Seldon Planını böyle yorumluyorum."

"Ah..." Belediye Başkanı dudaklarını büktü, arkasında kavuşturduğu ellerini birbirine vurdu. "O halde siz de İkinci Vakfın o gizemli yardımından medet umuyorsunuz."

"Hayır. Ben kazanmamızın kaçınılmaz olduğuna inanıyorum. Cesaret ve azme inanıyorum..." Dr. Darell güvenli ve rahat tavırlarına karşın yine de endişeliydi. Ya, diye düşünüyordu. Ya Anthor haklıysa? Ya Kalgan o kafaları büyüleyen sihirbazların sadece bir aracıysa? Ya amaçları Vakfı yenerek ortadan kaldırmaksa? Hayır! Mantıksız bu. Ama yine de...

Darell acı acı güldü. Durum hep aynıydı. Buzlu camdan bakıyor ve hiçbir şey göremiyordu. Ama bu cam İkinci Vakıflılar için saydamdı.

***

Stettin de Galaktografinin açıkladığı gerçeklerin farkındaydı.

Kalgan Lordu Belediye Başkanıyla Darell’in inceledikleri Galaksi modelinin bir eşinin önünde duruyordu. Ama Stettin, Vakıf Belediye Başkanı gibi kaşlarını çatmıyor, gülümsüyordu. İriyarı adamın kılığı pek süslüydü yine. Daha önceki Bir Numaralı Vatandaşın kendisine verdiği Katır nişanını sağ omzundan beline doğru çaprazlama takmıştı. Stettin bu nişanı aldıktan altı ay sonra eski Kalgan Lordunun yerine zorla geçmişti. Stettin’in sol omzunda Kalgan’ın işareti olan Gümüş Asteroid, Çift Kuyruklu Yıldız ve Kılıçlar ışıldıyordu.

Stettin ancak kendi kılığının gölgede bıraktığı kıyafetlere bürünmüş altı adamıyla konuşuyordu. Birinci Bakanı da oradaydı. Zayıf, kül rengi Meirus parlak renklerin arasında kaybolmuş tozlu bir örümcek ağına benziyordu.

Stettin, "Kararımız kesin." diyordu. "Bekleyebiliriz biz. Vakıf içinse beklemekle geçen her gün morallerine indirilmiş bir darbe sayılır. Ülkelerinin her tarafını savunmaya kalkıştıkları takdirde güçlerini iyice yaymak zorunda kalırlar. O zaman aynı anda iki yönden saldırıya geçeriz.

Şuradan ve şuradan." Galaksi modelinin üzerinde yerleri işaret etti. Kırmızı küreden fışkıran bembeyaz iki ışık bunun etrafını saran sarı yumruğu delip geçti. Terminus’u iki yandan kıskaca aldı, "Böylece filolarını üçe ayırmış oluruz. Her bölümü ayrı ayrı yok ederiz. Güçlerini biraraya topladıkları takdirde kendi istekleriyle topraklarının üçte ikisinden vazgeçmiş olurlar. Ve belki o zaman ayaklanmalar da başgösterir."

Bu sözlerini derin bir sessizlik izledi.

Sonra Birinci Bakanın tiz sesi duyuldu. "Bu sürede Vakıf'da daha güçlenmiş olur. Kaynakları bizden çok fazla. Bunu hepimiz biliyoruz. Gemilerinin sayısı da öyle. İnsan kaynakları tükenecek gibi değil. Belki hızla saldırmamız çok daha doğru olur." Odadaki en etkisiz ses onunkiydi.

Lord Stettin gülümseyerek eliyle bir işaret yaptı. "Altı ay, hatta gerekirse bir yıl beklemek bize pahalıya malolmaz. Vakıflar hazırlanamazlar. İnançları yüzünden bunu başarmaları olanaksız. Onlar hâlâ İkinci Vakfın kendilerini kurtaracağına inanıyorlar, Ama bu kez öyle olmayacak."

Stettin özel dairesine giderken hâlâ yüzünde o sabit gülümseme vardı. Kalgan Lordu Homir Munn’u bazen hayretle düşünüyordu. Garip, korkak, mızmız bir adam. Başlangıçtaki parlak vaadlerini yerine getiremedi. Ama pek çok şey biliyor. Bunlar çok da inandırıcı. Özellikle Callia yanımızda olduğu zamanlarda... Gülümseyişi yayıldı. O şişman ahmak da işe yarıyor. Hiç olmazsa Munn’un ağzından laf almayı başarıyor. Üstelik benim kadar da uğraşmıyor, Callia’yı Munn’a versem nasıl olur? Kaşlarını çattı. Callia.. O ve budalaca kıskançlığı. Galaksi! Darell denilen kız şimdi yanımda olsaydı . Yaptıkları yüzünden Callia’nın kafasını neden ezmiyorum bilmem ki?.. Bunun nedenini bir türlü anlayamıyorum. Belki de bunun nedeni Callia’nın Munn’la anlaşması. Ve benim Munn’a ihtiyacım olması. Munn Katır'ın İkinci Vakıf diye bir yer olduğuna inanmadığını bana kesinlikle kanıtladı. Adamlarımın böyle bir şeyi öğrenmeye çok ihtiyaçları vardı. Bu kanıtları halka ilan etmek isterdim. Ama Vakfın varolmayan bir yerden yardım geleceğini sanması daha iyi. Buna dikkatimi çeken Callia mıydı? Evet. O bana dedi ki... Saçma, Callia bir şey söylemiş olamaz. Ama yine..."

Stettin kafasındaki bulanıklığı gidermek istiyormuş gibi başını salladı ve dairesine girdi.

18 - BİR DÜNYANIN HAYALETİ

Trantor bir harabeler ve yeniden doğuş dünyasıydı, Galaksinin merkezinde, şaşılacak kadar çok güneş sisteminin ortasında rengi solmuş bir mücevher gibiydi. Sanki gelişigüzel yığılmış gibi duran binlerce yıldıza bakıyor ve kâh geçmişi, kâh geleceği düşlüyordu.

Bir zamanlar üzerini kaplayan maden tabakasından çıkan görünmez kollar taa yıldızların sınırlarına kadar uzanıyordu. Gezegen bir tek kent halindeydi. Dört yüz milyar yönetici yaşıyordu orada. Trantor gelmiş geçmiş başkentlerin en büyüğüydü.

Sonunda İmparatorlukta boşlayan çürüme Trantor'a kadar erişmişti. Yüzyıl önceki Büyük Yağma sırasında da Trantor’un zaten azalmış olan gücü sona ermişti. O ölüm sarsıntısıyla gezegeni saran madeni kabuk buruşup kopmuştu. Şimdi eski görkeminin acı verici bir taklidi gibiydi.

Geride kalanlar maden tabakaları sökerek bunları diğer gezegenlere satmış, karşılığında tohum ve hayvan almışlardı. Toprağın yüzeyi yeniden açılmış ve gezegen başlangıç noktasına dönmüştü. İlkel tarım etrafa yayılırken Trantor da o karmaşık ve parlak geçmişini unutmuştu.

Daha doğrusu belki unutacaktı, ama o dev binaların kalıntıları acı ve kararlı bir sessizlik içinde gökyüzüne doğru yükseliyorlardı.

Arcadia madeni ufka bakarken kalbi çarpmaya başladı. Palver'lerin yaşadıkları köy kıza göre pek küçük bir yerdi. Birbirlerine sokulmuş evlerden oluşan küçük ve bir ilkel bir yer. Köyün etrafını saran buğday tarlaları altın rengi bir denize benziyordu.

Ama orada, ufkun hemen ötesinde geçmişin anılar! Paslanmamış bir haşmetle parlıyordu. Trantor güneşi bunlara çarptığı zaman sanki kalıntılar alev alıyorlardı. Arcadia, Trantor'a geleli aylar olmuştu ve kız bir kez o kalıntılara gitmişti. Düzgün, duvarlardan içeriye süzülen ışıkta etrafını incelemişti.

Bu görünüm kızın kalbindeki sızıyı arttırmış, Arcadia o zaman küfür ediyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Paldır küldür koşarak dışarı fırlamış,

kendisini tekrar toprakların üstünde buluncaya kadar durmamıştı. Ve ondan sonra o yıkıntılara sadece özlemle bakmakla yetinmişti. O devlere özgü sessizliği tekrar bozmaya cesareti yoktu.

Arcadia bu dünyada bir yerde doğmuş olduğunu biliyordu. Eski İmparatorluk Kütüphanesinin yakınında bir yerde. O kütüphane Trantor'un ruhuydu sanki. Kutsalın da kutsalı bir yapıydı. Büyük Yağmadan sadece kütüphane kurtulabilmişti. Ve yüzyıldan beri de bu dokunulmamış yer evrene meydan okurcasına bekliyordu.

Hari Seldon ve grubu orada aklın hayalin alamayacağı o ağı örmüşlerdi. Ebling Mis orada sırrı öğrenmiş ve hayretinden felce uğramıştı. Sonra sırrı başkalarının öğrenmemesi için onu öldürmüşlerdi.

Arcadia'nın büyükannesiyle büyükbabası İmparatorluk Kütüphanesinde on yıl yaşamışlardı. Yani Katır ölünceye kadar. Ancak ondan sonra yeniden doğan Birinci Vakıfa dönebilmişlerdi.

Sonra babası yeni evlendiği gelinle tekrar kütüphaneye dönmüştü. Yine İkinci Vakfın sırrını çözmek için. Ama başarılı olamamıştı. Arcadia o İmparatorluk kütüphanesinde doğmuş, annesi de orada ölmüştü.

Kız kütüphaneye gitmeyi isteyince, Preem Palver yusyuvarlak kafasını sallamıştı. "Orası binlerce kilometre ötede, Arcadia. Ve burada yapılması gereken çok iş var. Ayrıca kütüphaneye girmek de pek doğru olmaz. Orası bir tür türbe sayılıyor..."

Ama Arcadia aslında Palver'lerin kütüphaneye ayak basmaktan çekindiklerini biliyordu. Katır'ın sarayı konusundaki inançla aynıydı bu. Şimdinin cüceleri geçmişte yaşayan devlerin kalıntılarına bakmaktan korkuyorlardı. Batıl inançtan farksız bir şeydi bu.

Ama o sevimli, ufak tefek adama bu yüzden kızmak da haksızlık olurdu. Arcadia, Trantor'a geleli hemen hemen üç ay olmuştu. Ve bu sürede Palver'ler ona çok iyi davranmışlardı.

Arcadia, peki bütün bu iyiliklerine karşılık ben onlara ne verdim, diye düşündü. Benim yüzümden mahvolup gidecekler. Başlangıçta onlara ölüme mahkum olduğumu açıklamam gerekirdi. Ama ben bunu yaptım mı? Hayır. Onların o öldürücü rolü... birer koruyucu rolünü üstlenmelerine itiraz bile etmedim...

Arcadia müthiş vicdan azabı çekiyordu. Ama başka ne yapabilirdim?

Kız kahvaltı için istemeye istemeye merdivenden indi. Palver'lerin konuştuklarını duyuyordu.

Preem Palver peçetesinin ucunu gömleğinin yakasından içeri sokmuştu. Tombul boynunu uzatarak rafadan yumurtaları memnun bir tavırla aldı. "Dün kente indim, hanım." dedi. O sırada çatalıyla ağzına irice bir lokma attığı için karısı sözlerini neredeyse anlamayacaktı.

Kadın ilgisizce, "Kentte ne var, ne yok, bey?" diye soracak yerine oturdu. Dikkatle sofraya baktıktan sonra tuz almak için tekrar kalktı.

"Haberler pek iyi değil. Kalgan tarafından gelen bir gemi gazeteler de getirmişti. Oralarda savaş oluyormuş."

"Savaş mı oluyormuş? Ya? Madem hiç akıllan yok, bırakalım boş kafalarını kırsınlar. Çekin gelmedi mi hâlâ? Sana tekrar söylüyorum, bey. İhtiyar Cosker'ı uyar. Dünyadaki tek kooperatif bu değil. Sana verdikleri parayı ahbaplarıma açıklamaktan utanıyorum. Hiç olmazsa aylığını zamanında yollasınlar."

Preem Palver sinirlendi. "Zamanında, zamanında. Haydi, haydi, kahvaltı sofrasında saçma sapan konuşup durma. Lokmalarım boğazıma dizilecek." Bunu söylerken dişlerini tereyağ sürülmüş kızarmış ekmeğe geçirdi. Sonra da daha uysalca bir tavırla ekledi. "Savaş Kalgan'la Birinci Vakıf arasında. İki aydan beri çarpışıp duruyorlarmış." Ellerini çarpışan iki uzay gemisi gibi hızla birbirlerine yaklaştırdı.

"Ya... Durum nasıl?"

"Savaş Vakfın aleyhinde gelişiyor. Kalgan'lılar gördün. Durmadan hazırlanıyorlardı. Vakıfsa gafil avlandı. Booom"

Kadın birden çatalını tabağına bırakarak ıslık çalar gibi, "Ahmak, sen de." diye fısıldadı.

"Ha?"

"Budala! Çenen hiç durmuyor!" Kadın çabucak işaret etti.

Preem Palver omzunun üzerinden baktı. Arcadia kapıda donmuş gibi duruyordu.

Kız, "Vakıf savaşa mı girdi?" diye sordu.

Adam çaresiz bir tavırla karısına baktıktan sonra, "Evet." der gibi başını salladı.

"Savaşı kaybediyor, öyle mi?"

Adam yine kafasını salladı.

Arcadia'nın boğazına bir şey tıkandı sanki. Kız ağır ağır masaya yaklaştı. "Her şey sona erdi mi?" diye fısıldadı.

Preem Palver yapmacık bir neşeyle, "Sona ermek mi?" diye bağırdı. "Savaşın sona erdiğini de kim söyledi? Bir savaşta çok şey olabilir. Ve...ve..."

Kadın, Arcadia'yı teselli etmeye çalıştı. "Otur, hayatım. Kimse kahvaltıdan önce üzülmemeli. Karnı aç olan insan çok zayıf durumdadır."

Ama Arcadia onu dinlemedi bile. "Kalgan'lılar Terminus'a indiler mi?"

Preem Palver ciddi bir tavırla, "Ne münasebet!" dedi. "Gördüklerim geçen hafta çıkmış olan gazetelerdi. Terminus hâlâ savaşıyor. Doğru söylüyorum. Ve Vakıf hâlâ güçlü. Sana o gazeteleri getirmemi ister misin?"

"Lütfen!"

Arcadia zorla kahvaltı ederken gazeteleri okudu. Gözleri dolmaya başlıyordu. Santanni ve Koreli savaşmadan teslim olmuşlardı. Vakfın bir filosu güneşi az bir yer olan İfni sektöründe pusuya düşürülmüş ve hiçbir gemi kurtulamamıştı.

Ve şimdi Vakıf, Dört Krallık denilen o eski yere kadar gerilemişti. Asıl Vakıf oradaydı. Birinci Vakıf Başkanı Salvor Hardin zamanında ülkeye Dört Krallık da katılmıştı. Ama Vakıf hala çarpışıyordu. Ve savaşı kazanma umudu da vardı. Arcadia, ne olursa olsun, diye düşündü. Babama haber vermeliyim...

Ama bunu nasıl yapacaktı? Savaş olurken Terminus'a nasıl erişecekti?

Arcadia kahvaltıdan sonra adam, "Yakında bir iş yolculuğuna çıkacak mısınız. Bay Palver?" diye sordu.

Adam öndeki çim alana koyduğu büyük koltuğa yerleşmiş güneşleniyor, tombul parmaklarının arasındaki pürodan dumanlar yükseliyordu. Tembel

tembel, "Bir iş yolculuğuna mı?" diye mırıldandı. "Kim bilir? Bu tatil hoşuma gidiyor. İzin sürem de henüz sona ermedi. Neden yeni iş yolculuklarından söz ediyoruz? Huzursuzmuşsun gibi bir halin var, Arkady."

"Benim mi? Hayır, buradan hoşlanıyorum. Bana çok iyi davranıyorsunuz. Siz ve Bayan Palver. İkiniz de."

Preem Palver bu önemli değilmiş gibi elini salladı.

Arcadia, "Savaşı düşünüyordum." dedi.

"Bunu hiç düşünmemelisin, yavrum. Sen ne yapabilirsin ki? İnsan değiştiremeyeceği bir şeyi düşünerek kendi kendisine boş yere işkence etmemelidir."

"Vakfın tarım dünyalarından çoğunu kaybettiğini düşünüyordum. Herhalde orada yiyeceği artık vesikaya bağladılar."

Adam sıkıntılı sıkıntılı kımıldandı. "Üzülme. Bir çaresini bulurlar."

Ama Arcadia'nın onu dinlediği pek yoktu. "Keşke Vakfa yiyecek götürebilseydim. Katır öldükten sonra Vakfın başkaldırdığı zaman neler olduğunu biliyorum. Terminus'un bir süre her yerle bağlantısı kesildi. Kısa bir süre için Katır'ın yerine geçen Han Pritcher gezegeni kuşattı. Yiyecek hemen hemen hiç kalmadı. Babam bana büyükbabamın anlattıklarından söz etti. Terminus'takiler tadı pek kötü olan kuru amino-asitlerle beslenmek zorunda kalmışlar. Bir yumurta iki yüz krediye satılıyormuş. Sonra tam zamanında kuşatmayı yardılar ve Santanni'den kalkan yiyecek yüklü gemiler Terminus'a indiler."

Bir sessizlik oldu.

Sonra Arcadia, "Biliyor musunuz?" dedi. "Vakfın şimdi yiyecek için karaborsa fiyatından fazlasını vermeye hazır olduğundan eminim. Asıl değerin iki katı, üç katı. Hatta daha fazlası. Ah! Buradaki bir kooperatif bu işi üzerine alsaydı savaş sona ermeden çok zengin olurdu. Belki birkaç gemi kaybederdi ama bu da önemli değil. Eski günlerde Vakıf Tüccarları bunu her zaman başarırlardı. Savaş çıktığı zaman tehlikeyi göze alır ve gereken her şeyi satarlardı. Bir seferde iki milyon kazanırlardı. İki milyon kâr! Üstelik bu bir tek geminin getirdiği kazançtı."

Preem Palver yerinde doğruldu. Purosu sönmüştü ama o bunun farkında değildi. "Yiyecek için bir anlaşma, öyle mi? Hım... Ama Vakıf çok uzakta..."

"Ah, biliyorum. Bu işi herhalde buradan başaramazsınız. Yolcu gemilerinden birine bindiğiniz takdirde ancak Massena ya da Smushyk yakınlarına kadar gidebilirsiniz. Ondan sonra da sizi hatlardan geçirebilecek küçük bir gemi kiralarsınız. Bir keşif gemisi."

Preem Palver saçlarını düzelterek düşünmeye başladı.

İki hafta sonra yolculuk için gereken her şey hazırdı. Bayan Palver bu sürede durmadan kocasına çatmıştı. Önce inatla intihar etmeye kalkıştığı için. Sonra kendisini de birlikte götürmeye razı olmaması yüzünden.

Preem Palver, "Hanım, neden böyle davranıyorsun?" diye karşılık veriyordu. "Bir erkeğin yapabileceği bir iş bu. Savaşın ne olduğunu sanıyorsun? Bir eğlence mi? Çocuk oyunu mu?"

"O halde sen neden gidiyorsun? Sen genç misin, ihtiyar budala? Bir ayağın çukurda zaten. Hatta kolunun yarısı da. Bırak gençler gitsinler. Senin gibi şişko bir kabak ne yapabilir?"

Preem Palver gururla, "Ben kabak değilim." diye söyleniyordu. "Saçım gür! O parayı neden ben kazanmayayım? Niçin onu bir gence kaptırayım? Dinle, bu sayede milyonlar kazanabiliriz."

Kadın da bunu bildiği için o zaman susuyordu.

Arcadia, Preem Palver’i Trantor’dan ayrılmadan önce son kez gördüğünde, "Terminus’a kadar gidecek misiniz?" diye sordu.

"Neden gitmeyeyim? Onların ekmek, pirinç ve patatese ihtiyaçları olacağını söylüyorsun. Terminus’takilerle anlaşacağım ve bu isteklerini onlara vereceğim."

"Şey... o halde sizden bir ricada bulunabilir miyim? Terminus’a gittiğiniz takdirde babamı görebilir misiniz?"

Preem Palver’in tombul yüzünde merhamet dolu bir ifade belirdi. "Ah, ne budalayım! Bunu bana senin hatırlatman gerekmemeliydi. Babanı tabii görürüm. Ona güvende ve çok iyi olduğunu söylerim. Savaş sona erdiği zaman seni Terminus'a götüreceğimi de anlatırım."

"Teşekkür ederim. Size onu nasıl bulacağınızı anlatayım. Adı Dr. Toran Darell ve Stanmark'da oturuyor. Bu, Terminus kentinin hemen dışında bir mahalledir. Oraya giden banliyö uçaklarından birine binebilirsiniz. Channel Caddesi 55 numarada oturuyoruz."

"Dur dur, şu adresi yazayım "

"Olmaz, olmaz!" Arcadia elini telaşla uzattı. "Hiçbir şeyi yazmamalısınız. Adresi hatırlamalı ve kimseden yardım istemeden babamı bulmalısınız."

Preem Palver şaşırdı. Sonra da omzunu silkti. "Pekâlâ. Terminus kenti dışında Stanmark'ta, Channel Caddesi 55 numara. Oraya banliyö uçağıyla gidiliyor. Tamam mı?"

"Bir şey daha var?"

"Evet?"

"Ona benden bir haber iletir misiniz?"

"Tabii"

"Bunu kulağınıza fısıldamak istiyorum "

Preem Palver tombul yanağını kıza doğru uzattı. Arcadia onun kulağına çabucak bir şeyler fısıldadı. Adamın gözleri hayretle yuvarlaklaştı. "Babana bunu mu söylememi istiyorsun? Ama bu sözlerden bir anlam çıkmıyor ki."

"O ne demek istediğinizi anlayacaktır. Babama onun bu sözlerin ne anlama geldiğini anlayacağından emin olduğumu söyleyin, yeter. Ama cümleyi tam benim söylediğim gibi tekrarlayın. Hiçbir kelimeyi değiştirmeyin. Bu mesajı unutmazsınız değil mi?"

"Nasıl unuturum? Dört kelimelik bir cümle bu. Dinle..."

"Sakın söylemeyin!" Arcadia telaş ve korkuyla sıçramaya başlamıştı. "Sakın o cümleyi tekrarlamayın. Hiç kimseye açıklamayın. Sadece babama tekrarlayın ve ondan sonra da unutun. Söz veriyor musunuz?"

Preem Palver omzunu silkti. "Tabii. Tabii veriyorum."

Arcadia üzüntüyle, "Teşekkür ederim." diye mırıldandı. Preem Palver kendisini uzay limanına götürecek olan hava taksisine doğru giderken

arkasından bakarak, acaba zavallının idam fermanını mı imzaladım, diye düşündü. Acaba onu bir daha görebilecek miyim?

Eve girmeye, iyi kalpli, müşfik Bayan Palver'i görmeye dayanamayacaktı. Belki her şey sona erdiği zaman onlara yaptıklarım yüzünden kendimi öldürürüm, dedi kendi kendine.

19 - SAVAŞIN SONU

OUORİSTAN SAVAŞI V.Ç. 9, 17, 377'de Vakıf güçleriyle Kalgan Lordu Stettin'in filoları arasında çıkan bir çarpışmadır. İki hükümdarlık arasındaki dönemin son önemli savaşıdır...

GALAKSİ ANSİKLOPEDİSİ

Jöle Turbor savaş muhabiri olmuştu. İri gövdesini saran Galaksi üniforması hoşuna gidiyordu, tekrar uzaya açıldığı için de memnundu. İkinci Vakfa karşı giriştikleri yararsız savaşın neden olduğu o müthiş çaresizlik duygusu onda başka bir istek uyandırmıştı. Büyük gemiler ve gerçek insanlarla savaşma isteği.

Tabii Vakıf bu savaş sırasında henüz bir zafer kazanmamıştı. Ama bu konuda hâlâ filezofça davranabiliyorlardı. Savaş başlayalı altı ay olmuş ve bu sürede düşman Vakfın kalbine kadar ilerleyememişti. Filonun önemli bir bölümü hâlâ savaşacak durumdaydı. Savaşın başlamasından bu yana filoya yeni gemiler eklenmişti. Onun için de İfni yenilgisinden önceki durumundan sayıca daha fazla, teknik bakımından da daha güçlüydü.

O arada gezegenlerde savunma hatları güçlendiriliyor, askerler daha iyi talim görüyorlardı. Yönetim daha etkili bir hal almıştı. Kalgan'ın işgal filosuysa fethedilen bölgelere iyice sahip olabilmek için uğraşıp duruyordu.

Turbor o sırada Üçüncü filoyla birlikte Anacreon sektörünün dış çevresindeydi. Bunun "küçük adamların savaşı" olduğunu ilan ettiği için üçüncü sınıf bir makinist oian gönüllü Fennel Leemor'la röportaj yapıyordu.

Turbor, "Bize kendini anlat." dedi.

"Anlatılacak fazla bir şey yok ki." Leemor ayaklarını yere sürdü ve sanki kendisini seyreden milyonlarca insanı görebiliyormuş gibi, hafifçe utangaçlıkla gülümsedi. "Ben Locris'liyim. Hava taşıtı fabrikasında

çalışıyordum. Ustabaşıydım ve ücretim de iyiydi. Evliyim, iki çocuğum var. İkisi de kız. Şey... onlara buradan, ‘Merhaba,’ diyemez miyim? Belki şu anda bizi dinliyorlardır."

"Tabii. Ekran senin, dostum."

"Ah, teşekkürler." Genç adam sevinçle bağırdı. "Merhaba, Millia. Tabii beni şu anda görüyorsan... Sünni iyi mi? Ya Tomma? Hep sizi düşünüyorum. Belki limana indikten sonra izinli çıkarım. Burada yemekler iyi. Ama sivillerin yiyecek bakımından sıkıntı çektiklerini söylüyorlar. Neyse... Hepsi bu kadar."

"Bir daha sefere Locris'e uğradığımız zaman gidip karını göreceğim, Leemor. Yiyeceksiz kalmamasını da sağlayacağım. Tamam mı?"

Genç adam sevinçle gülümseyerek başını salladı. "Teşekkür ederim, Bay Turbor. Size minnet duyarım"

"Önemli değil... Şimdi söyle bakalım. Sen gönüllüsün değil mi?"

"Tabii gönüllüyüm. Biri benimle kavga etmeye kalkışırsa herhalde davet beklemem. Hober Mallow gemisinin başına gelenleri duyduğum gün gönüllü yazıldım."

"Hah, işte böyle olmalı! Çarpışmalara katıldın sanırım. Göğsünde iki savaş yıldızı olduğunu görüyorum."

"Püf..." Leemor tükürürmüş gibi yaptı. "Onlar çarpışma filan değildi ki. Sadece düşmanı kovaladık. Kalgan'lılar durum bire karşı beş onların lehinde olmadıkça savaşmaya yanaşmıyorlar. Böyle bir zamanda bile usulca yaklaşıyor, gemileri teker teker avlamaya çalışıyorlar. Kuzenim İfni çarpışmasına katıldı. Kaçmayı başaran gemideydi. Eski Ebling Mis'de. Bana durumun orada da aynı olduğunu söyledi. Çarpışma sonunda bizim sadece beş gemimiz kalmış. Ama Kalgan'lılar da bizimkinin iki katı gemi kaybetmişler"

"O halde bu savaşı kazanacağımıza inanıyorsun."

"Tabii kazanacağız. Artık çekilmediğimize göre zafer bizim. Durum kötüye gitse bile nasıl olsa İkinci Vakıf imdadımıza yetişir. Seldon Planı zaferimizi garantiliyor. Bunu Kalgan’lılar da biliyor."

Turbor’un dudakları hafifçe büküldü. "Demek İkinci Vakıfa güveniyorsun?"

Leemor içten bir hayretle Turbor’a baktı. "Herkes inanmıyor mu?"

Vizi yayınından sonra Assubay Tipellum, Turbor’un odasına girdi. Muhabire bir sigara verdikten sonra başındaki kepi geriye doğru itti. "Bir casus yakaladık."

"Sahi mi?"

"Delinin biri. Ufak tefek bir adam. Tarafsız olduğunu söylüyor. Diplomatik dokunulmazlığı varmış hem de. Adı Palvro mu, Palver mi ne? Öyle bir şey işte. Trantor’dan geliyormuş. Açıkçası savaş alanında ne işi olduğunu anlayamadık."

Ranzasına uzanmış olan Turbor kestirmekten vazgeçerek doğrulup oturdu. Savaşın ilan edilmesinden bir gün sonra Darell’e yaptığı konuşmayı anımsatmıştı. Ve şimdi gösteriş yapmak niyetindeydi. Kesin bir tavırla, "Adı Preem Palver." dedi.

Tipellum durakladı. Sigarasının dumanlarını ağzının yanından üfleyerek, "Öyle mi?" dedi. "Nereden biliyorsun?"

"Bunu bırak şimdi. Palver'ı görebilir miyim?"

"Bilmiyorum. Galaksi Amiralinin kabininde sorguya çekiliyor. Herkes adamın casus olduğundan emin."

"Galaksi Amiraline adamı tanıdığımı söyle. Tabii o iddia ettiği gibi Preem Palver’se. Ona kefil olabilirim."

Üçüncü Filonun amiral gemisinde Binbaşı Dixyl gözlerini büyük detektör’den ayırmıyordu. Her gemi bir atom radyasyonu kaynağı sayılırdı. Başka türlü olması imkânsızdı. Hareket etmeyen bir gemi bile aynı durumdaydı. Bu radyasyon üç boyutlu alanda küçük parlak noktalar halinde gözüküyordu.

Her Vakıf gemisi yerindeydi. Artık tarafsız olduğunu iddia eden ufacık tefecik casus yakalandığı için üç boyutlu alanda esrarlı bir ışık noktası kalmamıştı. Bir süre o dıştaki nokta endişe uyandırmıştı. Pek çabuk taktik değiştirmeleri gerekecekti. Ama neyse ki böyle bir şeye gerek kalmamıştı.

Binbaşı Dixyl, "İyi anladığından emin misin?" diye sordu.

Filo Komutanı Cenn başını salladı. "Filomu hiper-uzaydan geçireceğim. Yarı çap 10.000 parsek, theta 268.52 derece, phi 84.15 derece. 1330’da başlangıç noktasına döneceğim. Sefer süresi 11.83 saat."

"Tamam. Uzay ve zaman bakımından yerinizi kesin olarak bilmemiz gerekiyor. Anlıyor musun?"

"Evet, binbaşım." Komutan saatine baktı. "Gemilerim 0140'da hazır olacaklar."

Yüzbaşı Dixyl, "İyi." dedi.

Kalgan filosu detektörün tarama alanınındışındaydı hâlâ. Ama yakında alana girecekti. Bu konuda özel bilgi almışlardı. Cenn’in filosu ayrıldıktan sonra Vakıf gemilerinin sayısı çok azalmış olacaktı. Ama binbaşı savaşı kazanacaklarından emindi. Çok emindi.

Preem Palver üzgün üzgün etrafına bakınıyordu. Önce uzun boylu, ince Galaksi Amiralini inceledi. Sonra diğerlerini. Hepsi de üniformalıydılar. Sonunda içeri yeni girmiş olan iriyarı, şişman adamı süzdü. O diğerlerine benzemiyordu. Yakasını açmıştı, kravatı yoktu. Bu adam Preem Palver’le konuşmak istediğini açıklamıştı.

Jöle Turbor şimdi de, "Durumun ciddi olabileceğini biliyorum." dedi. "Ama onunla biraz konuşmama izin verirseniz, her şey çabucak aydınlığa kavuşur."

"Onu neden benim önümde sorguya çekmiyorsunuz?"

Turbor dudaklarını büzdü ve yüzünde inatçı bir ifade belirdi. "İstiyorsanız kapının dışına adamlarınızı dikin. Preem Palver’le beş dakika konuşmam yetişecek. Böylece onun casus olup olmadığını kesinlikle öğreneceksiniz."

Galaksi Amirali maiyetiyle çabucak dışarı çıktı.

Palver’le yalnız kalan Turbor hemen Trantor'lu çiftçiye döndü. "Çabuk söyleyin. Kaçırdığınız küçük kızın adı neydi?"

Palver hayretten irileşmiş gözlerle ona bakarak başını salladı.

Turbor, "İnad etmeyin." dedi. "Cevap vermezseniz casus olduğunuzu düşünecekler. Savaştayız. Ve savaş zamanı casuslar yargılanmadan idam edilirler."

Palver inler gibi, "Arcadia Barell." diye mırıldandı.

"Ah! Çok iyi. Arcadia güvende mi?"

Palver, "Evet." der gibi başını salladı.

"Bu konuda kesin konuşmalısınız. Yoksa başınız derde girer."

Rengi uçan Palver, "Arcadia güvende." diyebildi. "Sağlığı da yerinde."

Galaksi Amirali içeri girdi. "Ee?"

"Bu adam casus değil, efendim. Onun söylediklerine inanabilirsiniz. Ben kendisine kefilim."

"Öyle mi?" Galaksi Amirali kaşlarını çattı. "O halde Trantor’daki bir kooperatifin temsilcisi gerçekten. Terminus'la bir anlaşma yapmak ve bize buğdayla patates satmak istiyor. Pekâlâ... Ama Terminus’a hemen gidemez."

Palver hemen sordu. "Neden?"

"Çünkü savaşın ortasındayız. Çarpışma sona erince sizi Terminus’a götürürüz. Tabii sağ kalırsak."

* * *

Uzayı tarayan Kalgan gemileri çok uzak bir mesafeden Birinci Vakıf gemilerini farkettiler. Ama aynı anda Vakıflılar da onların izini buldular. Şimdi birbirlerinin büyük detektörlerinde bir ateş böceği sürüsüne benziyorlardı. Boşlukta birbirlerine doğru ilerlediler.

Birinci Vakfın Galaksi Amirali kaşlarını çatmış, büyük detektöre bakıyordu. "Bu onların ana filosu olmalı. Gemi sayısı çok fazla " Bir an durduktan sonra ekledi. "Ama bize karşı koyamayacaklar. Cenn ve adamları istenileni yapabilirlerse tabii."

Filo Komutanı Cenn saatler önce, yani düşman farkedilir farkedilmez harekete geçmişti. Artık planı değiştirmeleri olanaksızdı. Bu ya başarılı olacaktı ya da başarısız. Ama Galaksi Amirali sonuçtan emindi. Subayları da öyle. Askerler de.

Büyük detektördeki ateş böcekleri hâlâ ilerliyorlardı. Sanki öldürücü bir bale yapıyorlarmış gibi. Işıldayarak.

Vakıf filosuysa usul usul geriliyordu. Saatler geçti. Filo yavaşça yana doğru dönmeye başladı.

Böylece yaklaşan düşman filosunun biraz rotadan çıkmasını sağladı.

Çarpışma planına göre uzayın belirli bir bölümünü Kalgan gemilerinin işgal etmeleri gerekiyordu. Vakıf gemileri buradan usul usul uzaklaştılar. Onların yerini Kalgan tekneleri aldı. Ama o bölgeden çıkanlar ani, şiddetli bir saldırıya uğradılar. Yerlerinde kalanlara bir şey olmadı.

Şimdi her şey Lord Stettin'in gemilerinin kararına bağlıydı. Onlar ya kendileri saldırıya geçecekler va da düşmanın erişmediği o bölgede bekleyeceklerdi.

Binbaşı Dixyl gözlerini saatine dikmiş bekliyordu. Saat 1310’u gösteriyordu. "Yirmi dakikamız var."

Yanında bekleyen teğmen heyecanla başını salladı. "Şu ana kadar durum iyi gibi, binbaşım. Kalgan gemilerinin yüzde doksanından fazlasını o bölgeye hapsettik. Eğer bunu sürdürebilirsek..."

"Evet! Eğer..."

Vakıf gemileri tekrar öne doğru ilerlemeye başlamışlardı. Çok ağır ağır, sürüklenircesine. Hızları Kalgan'lıların gerilemelerine neden olacak kadar fazla değildi. Ama düşmanın ilerlemesini engelleyecek kadar da süratliydiler. Kalgan’lılar hâlâ bekliyorlardı.

Dakikalar geçti.

1325’de Galaksi Amirali bir düğmeye bastı. Vakfın yetmiş beş gemisinde ziller çalmaya başladı. Filo birdenbire hızlandı ve ön saftaki Kalgan teknelerine doğru atıldı. Kalgan gemileri üç yüz kadardı. Kalgan'lıların koruma perdeleri ışıldadı. Korkunç enerji ışınları birer kol gibi ileriye doğru uzandı. Üç yüz geminin hepsi birden üzerlerine doğru çılgınca gelen Vakıf filosuna doğru saldırıya geçtiler.

1330’da Cenn'in emrindeki küçük filo birdenbire ortaya çıktı. Gemiler hiper-uzayda bir sıçrama yapmış ve bildirilen dakikada, kararlaştırılan yerde belirmişlerdi. Küçük filo korkunç bir hızla Kalgan'lılara arkadan saldırdı. Düşman gafil avlanmıştı.

Tuzak mükemmeldi.

Kalgan gemilerinin sayısı yine fazlaydı ama bunun bir yararı olmayacaktı. Düşmanın aklı fikri kaçmaktaydı. Bu yüzden düzgün sıralar bozuldu ve Kalgan’lılar o zaman daha savunmasız bir duruma düştüler. Şimdi birbirlerinin yoluna çıkıyor, çarpışıyorlardı.

Bir süre sonra savaş bir kedi fare avına dönüştü.

Üç yüz Kalgan gemisinden ancak altmış kadarı gezegene erişebildi. Bunlardan bir bölümü ağır hasara uğramıştı. Onarılmaları hemen hemen olanaksızdı. Vakıfsa toplam yüz yirmi beş gemiden sadece sekizini kaybetmişti.

Preem Palver zafer şenlikleri arasında Terminus’a indi. Gürültü patırdı aklını karıştırmıştı ama gezegenden ayrılmadan önce iki işi başardı.

Bir kere Terminus hükümetiyle bir anlaşma imzaladı. Palver’in kooperatifi gezegene bir yıl boyunca her ay yirmi gemi dolusu yiyecek satacaktı. Hem de savaş fiyatlarından. Son zafer sayesinde artık gemiler bir tehlikeyle de karşılaşmayacaklardı. Sonra Preem Palver, Dr. Darell’e Arcadia’nın dört kelimelik mesajını ulaştırdı.

Darell bir an hayretle Preem Palver’e baktı. Sonra da Trantor'ludan bir şey istedi. Cevabını Arcadia’ ya iletmesini. Palver bu mesajı beğendi. Bu hem kısaydı, hem de anlamı belliydi.

"Artık geri dönebilirsin. Tehlike kalmadı."

* * *

Lord Stettin düş kırıklığı ve öfkeden çıldırmış gibiydi. Eline aldığı her silah parçalanmış, filosu darmadağınık olmuştu. Bu durum en sakin bir insanın bile bir yanardağ gibi kükremesine neden olurdu.

Stettin haftalardan beri doğru dürüst uyumamıştı. Üç günden beri de traş olmamıştı. Kimseyi huzuruna kabul etmiyordu. Adamlarını kendi hallerine bırakmıştı. Ve Lord Stettin artık başka yenilgiye gerek olmadığını, kısa bir süre sonra Kalgan’da ayaklanmaların başlayacağını biliyordu. Herkesten iyi biliyordu bunu.

Birinci Bakanı Lev Meirus'un da bir yararı yoktu. Şimdi Stettin’in karşısında sakin sakin duruyor, her zaman yaptığı gibi burnundan çenesine doğru inen derin çizgiyi ince parmaklarıyla sinirli sinirli ovuşturuyordu. Stettin onun tiksinti verecek kadar yaşlı olduğunu düşündü.

Sonra da, "Bir şeyler yapsana!" diye bağırdı. "Yenildik! Anlıyor musun, yenildik! Neden? İşte bunu bilmiyorum. İşte sana itiraf ediyorum. Nedeni bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

Meirus sakin sakin, "Bildiğimi sanıyorum." dedi.

"İhanet!" Stettin’in sesi birden hafiflemişti. Artık yumuşak bir tonla konuşuyordu. "Bana ihanet ettiklerini biliyordun ama hiç sesini çıkarmadın. Bir Numaralı Vatandaşlıktan attığım o budalaya hizmet etmiştin. Şimdi de benim yerimi alacak herhangi bir iğrenç köpeğe hizmet edebileceğini düşünüyorsun. Eğer gerçekten böyle bir şey varsa, diri diri barsaklarını deşeceğim ve onları gözlerinin önünde yakacağım."

Meirus istifini bozmadı. "Size kendi kuşkularımı aşılamaya çalıştım. Bir değil, birkaç kez. Durmadan çabaladım, konuştum, konuştum. Ama siz başkalarının sözlerini dinlediniz. Çünkü onların söyledikleri gururunuzu okşuyordu. Şimdi korktuğuma değil, daha da büyük bir felakete uğradık. Eğer beni şimdi dinlemek istemiyorsanız, lütfen söyleyin, efendim. O zaman çıkar gider ve yerinizi alacak olan kimseyle konuşurum. Herhalde o ilk iş bir barış anlaşması imzalar."

Stettin kanlanmış gözleriyle Meirus’a baktı. İri yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu. "Konuş, gri solucan! Konuş!"

"Size kaç defa bir Katır olmadığınızı söyledim, efendim. Belki gemilerinizi ve silahlarınızı kontrol edebilirsiniz. Ama uyruklarınızın kafalarını kontrolünüz altına almanız imkânsız. Siz kiminle savaştığınızın farkında mısınız, efendim? Siz Vakıfla savaştınız. Hiçbir zaman yenilmeyen Birinci Vakıfla. Seldon’un koruduğu ve yeni İmparatorluğu kuracak olan Vakıfla."

"Plan çoktan ortadan kalktı. Munn söyledi bunu."

"O halde Munn yanılıyor. Ama onun yanılmadığını düşünelim. Bunun ne yararı var? Siz ve ben halktan değiliz, efendim. Kalgan’ın erkekleri ve kadınları Seldon'un Planına bütün kalpleriyle inanıyorlar. Galaksinin bu ucunda yaşayan herkesin inandığı gibi. Dört yüzyıllık, bir tarih onlara Vakfın hiçbir zaman yenilemeyeceğini öğretmiş. Ne krallıklar, ne diktatörler, ne de eski imparatorluk Vakfı yenebildi."

"Ama Katır bunu başardı."

"Tabii. Ama o kimsenin hesabına sığmayan bir yaratıktı. Ve siz bir Katır değilsiniz. İşin kötüsü halk da sizin öyle olmadığınızı biliyor. İşte bu yüzden gemileriniz savaşa tahmin edemedikleri bir şekilde yenileceklerini düşünerek girdiler. Planın gölgesi üzerlerine düşüyordu. Bu yüzden ihtiyatlı davranıyor, saldırıya geçmeden önce etraflarına iyice bakıyorlardı. Fazla düşünüyorlardı. Buna karşılık düşman tarafında aynı gölge herkese güven veriyor, korkularını gideriyor, önceki yenilgilere karşın morallerinin bozulmamasını sağlıyordu. Tabii ya! Vakıf her savaşın başında yenilmiş, ama sonunda zafere erişmişti.

"Ya sizin moraliniz, efendim? Şimdiden yenilgiyi kabul ettiniz. Kazanmanız olasılığı bulunduğunu bile düşünmüyorsunuz. Çünkü böyle bir şey olmadığını biliyorsunuz.

"Boyun eğin, yoksa sizi dize getirecekler. Kendi isteğinizle boyun eğin, belki o zaman ülkenizi kurtarabilirsiniz. Siz madene ve güce güvendiniz. Bunlar da sizi olabildiğince desteklediler. Kafaya ve morale aldırmadınız. Ve işte bu yüzden yenik düştünüz. Şimdi beni dinleyin. Gemide bir Vakıflı var. Homir Munn.

Onu Terminus’a gönderin. Barış önerinizi hükümetine iletsin."

Stettin uçuk renkli dudaklarını büzerek dişlerini sıktı. Ama başka çare var mıydı?

Homir Munn yeni yılın ilk günü Kalgan’dan hareket etti. Terminus’tan ayrılalı altı aydan fazla bir süre geçmişti. Bu zamanda bir savaş başlamış ve sona ermişti.

Munn, Kalgan’a Arcadia’yla gelmişti. Şimdi yanında bir grup vardı. Munn yolculuğa çıkarken kimsenin dikkatini çekmeyen, basit bir adamdı. Şimdiyse Terminus'a bir barış elçisi olarak dönüyordu.

Munn bir hayli değişmişti. Bu değişikliklerden en önemlisi İkinci Vakıfla ilgiliydi. O eski endişeleri kalmamıştı. Munn başlangıçtaki düşüncelerini hatırladığı zaman gülüyordu. Gerçeği Dr. Darell’e, Anthor denilen berecikli ve enerjik gence ve diğerlerine açıklayacağı anı en küçük ayrıntısına kadar hayalinde canlandırıyordu.

Gerçeği biliyordu. Homir Munn sonunda gerçeği öğrenmişti.

* * *

20 - "BEN EKLİYORUM..."

Savaşın son iki ayı Homir Munn için hiç de sıkıntılı geçmedi. Arabulucuk gibi ender bulunur bir görevi vardı. Bu yüzden yıldızlararası sorunların odak noktası olmuştu. Bu rol de hoşuna gitmiyor değildi.

Son çarpışmadan, sonra yalnızca önemsiz bir iki olay çıkmıştı. Barış anlaşması Vakfın bir özveride bulunmasına gerek kalmadan hazırlandı. Stettin, Kalgan Lordu olarak kalacaktı ama hepsi o kadar. Stettin'in filosu dağıtıldı. Sömürgeleri özerkliklerini ilan ettiler. Genel bir oylama yapıldı. Ülkeler isterlerse bağımsız olacaklardı, isterlerse Vakıf Federasyonuna gireceklerdi.

Savaş, Terminus'un kendi güneş sisteminde bir asteroidde, Vakıfın en eski uzay üstünde resmen sona erdirildi. Anlaşmayı Kalgan adına Lev Meirus imzaladı. Homir ise tanık olarak orada bulundu.

Bütün bu sürede Dr. Darell'i de, diğer dostlarını da görmemişti. Ama bu da önemli değildi. Açıklamasını daha sonra yapabilirdi. Munn bunu düşündüğü zaman her seferinde de gülüyordu.

Dr. Darell zafer gününden birkaç hafta sonra evine döndü. Aynı akşam aylar önce birlikte plan yaptığı dostları onun evinde toplandılar. Yemeklerini ağır ağır yediler. Şaraplarını acele etmeden yudumladılar. Sanki eski konuyu açmayı pek istemiyorlardı.

Sonunda Jöle Turbor tek sözünü kısarak şarap kadehinin derinliklerine baktı ve, "Ee, Homir." dedi. "Artık önemli bir diplomatsın. Doğrusu her şeyi çok iyi idare ettin."

"Ben mi?" Munn neşeyle gürültülü bir kahkaha attı. Nedense aylardan beri kekelemiyordu. "Benim bütün o olaylarla bir ilişkim yok ki. Her şeye Arcadia neden oldu. Ha, sahi, Darell, kızın nasıl? Duyduğuma göre yakında Trantor'dan dönecekmiş."

Darell usulca, "Evet, öyle." dedi. "Gemisi bu hafta içinde Terminus'a inecek." Diğerlerini süzdü. Ama hepsi de memnun memnun bir şeyler mırıldandılar, o kadar.

Turbor, "İyi." diye başını salladı. "Bütün dertler sona erdi. On ay önce böyle şeyler olacağını kim tahmin edebilirdi? Munn, Kalgan'a gidip döndü. Arcadia hem Kalgan'a gitti, hem de Trantor'a ve yakında burada olacak. Bir savaşa girdik ve kazandık. Tarihin akışının önceden tahmin edilebileceğini söylüyorlar. Bütün bu olanların, bizlerin aklını karıştıran bütün bu yaşadığımız olayların önceden bilinmesine imkân var mı? Aklın alacağı bir şey mi bu?"

Anthor, öfkeyle "Saçma." diye homurdandı. "Neden müthiş bir zafer kazanmışız gibi konuştuğunuzu anlayamıyorum. Sizi duyan da büyük bir savaşı kazandığımızı sanır. Ama aslında o sadece önemsiz bir çarpışmaydı. Ve onun yüzünden asıl düşmanımızı unuttuk."

Sıkıntılı bir sessizlik oldu. Homir Munn'un hafif gülümseyişi bu gergin havaya hiç uymuyordu.

Anthor yumruğunu sıkarak öfkeyle koltuğunun yanına vurdu. "Evet, İkinci Vakıftan söz ediyorum. Bu ana kadar düşmanımızdan hiç söz edilmedi. Yanılmıyorsam, hepiniz İkinci Vakfı düşünmemek için elinizden geleni yapıyorsunuz. Bu ahmaklarla dolu dünyayı saran yalancı zafer havası çok mu hoşunuza gitti? Şenliklere katılmayı mı istiyorsunuz? O halde taklalar atın, amuda kalkarak duvara kadar gidin. Birbirinizin sırtına vurun ve pencereden dışarı konfetiler saçın. İstediğinizi yapın ve sonra da bu zaferi unutun. Kendinize geldiğiniz zaman buraya dönün. Belki o zaman on ay önce incelediğimiz o sorunu yeniden tartışırız. O sorun hiç değişmedi ve hâlâ var. On ay önce bundan söz ederken neden korktuğunuzu bilmeden, endişeyle omuzlarınızın üzerinden arkanıza bakıyordunuz. Ama şimdi pek rahatsınız. Çok gemisi olan bir budalayı yendiğiniz için kafaları etkileyen ikinci Vakıflılardan korkmanıza artık gerek kalmadığını mı düşünüyorsunuz?" Soluk soluğa sustu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Munn usulca, "Şimdi beni dinler misiniz, Anthor?" dedi. "Yoksa ağzından köpükler saçan bir komplocu rolünü sürdürmeyi mi tercih edersiniz?"

Darell atıldı. "İstediğin gibi konuş, Homir. Ama bağırıp çağırmaktan, renkli sözcükler kullanmaktan vazgeçsek daha iyi olacak. O da yerine göre iyi bir şeydir ama şu anda iç sıkıyor."

Homir Munn koltuğunda arkasına yaslandı. Yanındaki masada duran sürahiden kadehine tekrar şarap doldurdu. "Katır'ın sarayındaki belgelerden bir şey öğrenebilmem için beni Kalgan'a yolladınız. Birkaç ay bu işle uğraştım. Bu başarım için beni kutlamanızı beklemiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, saraya Arcadia'nın zekice işe karışması sonucu girmeyi başardım. Ama Katır'ın hayatı ve yaşadığı çağla ilgili hatırı sayılacak kadar zengin olan bilgime yenilerini katmayı başardım. Kimsenin göremediği önemli kanıtları inceleyerek bir hayli çalıştım. Bu yüzden İkinci Vakfın tehlike derecesini doğru bir şekilde ölçecek durumdayım. Bunu heyecanlı genç dostumuzdan daha iyi başarabilirim."

Anthor boğuk bir sesle, "Ee, bu tehlike derecesi neymiş?" dedi.

"Ne olacak? Sıfır."

Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra Semic kulaklarına inanamıyormuş gibi hayretle, "Yani hiç bir tehlike yok mu?" diye sordu.

"Yok. Çünkü dostlarım, İkinci Vakıf diye bir şey yok."

Anthor gözlerini ağır ağır kapattı. Şimdi hiç kımıldamadan oturuyordu. Rengi uçmuş olan yüzü ifadesizdi.

Diğerlerinin ilgisini çekmek Munn'un hoşuna gitmişti. Konuşmasını sürdürdü. "Daha da önemlisi, eskiden de böyle bir şey yoktu."

Darell atıldı. "Bu şaşırtıcı sonuca nasıl vardın?"

Munn."Bunun şaşırtıcı olduğunu kabul etmiyorum." dedi. "Hepiniz de Katır'ın ikinci Vakfı uzun uzadıya aradığını biliyorsunuz. Ama bu araştırmanın ne kadar yoğun olduğunu, ne büyük bir azim ve inatla sürdürüldüğünden haberiniz yok. İkinci Vakıf Katır'da bir saplantı halini almıştı. Değişkenin birçok kaynağı vardı ve onların hepsinden yararlandı. Yıllarca uğraştı ve başarısızlığa uğradı. İkinci Vakfı bulamadı."

Turbor huzursuz huzursuz, "Katır'ın İkinci Vakfı bulması gerekmiyordu ki." diye itiraz etti. "İkinci Vakıf kendisini merak dolu kafalara karşı korumasını iyi biliyordu."

"Katır'ınki gibi müthiş, güçlü bir kafaya karşı da mı? Hiç sanmıyorum. Neyse... Herhalde benden elli cilt tutan belgelerde yazılı olanları beş

dakikada özetlememi istemiyorsunuz. O belgeler barış anlaşmasına göre ileride Seldon Tarih Müzesine gönderilecek. O zaman siz de kayıtları benim gibi rahat rahat incelersiniz. Katır’ın vardığı sonuç da o belgelerde açık açık yazılı. Bu sonucu demin size açıkladım. İkinci Vakıf diye bir yer yok. Eskiden beri de yoktu."

Semic atıldı. "O halde Katır’ı kim durdurdu?"

"Galaksi! Onu neyin durdurduğunu sanıyorsunuz? Ölüm durdurdu. Hepimizi durduracağı gibi. Çağımızın en etkili batıl inancı bu. Galaksiyi fethe başlayan Katır'ı ondan da üstün olan esrarlı varlıkların durdurduğunun sanılması. Tabii her şeyi tersinden görmenin bir sonucu bu. Galakside herkes Katır’ın hem kafa, hem de vücut bakımından anormal bir yaratık olduğunu biliyordu. Katır daha kırkına gelmeden öldü. Çünkü çevresine uyamayan vücudu gıcırdayarak, zorla çalışan bir makineden farksızdı. Ve bu sonunda duruverdi. Katır ölmeden birkaç yıl önce hastalanmıştı zaten. En sağlıklı halinde bile ancak bitkin bir normal insan gibiydi. Öyle değil mi? Katır Galaksiyi fethetti ve sonra da hastalığı gitgide arttı. Katırın o kadar süre dayanmış olması bile şaşılacak bir şey. Dostlarım, her şey belgelerde açık açık yazılı. Başka bir açıdan."

Darell düşünceli bir tavırla, "Pekâlâ." dedi. "Bunu deneyelim, Munn. İlgi çekici bir deney olur. Bir işe yaramasa bile kafalarımızın çalışmasını hızlandırır. Şimdi... Anthor’un hemen hemen bir yıl önce bize getirdiği o beyin kayıtlarını hatırlıyor musun? Kafaları değiştirilmiş o insanlar ne olacak? Onlara da uygun açıdan bakmamıza yardım etmelisin."

"Kolay bu. Ensefalografi analizi bilimi kaç yaşında? Daha iyisi şöyle söyleyelim: Nöronik yollarla ilgili çalışmalar ne kadar gelişti?"

Darell, "Kabul." diye cevap verdi. "Bu bakımdan henüz başlangıçtayız."

"Tabii. O halde Anthor'la senin 'değiştirilmiş bölüm’ adını verdiğiniz, beynin o kısmıyla ilgili yorumunuza ne kadar güvenebiliriz? Bazı varsayımlarınız var. Ama ne dereceye kadar emin olabilirsiniz? Bunlar, başka hiçbir kanıtın desteklemediği bir iddiaya, yani müthiş bir gücün varolduğu iddialarına bir temel oluşturacak kadar sağlamlar mı? Bilinmeyeni insanüstü ve keyfi bir iradeyle açıklamak her zaman çok kolaydır. İnsanca bir şeydir bu. Galaksi tarihine bir göz atın. Diğerlerinden uzakta kalan güneş sistemleri yeniden barbarlığa dönmüşlerdir. O

gezegenlerde ne görürüz? O vahşilerin doğanın anlayamadıkları güçlerinin, örneğin fırtınaların, bulaşıcı hastalıkların, kuraklıkların nedenlerini insanlardan daha keyfi davranan, çok güçlü varlıklara bağladıklarını. Yanılmıyorsam, buna ’antropomorfizm' adı verilir. Bizim de İkinci Vakıf hikâyesi bakımından vahşilerden farkımız yok. Nedenini anlayamadığımız her şeyin o üstün insanların işi olduğunu düşünüyoruz. Yani İkinci Vakıflıların işi olduğunu. Bunun nedeni de sadece Seldon’un bir iması."

Anthor, "Ah." diye bağırdı. "Demek Seldon’u hatırlıyorsunuz? Onu unuttuğunuzu sanmıştım. Seldon İkinci bir Vakıf olduğunu kesinlikle söyledi. Olaylara başka bir açıdan bakarken bunu da unutmayın."

Munn, "Siz Seldon’un bütün düşüncelerini, amaçlarını biliyor musunuz?" diye cevap verdi. "Neleri hesaplamak zorunda kaldığından haberiniz var mı? Belki de İkinci Vakıf Seldon için çok gerekli gördüğü bir 'korkuluk'tu. Örneğin, Kalgan’ı nasıl yendik? Sen son yazı dizisinde neden söz ediyordun, Turbor?"

Şişman Turbor yerinde kımıldandı. "Neyi kasdettiğini anlıyorum. Savaşın sonlarına doğru Kalgan’daydım, Darell. Gezegende moralin çok bozuk olduğu belliydi. Gazetelerini inceledim. Kalgan’lıların yenileceklerine inandıkları anlaşılıyordu. İkinci Vakfın sonunda işe karışacağından emindiler. Tabii Birinci Vakfın tarafını tutacağından da."

Munn, "Çok doğru." dedi. "Ben bütün savaş sırasında oradaydım. Stettin'e İkinci Vakıf olmadığını söyledim ve o da bana inandı. O zaman kendisini güvende hissetti. Ama halkı ömürleri boyunca inandıkları bir şeyden çabucak vazgeçirmek imkânsızdı. Böylece o efsane Seldon'un kozmik satranç oyununda çok işe yaradı."

Anthor birdenbire gözlerini iri iri açarak alayla Munn’a baktı. "Yalan söylüyorsunuz!"

Homir bembeyaz kesildi. "Böyle bir suçlamaya değil cevap vermek, böyle bir şeyi duymak zorunda bile değilim."

"Bunu size hakaret etmek için söylemedim. Yalan söylememek elinizde değil. Siz bu durumu fark etmiyorsunuz bile. Ama yine de yalan söylüyorsunuz."

Semic, sıska, buruşuk elini genç adamın koluna koydu. "Durun da bir nefes, alın, delikanlı."

Anthor pek de nazik olmayan bir tavırla kolunu silkerek yaşlı adamın elinden kurtuldu. "Artık sabrımı taşırıyorsunuz. Bu adamı belki en fazla altı kez gördüm. Ama onun inanılmayacak kadar değişmiş olduğunun farkındayım. Siz. hepiniz onu yıllardan beri tanıyorsunuz ama bu değişikliğe aldırdığınız yok. Deminden beri dinlediğiniz bu adam eski Homir Munn'a benziyor mu? benim tanıdığım Homir Munn değil!"

Diğerleri ona hayretle bakakaldılar. Her kafadan bir ses çıkıyordu.

Munn'un feryadı hepsinin sesini bastırdı. "Yani benim bir sahtekâr olduğumu mu iddia ediyorsunuz?"

Anthor da o gürültüde haykırdı. "Anladığınız anlamda değil! Ama yine de bir sahtekarsınız. Lütfen

Susun artık! Beni dinlemenizi istiyorum." Öfkeyle kaşlarını çatarak diğerlerine baktı. Hepsi de sustular. Anthor, "Benim tanıdığım Homir Munn'u hatırlamıyor musunuz?" dedi. "Utana sıkıla konuşan, içine kapanık bir kütüphaneciydi o. Sinirli ve endişeliydi. Doğru dürüst cümle kuramıyor ve hep kekeliyordu. Bu adam ona benziyor mu? Gayet rahatlıkla, güzel güze! konuşuyor, kendine güveniyor. Çeşitli varsayımlar ileri sürüyor. Ve, Galaksi! Hiç kekelemiyor. O eski Homir Munn mu?"

Munn bile Anthor'a şaşkın şaşkın baktı.

Pelleas Anthor hemen ekledi. "Onu sınavdan geçirelim mi?"

Daresi sordu. "Nasıl?"

"Bunu siz mi soruyorsunuz? Ne yapmamız gerektiği belli değil mi? On ay önce onun beyin kaydını almadınız mı? Yeni bir kayıt daha yapın. Ve sonuçları kıyaslayın."

Munn meydan okudu. "Buna bir itirazım yok. Ben her zamanki Homir Munn'um."

Anthor onu aşağı gördüğünü belirten bir tavıria, "Siz bunu bilemezsiniz ki." dedi. "Daha da ileri gideceğim. Ben buradakilerin hiçbirine güvenmiyorum. Herkesin beyin analizi yapılmalı. Bir savaş oldu. Munn, Kalgan'daydı. Turbor bir gemiyle bütün savaş alanını dolaştı. Darell'le Semic de burada değillerdi. Onların nereye gittiklerini bilmiyorum. Sadece ben burada, kimsenin erişemeyeceği bu yerde, güvendeydim. Onun için artık hiçbirinize de güvenmiyorum! Tabii haksızlık etmek istemem. Benim

beyin kaydım da alınacak. Kabul ediyor musunuz? Yoksa hemen çekip gideyim mi?"

Turbor omzunu silkti. "Benim bir itirazım yok."

Munn, "Ben zaten bir itirazım olmadığını daha önce söyledim." dedi.

Semic teklifi kabul ettiğini belirmek için sessizce elini salladı. Anthor, Darell’in cevabını bekledi.

Sonunda Darell de, "Evet." der gibi başını salladı.

Anthor, "Önce ben." dedi.

Genç adam koltukta arkasına yaslanmış oturuyor, gözlerini yarı kapamış sıkıntılı sıkıntılı düşünüyordu. İbreler şeridin üzerine ince çizgiler çizmekteydiler. Darell dosyadan Anthor'un eski ensefalograf kaydını aldı. Bunu genç adama gösterdi.

"Bu sizin imzanız değil mi?"

"Evet, evet. Benim beyin kaydım o. İkisini kıyaslayın."

İnceleme aygıtı eski ve yeni kayıtları ekrana yansıttı. İki kayıtta da altışar kıvrık çizgi gözüküyordu.

Karanlıkta Munn’un sert sesi duyuldu. "Şuraya bakın. Orada bir değişiklik var."

"Onlar ön lobun temel dalgalan, Homir. İşaret ettiğin çıkıntılar sadece Anthor’un öfkeli olduğunu gösteriyor. Önemli olan şu, diğer çizgiler." Darell bir kontrol düğmesine dokundu ve altışar çizgi üst üste geldiler.

Anthor, "Tamam mı?" diye sordu.

Darell kısaca başını salladı, sonra Anthor'un kalktığı koltuğa oturdu. Onu Semic, sonra da Turbor izledi. Kayıtlar sessizce yapıldı ve yine sessizce karşılaştırıldı.

Munn en sona kalmıştı. Adam bir an kararsızca durakladı. Sonra umutsuz bir tavırla, "Buraya bakın." dedi. "En sona ben kaldım ve sinirlerim de gerildi. Bunu hesaba katmalısınız."

Darell, "Merak etme." diye cevap verdi. "Bilinçli duyguların sadece temel dalgaları etkiler. Onlar da önemli değil."

Ondan sonra sessizlik içinde yapılan çalışma sanki saatlerce sürdü...

Sonra Anthor karanlıkların arasından boğuk boğuk, "Tabii, tabii." dedi. "Bu sadece bir duygu karmaşasının izleri. O da bize öfkeli olduğunu söylemedi mi? Kafasını etkilememişler. Bu sadece gülünç; bir antromorfik bir düşünce. Ama şuna bakın! Herhalde bu da bir rastlantı!"

Munn bir çığlık attı. "Ne var?"

Darell kütüphanecinin omzunu sıkıca kavradı. "Sus, Munn. Kafanı etkilemişler. Bazı düzeltmeler yapmışlar."

Işıklar yandı. Munn etrafına dehşetle bakıyor, kendisini zorlayarak gülümsemeye çalışıyordu. "Ciddi olamazsınız. Böyle konuşmanızın bir nedeni olmalı. Beni deniyorsunuz."

Ama Darell başını salladı. "Hayır, Homir. Doğru bu."

Munn'un gözleri birdenbire doluverdi. "Ama ben kendimi değişmiş gibi hissetmiyorum ki. Buna inanamam." Durumu kavramış gibi birdenbire bağırdı. "Bir komplo bu. Hepiniz de işin içindesiniz."

Darell onu yatıştırmak için elini uzattı. Ama Munn bu ele vurarak yana itti. Dişlerini göstererek, "Beni öldürmeyi planlıyorsunuz." diye homurdandı. "Galaksi! Beni öldüreceksiniz!"

Anthor ona doğru atıldı. Kemiğe çarpan bir yumruğun boğuk sesi duyuldu. Homir yüzünde o dehşet dolu ifadeyle yığıldı kaldı.

Anthor titreyerek ayağa kalktı. "Ellerini ve ağzını bağlamamız daha doğru olacak. Daha sonra ne yapacağımıza karar veririz." Uzun saçlarını geriye doğru itti.

Turbor, "Ondan kuşkulanmamız gerektiğini nasıl anladınız?" diye sordu.

Anthor ona alayla baktı. "Bu zor olmadı. Anlayacağınız, ben aslında İkinci Vakfın nerede olduğunu biliyorum."

Arka arkaya şok geçirmiş olan diğer üç adam fazla heyecanlanmadılar.

Semic sakin sakin, "Emin misiniz?" diye sordu. "Yani biraz, önce Munn'la da aynı şeyi konuştuk..."

Anthor karşılık verdi. "Bu aynı şey değil. Darell, savaş başladığı gün sizinle çok ciddi bir şekilde konuştum. Terminus’tan gitmeniz için ısrar

ettim. Size güvenebilseydim, şimdi açıklayacaklarımı o zaman söyleyecektim."

Darell güldü. "Yani altı aydan beri bilmecenin yanıtını biliyorsunuz, öyle mi?"

"Bunu Arcadia’nın Trantor’a gittiğini öğrendiğim zaman anladım."

Darell ani bir endişeyle neredeyse yerinden fırlıyordu. "Bunun Arcadia'yla ne ilgisi var? Ne demek İstiyorsunuz?"

"Ben sadece hepimizin bildiği olaylardan söz ediyorum. Arcadia, Kalgan'a gitti. Sonra evine döneceğine dehşet içinde Galaksinin merkezine doğru kaçtı. Kalgan'daki en iyi ajanımız olan Komiser Dirige’nin kafasına etki yapıldı. Katır Galaksiyi ele geçirdi ama nedense garip bir seçim yaptı. Yani Kalgan’ı kendisine merkez olarak seçti. Bu yüzden şimdi kendi kendime, o gerçekten bir fatih miydi, yoksa sadece bir araç mıydı, diye soruyorum. Nereye dönersek dönelim daima Kalgan’la karşılaşıyoruz. Kalgan, Kalgan... her zaman Kalgan! Yüzyıl boyunca diktatörler arasındaki savaşların etkileyemediği bir dünya."

"Ee, vardığınız sonuç?"

"Bu belli bir şey." Anthor'un gözlerinde heyecanlı bir pırıltı vardı. "İkinci Vakıf Kalgan'da."

Turbor onun sözünü kesti. "Ben Kalgan'a gittim, Anthor. Geçen hafta oradaydım. Eğer İkinci Vakıf oradaysa ben de çıldırdım demektir. Ama bence, deli olan sizsiniz!"

Genç adam müthiş bir öfkeyle ona döndü. "O halde siz de şişko bir ahmaksınız efendim! İkinci Vakfın ne olduğunu sanıyorsunuz? Bir ilkokul mu? Kalgan'a giden uzay yollarında yeşil ve mor harflerle 'İkinci Vakıf’ yazılı ışıklı alanlar olduğunu mu sanıyorsunuz? Beni dinleyin, Turbor! İkinci Vakıf nerede olursa olsun, sıkı bir oligarşi o. Bulundukları gezegenin halkından gizleniyorlar. Bütün Galaksi’den gizlendikleri gibi."

Turbor’un çene kasları kabardı. "Tavırlarınız hiç hoşuma gitmiyor, Anthor."

Genç adam alayla, "İşte buna çok üzülürüm." diye karşılık verdi. "Terminus’tayız. Etrafınıza bir bakın. Burası fizik bilimlerinin kaynağı olan Birinci Vakfın merkezi, çekirdeği, doğduğu yer. Söyleyin halkın ne kadarı

fizikçi? Siz enerji yayınlayan bir istasyonu çalıştırabilir misiniz? Hiperatom motörleri konusunda ne biliyorsunuz? Efendim? Terminus'taki gerçek bilimadamlarının sayısı nüfusun yüzde biri kadar bile değil. Terminus da bile durum böyle. O zaman gizlenmek zorunda olan İkinci Vakfın durumunu bir düşünün. Herhalde üyeleri fazla değil ve kendi dünyalarındaki insanlardan bile saklanıyorlar."

Semic dikkatle, "Ama." dedi. "Kalgan'ı yeni yendik..."

Anthor alayla, "Ah, evet, yendik ya!" diye homurdandı. "Yendik ya! O zaferi hâlâ kutluyoruz! Kentler hâlâ ışıklar içinde. Hava fişekleri atılıyor! Televizörlerden sevinçli sesler yükseliyor. Ama şimdi... şimdi tekrar İkinci Vakfı araştırmaya başlayacağız. Ve Kalgan'ı araştırmak aklımıza bile gelmeyecek! Aklımızın ucundan bile geçmeyecek bu!"

"Aslında onlara bir zarar vermedik. Gerçek bir zarar. Bazı gemilerini yok ettik, birkaç bin Kalgan'lıyı öldürdük, İmparatorluğu parçaladık, ticari ve ekonomik güçlerini azalttık. Ama bütün bunların hiçbir önemi yok. Kalgan'ın asıl yöneticilerinin, yani İkinci Vakfın üyelerinin rahatlarının hiç kaçmadığından eminim. Tersine sırlarını şakıyabildikleri için güvendeler. Ama ben Kalgan'dan kuşkulanıyorum. Ne diyorsunuz, Darell?"

Darell omzunu silkti. "İlginç. Bu açıklamaya birkaç ay önce Arcadia'dan aldığım bir haberi uygulamaya çalışıyorum."

Anthor sordu. "Arcadia'dan bir haber mi aldınız? Ne diyordu?"

Semic endişe ve heyecanla söze karıştı. "Dinleyin, benim anlayamadığım bir şey var."

"Nedir o?"

Semic kelimeleri dikkatle seçti. Her sözcüğü söylerken üst dudağı sanki bunu engellemeye çalışıyormuş gibi yukarı kalkıyordu. "Homir Munn biraz önce Seldon'un ikinci bir vakıf kurduğunu söylediği zaman blöf yaptığını iddia etti. Şimdi siz durumun öyle olmadığını, Seldon'un yalan söylemediğini açıklıyorsunuz. Öyle mi?"

"Evet, Seldon yalan söylemiyordu. Seldon, İkinci Vakfı kurduğunu açıklamıştı. Bu da doğruydu."

"Pekâlâ. Ama Seldon bir şey daha söyledi. Vakıfların Galaksinin iki ucunda kurulduklarından söz etti. Şimdi, delikanlı, Kalgan, Galaksinin öbür

ucunda değil."

Anthor sinirlenmiş gibiydi. "Bu önemsiz bir nokta. Belki de Seldon bunu mahsus söyledi. İkinci Vakfı koruyabilmek için. Düşünün! Kafaları yöneten o ustaları Galaksinin diğer ucuna göndermenin ne yararı olacaktı? İkinci Vakfın görevi neydi? Planı korumak. Planın baş oyuncuları kimlerdi? Birinci Vakıflılar. O halde İkinci Vakfın bizi her zaman gözaltında bulundurması gerekiyordu. Bunu en iyi nereden yapabilirdi? Galaksinin bir ucundan mı? Saçma! Aslında İkinci Vakıf bizden elli parsek ötede. Bu da daha akla yakın."

Darell, "Bu iddiayı beğendim." dedi. "Gerçekten mantıklı. Buraya bakın, Munn ayıldı artık. Ellerini, ağzını çözmemiz iyi olur. O bize bir zarar veremez."

Anthor itiraza yeltendi ama bu sözleri duymuş olan Homir başını hızla sallayıp duruyordu. Beş saniye sonraysa aynı hızla bileklerini ovmaya başlamıştı.

Darell sordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Munn somurttu. "Berbat. Ama bunu bırakalım şimdi. Şu pek zeki genç adama bir soru sormak istiyorum. Söylediklerini dinledim. Şimdi izninizle bundan sonra ne yapacağımızı soracağım."

Garip bir sessizlik oldu. O gergin havaya uymayan bir sessizlik.

Munn acı acı güldü. "Pekâlâ. Diyelim ki, İkinci Vakıf Kalgan'da. Ama Vakfın üyeleri kimler? Onları nasıl bulacaksınız? Ve bulursanız ne yapacaksınız?"

Darell, "Ah." dedi. "İşin garibi bu soruyu ben yanıtlayacağım. Şu geçen altı ay süresinde Semic’le ne yaptığımızı size anlatayım mı? Böylece Terminus’ta kalmak istememin diğer bir nedenini de anlamış olacaksınız, Anthor." Bir an durdu, sonra sözlerini sürdürdü. "Ben ensefalografi analizi üzerinde hepinizin sandığından daha ciddi bir şekilde çalışıyordum. İkinci Vakıf üyelerinin kafa etkilerini farketmek öyle basit bir iş değil. ‘Değiştirilmiş bölümü' bulmakla iş bitmiyor. Bu sorunu tam anlamıyla çözemedim. Ama sonuca yaklaştım."

"Duygu kontrolünün nasıl etkili olduğunu biliyor musunuz? Katır zamanından beri romancılar bu konuyla çok ilgileniyorlar. Bu konuda

saçma sapan şeyler söylendi, yazıldı ve kaydedildi. Çoğu zaman esrarlı ve doğaüstü br konu gibi ele alındı. Ama tabii aslında hiç de böyle değildi. Herkesin bildiği gibi beyinde binlerce küçücük elektro-manyetik alan vardır. Her geçici duygu bu alanları oldukça karmaşık bir şekilde değiştirir."

"Şimdi... bu değişen alanları hisseden, hatta onlarla uyumlu bir şekilde titreşim yapan bir kafa düşünebiliriz. Yani asıl beyinde, farkettiği manyetik alanı kontrolüne alan özel bir yetiye sahip organ bulunabilir. Bunun nasıl başarılabileceğini söyleyemem. Bunu bilmiyorum. Ama bu da önemli değil. Örneğin, ben kör olsaydım, fotonların önemini yine de öğrenebilirdim. Belirli bir enerjisi olan fotonun vücudun belirli bir organı tarafından sindirilmesinin varlığı farkedilecek bir kimyasal değşikliğe neden olacağı fikri bana mantıklı gelirdi. Ama kör olduğum için renkleri anlayamazdım... Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Anthor kesin bir tavırla başını salladı. Diğerleri de onun gibi yaptılar ama biraz kararsızca.

"Şimdi böyle teorik bir 'kafaya uyumlu bir şekilde titreşim yapabilen bir organ' kendini başka kafaların yayınladığı manyetik alanlara uydurabilir. Ve böylece 'duyguları' ya da 'kafaları okumak' denilen olay meydana gelir. Ama tabii aslında bu işlem çok daha karmaşıktır. Şimdi... bu çıkış noktasından bir adım daha atar ve bir başkasının kafasındaki manyetik alanları ayarlayabilen benzer bir organ olduğunu düşünebiliriz. Bu kendi güçlü manyetik alanıyla diğer kafadaki zayıf yeri yönlendirebilir. Güçlü bir mıknatısın çelik bir çubuktaki atomik ikiz kutupları yönlendirmesi gibi. Çubuk ondan sonra bir mıknatıs halini alır."

"İkinci Vakıfla ilgili matematik denklemlerini bir bakıma çözdüm sayılır. Tanımladığım gibi bir organın gelişmesi için gereken nöronik yol karışımını önceden tahmin edebilecek bir denklem geliştirdim. Ama ne yazık ki, bu denklem elimizdeki matematik araçlarıyla çözümlenemeyecek kadar karmaşık. Tabii bu, çok kötüydü ve beyinleri etkileyen bir adamı sırf ensefalografik analizine bakarak yakalayamayacağım anlamına da geliyordu."

"Ama başka bir şey yapabilirdim. Semic'in yardımıyla 'Kafa Statik Aygıtı' diye tanımlayabileceğim bir aygıt örneğin. Bir elektromanyetik alanın ensefelografik türdeki dalgalarını taklit edebilecek bir enerji kaynağı yapmak modern bilimin başaramayacağı bir şey değildi. Ayrıca bu aygıtın

yardımıyla alanlar gelişigüzel bir şekilde değiştirilebilir ve böylece bir 'statik' ya da 'parazit’ yaratabilirdi. Bu da belirli bir beynin bağlantı kurduğu diğer kafaları kaplayabilir, yani onları etkilenemeyecek bir hale sokardı."

Semic güldü. Darell'e körcesine yardım etmişti ama bazı şeyler de sezmişti. Şimdi tahminlerinde yanılmamış olduğunu anlıyordu. Ah, şu ihtiyarda daha iş vardı!"

Darell, "Anlıyor musunuz?" diye sordu.

Anthor, "Anladığımı sanıyorum." dedi.

Darell konuşmasına devam etti. "Bu aygıtı yapmak oldukça kolay. O altı aylık sürede Vakfın bütün kaynakları elimin altındaydı. Çünkü bu, savaşla ilgili bir araştırma sayılıyordu. Şimdi Belediye Başkanının büroları ve Yasama Meclisinin etrafı böyle bir 'Kafa Statiği ya da Paraziti'yle çevrili. Önemli fabrikaların etrafı da öyle. Ve bu ev de. Sonunda istediğimiz her yeri İkinci Vakfın ya da ileride ortaya çıkacak yeni bir Katır’ın etkisinden koruyabileceğiz. İşte böyle!" Sözlerini sona erdidiğini belirtmek ister gibi elini salladı.

Turbor yice sersemlemiş gibiydi. "O halde tehlike sona erdi! Galaksi! Kurtulduk artık!"

Darell, "Şey." dedi. "Pek de değil."

"Pek de değil mi? Bir şey daha mı var?"

"Evet. İkinci Vakfın yerini henüz bilmiyoruz."

Anthor kükredi. "Ne? Yani siz..."

"Evet, öyle, İkinci Vakıf Kalgan’da değil."

"Nereden biliyorsunuz?"

Darell, "Bu çok basit." diye mırıldandı. "Ben İkinci Vakfın nerede olduğunu gerçekten biliyorum."

21 - UYGUN YANIT

Turbor birdenbire kahkahalarla gülmeye başladı. Katıla katıla gülüyor, gürültülü kahkahalar atıyordu. Sesi duvarlara çarparak yankılar yaptı. Sonra da bir iniltiyle sona erdi. Turbor bitkin bitkin başını salladı. "Galaksi! Bu iş sabaha kadar sürecek! Arka arkaya iddialarda bulunacağız. Varsayımlar teker teker çürütülecek. Bir hayli eğleneceğiz ama bir adım bile İlerleyemeyeceğiz. Galaksi! Belki bütün gezegenler İkinci Vakfın. Belki de Vakıf belli bir gezegende değil. Ajanları bütün dünyalara yayılmış durumda. Ama artık bu önemli mi? Darell kusursuz bir savunma silahımız olduğunu söyledi."

Darell neşesizce güldü. "Kusursuz bir savunma silahı yeterli değil, Turbor. Benim Kafa Statik Aygıtım bizi bulunduğumuz yerde güven altına alıyor. Ama sonsuza dek aynı yerde kalamayız ki. Yumruklarımızı sıkarak bilmediğimiz düşmanın ne yönden saldıracağını anlamak için endişeyle etrafımıza bakmamayız. Sadece nasıl kazanacağımızı değil, kimi yeneceğimizi de öğrenmeliyiz. Ve düşmanın belirli bir dünyada olduğunu biliyorum."

Anthor yorgun yorgun, "Konuya girin." diye mırıldandı. "Ne biliyorsunuz?" "

Darell, "Arcadia bana bir haber yolladı." dedi. "O mesajı alıncaya kadar pek belirli olan bir şeyi görememiştim. Herhalde bunu hiçbir zaman farkedemeyecektim. Aslında Arcadia’nın mesajı çok basitti. 'Bir dairenin sonu yoktur.’ Anlıyor musunuz?"

Anthor inatla, "Hayır." diye cevap verdi. Diğerleri adına da konuştuğu belliydi.

Munn düşünceli düşünceli tekrarladı. "Bir dairenin sonu yoktur." Kaşlarını kaldırdı.

Darell sabırsızca, "Ben kızımın ne demek istediğini hemen anladım." diye açıkladı. "İkinci Vakıf konusunda bir tek gerçeği kesinlikle biliyoruz. Nedir bu? Size söyleyeyim. Hari Seldon İkinci Vakfı Galaksinin bir ucuna kurmuştu. Bunu biliyoruz işte. Homir Munn, Seldon'un İkinci bir Vakıf

kurduğu iddialarının yalan olduğu görüşünde. Pelleas Anthor, Seldon’un buraya kadar doğruyu söylediğine inanıyor. Ama ona göre, Seldon İkinci Vakfın yerini belirtirken yalana başvurmuş. Bence Hari Seldon hiçbir zaman yalan söylemedi. Bütün açıklamaları da doğruydu.

"Peki ama 'Galaksinin öbür ucu’ neresi? Galaksi yassı ve mercek biçimidir. Bu yassılığın kesitini aldığımız zaman bir daire elde ederiz. Ve Arcadia’nın da farkettiği gibi bir dairenin sonu yoktur. Biz... biz Birinci Vakıflılar bu dairenin kenarında, Terminus’tayız. Şimdi daireyi izleyin ve diğer ucu bulun. İzleyin, izleyin. Ama bir uç bulamayacaksınız. Sadece başladığınız noktaya döneceksiniz... Ve İkinci Vakfı işte orada bulacaksınız."

Anthor, "Orada? Yani burada mı?" diye sordu.

Darell heyecanla haykırdı. "Evet, burada ya! İkinci Vakıf başka nerede olabilir? Siz kendiniz de İkinci Vakıflıların Seldon Planının bekçileri olduğunu, ta Galaksinin bir ucuna gitmeyeceklerini söylediniz. Elle parsellik bir uzaklığın daha akla yakın olduğunu açıkladınız. Bence bu elli parsek bile fazla. İkinci Vakfın bizden uzakta olmaması akla daha yakın. Ve İkinci Vakıf en çok nerede güvende olabilir? Onu burada kim arar? Ah, eski prensip bu. En göze batar yerde olan bir şeyin kolay kolay farkedilmeyeceği ilkesi."

"Neden zavallı Ebling Mis İkinci Vakfın yerini öğrendiği zaman o kadar sarsıldı ve şaşırdı? Mis telaşla İkinci Vakfı arıyordu. Oraya koşacak ve Katır’ın saldırmak üzere olduğunu haber verecekti. Ama birde baktı ki, Katır bir saldırışla iki Vakfı birden ele geçirmiş. Neden Katır o kadar çabalamasına karşın İkinci Vakfın yerini bulamadı? Tabii bulamazdı. İnsan yenilmeyecek bir düşmanını ararken dönüp de ele geçirdiği gezegenlere bakmazdı bile. İşte böyiece bu kafaları yöneten ustalar Katır’ı durdurmak için ağır ağır bir plan yaptılar. Ve Değişkeni durdurmayı da başardılar."

"Ah, bu insanı çıldırtacak kadar basit bir şey. Burada oturmuş planlar yapıyor, komplolar kuruyorduk. Sırrımızı başarıyla gizlediğimizi düşünüyorduk. Oysa aslında düşmanın tam ortasındaydık. Onun kalesinin içinde. Çok komik bir şey bu!"

Anthor ona hâlâ kuşkuyla bakıyordu. "Dr. Darell bu varsayıma gerçekten inanıyor musunuz?"

"Evet, gerçekten inanıyorum."

"O halde komşularımızdan herhangi biri, sokakta rastladığımız bir adam İkinci Vakıftan bir üstün insan olabilir. Kafası beyninizi gözetleyen, düşüncelerinizi okuyan bir düşman."

"Tabii."

"Ve ikinci Vakıf bu kadar zaman planlarımızı geliştirmemize göz yumdu ve bize bir zarar vermedi."

"Bize zarar vermedi mi? Bunu da nereden çıkardınız? Siz kendiniz, Munn’un kafasını etkilemiş olduklarını kanıtladınız. Munn'u başlangıçta Kalgan’a göndermeye özgürce karar verdiğimizi mi sanıyorsunuz? Arcadia'nın bizi aklına estiği için dinlediğini, sonra da Munn’u kendi isteğiyle izlediğini mi düşünüyorsunuz? Hah! Belki de İkinci Vakıf bize durmadan zarar verdi, bizi devamlı etkiledi. Zaten bundan daha fazlasını yapmaları için bir neden var mıydı? Bizi şaşırtmaları, sadece durdurmalarından daha etkili olurdu. Daha çok işlerine gelirdi."

Anthor derin derin düşünmeye başladı. Sonra da hoşnutsuzca başını kaldırdı. "Bu durum hoşuma gitmiyor. Kafa Statik Aygıtınızın bir işe yaramayacağı anlaşılıyor. Bu evde sonsuza dek kalamayız. Kapıdan çıkar çıkmaz da bildiğimizi sandığımız şeyler yüzünden mahvoluruz. Tabii Galaksideki her insan için böyle bir aygıt yapabilirseniz o başka."

"Evet, ama biz de o kadar çaresiz değiliz, Anthor. İkinci Vakıflılarda bizde olmayan bir duyu var. Bu onların hem en güçlü, hem de en zayıf tarafları. Bir örnek vereyim. Gözleri gören, normal bir insana karşı çok etkili olan ama bir köre zarar vermeyen bir saldırı silahı olabilir mi?"

Munn hemen atıldı. "Tabii. Göze tutulan bir ışık."

Darell, "Tabii ya." dedi, "Güçlü, göz kamaştıran parlak bir ışık."

Turbor, "Ee, ne olmuş?" diye sordu.

"Ama bu benzetmenin anlamı ortada. Bende bir Kafa Statik Aygıtı var. Bu yapay bir elektromanyetik şekil yaratıyor. İşte bu İkinci Vakıftan birini gözümüze tutulan güçlü bir ışık kadar etkiler. Ama Kafa Statik Aygıtının bir farkı var. Bu bir kaleydoskopa benziyor. Çabucak ve devamlı olarak değişiyor. Bundan etkilenen bir kafanın izleyemeyeceği kadar büyük bir hızla hem de. Bunun yanıp sönen güçlü bir ışığa benzediğini

düşünebilirsiniz. Sürekli baktığınız takdirde başınızı ağrıtacak bir ışığa. Şimdi... o ışığı ya da elektromanyetik alanı gözü kamaştıracak kadar güçlendirin. İşte o zaman bu insana acı verir. Dayanılamayacak bir baş ağrısı. Tabii o güzel duyusu olan bir kimseye. Bizim gibilere değil."

Anthor heyecanlanmaya başlıyordu. "Sahi mi? Bu aygıtı hiç denediniz mi?"

"Kimin üzerinde deneyecektim? Tabiî ki denemedim. Ama etkili olacağını biliyorum."

"Peki, evi saran alanın kontrolleri nerede? Aygıtı görmek isterim."

"İşte." Darell elini ceketinin cebine sokup siyah, üzeri düğmeli bir silindir çıkardı. Cebini şişirmeyecek kadar küçüktü bu. Darell silindiri Anthor'a uzattı.

Genç adam aygıtı dikkatle inceledi ve sonra da omzunu silkti. "Buna bakmakla bir şey öğrenememkki. Dinleyin Darell, bana hangi düğmelere dokunmamam gerektiğini söyleyin. Kazara evi koruyan perdeyi ortadan kaldırmayı istemem."

Darell, "Bu mümkün değil." diye açıkladı. "Kontrol kitli." Küçük bir kolu çekiştirdi ama yerinden kımıldatamadı.

"Bu düğme ne işe yarıyor?"

"O alanın değişme hızını ayarlıyor. Bu da... gücü. Sözünü ettiğim buydu."

Anthor parmaklarını gücü ayarlayan düğmeye uzattı. "İzin verir misiniz?"

Darell, "Tabii." diye yanıtladı. "Bu nasıl olsa bizi etkilemez."

Anthor ağır ağır, âdeta çekine çekine düğmeyi önce bir tarafa çevirdi, sonra da aksi yöne, Turbor dişlerini sıkmıştı. Munn gözlerini kırpıştırıp duruyordu. Sanki onları etkilemeyecek gizli gücü farkedebilmek için yetersiz olan duyularını zorluyorlardı.

Sonunda Anthor omzunu silkerek silindiri Darell' in kucağına bıraktı. "Eh, aygıtın nasıl bir etki yaptığını anlattınız. Bu yanlış olacak değil ya? Ama düğmeyi çevirdiğim zaman bir şeyler olduğunu hayal etmek çok zor."

Darell öfkeyle güldü. "Tabii, Anthor. Çünkü size verdiğim, aygıtın hiçbir işe yaramayan bir kopyasıydı. Anlayacağınız, bende bir tane daha var." Ceketinin önünü açıp Anthor'a verdiğine benzeyen bir kontrol kutusunu işaret etti. Belindeki kemere takılıydı aygıt. "Şimdi etkili olup olmadığını göreceksiniz." Bir tek hareketle güç düğmesini sonuna kadar çevirdi.

Pelleas Anthor o zaman korkunç bir çığlık atarak yere çöktü. Istırapla kıvranıyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Bükülmüş parmaklarıyla saçlarını çekiştirip duruyordu.

Munn yerde kıvranan Anthor'un kendisine çarpmaması için ayağını telaşla havaya kaldırdı. Semic'le Turbor alçıdan yapılmış birer heykele benziyorlardı. Donmuş kalmışlardı, yüzlerinin rengi kül gibiydi.

Yüzünde ciddi bir ifade belirmiş olan Darell düğmeyi kapattı. Anthor bir iki kez hafifçe sarsıldı, sonra hareketsiz kaldı. Nefes alırken bütün vücudü titriyordu.

Darell genç adamın başını tuttu. "Yardım edin de onu kanapeye yatıralım."

Turbor, Anthor'u ayaklarından yakaladı. Sanki kaldırdıkları un dolu bir çuvaldı. Uzun bir süre sonra genç adamın solukları sakinleşti. Gözkapakları titreşti. Ve Anthor gözlerini açtı. Yüzü sapsarıydı. Garip bir sarı. Saçları ve vücudu ter içinde kalmıştı. Konuşmaya başladığı zaman çatlak sesini tanıyamadılar.

Anthor, "Yapmayın..." diye mırıldandı. "Yapmayın. Bir daha yapmayın. Bilmiyorsunuz... Bilmiyorsunuz... Ah..." İnlerken bütün vücudü titredi.

Darell, "Bize gerçeği söylerseniz." dedi. "Aygıtı bir daha çalıştırmayız. Siz İkinci Vakıftansınız değil mi?"

Anthor yalvardı. "Biraz su..."

Darell, "Su getir, Turbor." diye işaret etti. "Viski şişesini de."

Anthor'a iki bardak su ve bir kadeh de viski içirdikten sonra sorusunu tekrarladı.

Genç adam birdenbire gevşedi. Yorgun yorgun.

"Evet." dedi. "Ben İkinci Vakıftanım."

Darrel onu sorguya çekmeye devam etti. "Ve İkinci Vakıf burada, Terminus'ta değil mi?"

"Evet, evet. Her bakımdan haklıydınız, Dr. Darell."

"İyi. Şimdi bize şu son altı ay olanları anlatın. Haydi!"

Anthor fısıldadı. "Uyumak istiyorum."

"Daha sonra uyursunuz. Şimdi konuşacaksınız."

Anthor titrek bir nefes aldı. Sonra alçak sesle çabuk çabuk konuşmaya başladı. Diğerleri sözlerini duyabilmek için üzerine eğildiler. "Durum tehlikeli bir hal almaya başlıyordu. Terminus'taki fizikçilerin beyin dalgalarıyla ilgilendiklerini biliyorduk. Kafa Statik Aygıtı gibi bir alet yapılması için koşullar uygundu.. İkinci Vakfa karşı duyulan düşmanlık gitgide artıyordu. Bunu, Seldon Planını altüst etmeden durdurmamız gerekiyordu.

"Sizi kontrole çalıştık. Grubunuza katıldık. Böylece bizde kuşkulanılmayacak, çabalar başka tarafa doğru yönlendirilecekti. Vakfın bizimle fazla ilgilenmemesi için Kalgan'ın savaş ilan etmesini sağladık. İşte Munn'ı o yüzden Kalgan'a yolladım. Stettin'in metresi de bizdendi. O Munn'un uygun şekilde davranmasını sağlamayı başardı."

Munn bağırdı. "Yani Callia..."

Darell eliyle ona susmasını işaret etti.

Anthor onun konuştuğunun farkında bile değildi. Sözlerini sürdürdü. "Arcadia, Munn'la gitti. Bunu tahmin edememiştik. Her şeyi önceden görmemiz imkânsızdı. Callia, Arcadia'nın işe karışmaması için onun Trantor'a yolladı. Hepsi bu kadar. Yalnız... biz kaybettik."

Darell sordu. "Benim de Trantor'a gitmemi sağlamaya çalışıyordunuz, değil mi?"

Anthor başını salladı. "Sizi de buradan uzaklaştırmamız gerekiyordu. Kafanızdaki o gizli zafer duygusu gitgide güçleniyordu. Kafa Statik Aygıtıyla ilgili sorunları çözmeye başlamıştınız."

"Neden kafamı kontrolünüz altına almadınız?"

"Bunu yapamazdım... Yapamazdım... Bana belirli emirler verilmişti. Plana göre çalışıyorduk. Uygun bulduğum şekilde davranmaya kalkışsaydım, her şeyi altüst edebilirdim. Plan sadece önceden olasılıkları bildirebilir... Bunu biliyorsunuz... Seldon’ un Planı gibi yani..." Anthor ıstırapla, soluk soluğa konuşuyor, bazı sözleri kolay kolay anlaşılmıyordu. Sanki ateşi çıkmış gibi başını huzursuzca sağa sola çeviriyordu. "Biz kişilerle ilgileniyorduk.. Gruplarla değil... Olasılıklar azdı.. Ama kaybettik... Sonra... sizi kontrol altına alsaydım... bir başkası bu aygıtı yapardı nasıl olsa... Yararı yoktu... Zamanın kontrolü gerekiyordu... Daha incelikle... Bu Birinci Konuşmacının kendi planıydı... Bütün ayrıntıları bilmiyordum... Ama işe yaramadı... Ahhh..." Birden sustu.

Darell genç adamı sarstı. "Hemen uyuyamazsınız. Kaç kişisiniz?"

"Ha?.. Ne dediniz?.. Kalabalık değiliz... Bu sizi şaşırtıyor değil mi?.. Elli kişi... Fazlasına gerek yok..."

"Onların hepsi de Terminus’ta mı?"

"Birkaçı... Uzayda... Callia gibi... Uykum var..." Anthor müthiş bir çaba göstererek bir an gücünü topladı. Yüzündeki aptalca ifade kayboldu. Genç adam yenilgisini önemsizleştirmek, kendisini haklı çıkarmak için son kez çabaladı. "Sonunda elimize düşünüyordunuz... Koruma perdesini indirerek sizi yakalayacaktık. O zaman kimin efendi olauğunu görürdünüz. Ama bana sahte bir aygıt verdiniz... Demek başından beri benden kuşkulanıyordunuz..."

Ansızın uykuyakaldı.

Turbor dehşetle, "Ondan ne zamandan beri kuşkulanıyordun, Darell?" diye sordu.

Doktor Darell sakin bir tavırla cevap verdi. "Buraya ilk geldiği günden beri. Bana Kleise'dan geldiğini söyledi. Ama ben Kleise'ı iyi tanırdım. Onunla son konuşmamızı da unutmamıştım. Kleise İkinci Vakıf konusunda tam bir fanatikti. Ve ben kendisini terkediyordum. Aslında kendi nedenlerim çok mantıklıydı. Kendi başıma çalışmamın daha iyi ve güvenli olacağını düşünüyordum. Ama bunu Kleise’a söyleyemezdim. Zaten beni dinlemezdi. Kleise için ben bir korkak, bir vatan hainiydim. Hatta belki de benim ikinci Vakfın bir ajanı olduğumu bile düşünüyordu. Kleise kinci bir insandı. O günden sonra ölünceye kadar benimle bir daha konuşmadı,

ilgilenmedi. Ve sonra, ölümüne bir iki, hafta kala birdenbire bana bir mektup yazdı. Eski dost, en başarılı öğrencisi ve iş arkadaşı olarak beni sevgiyle selamlıyordu."

"İşte bu Kleise’in kişiliğine uymayacak bir davranıştı. Böyle bir şeyi etki altında kalmadıkça kesinlikle yapmazdı. O zaman, acaba bu mektubun gerçek amacı İkinci Vakfın bir ajanının yanıma sokulmasını mı sağlamak, diye düşündüm. Gerçekten de öyle oldu..." Darell içini çekerek bir an gözlerini kapattı.

Semic kararsızca, "Onları ne yapacağız?" diye sordu. "Bütün o İkinci Vakıflıları?"

Darell üzüntüyle, "Bilmiyorum." dedi. "Onları sürebiliriz herhalde. Örneğin Zoranel gezegenine. İkinci Vakıf üyelerini oraya gönderir, dünyanın etrafını Kafa Statiğiyle sararız. Erkeklerle kadınları birbirlerinden ayırırız. Daha da iyisi onları kısırlaştırırız. Elli yıl sonra ikinci Vakıf da geçmişin karanlıklarına gömülüp kalır. Belki de onları acı vermeden öldürmek daha merhametlice bir şey olur."

Turbor atıldı. "Acaba biz de onlar gibi o gizli duyumuzu geliştirebilir miyiz? Yoksa bu güç onlarda doğuştan mı var? Katır gibi yani."

"Bilmiyorum. O duyularını uzun bir eğitim sonucu geliştiriyorlar sanırım. Çünkü ensefalograf insan beyninde bu duyunun bulunduğunu açıklıyor. Tabii gelişmemiş bir şekilde. Ama o duyuyu kullanmayı neden istiyorsun? Bunun İkinci Vakıflara bir yararı olmadı ki." Kaşlarını çattı. Artık konuşmuyordu ama kafasında düşünceler avaz avaz haykırıyorlardı sanki.

"Başarıya çok kolay eriştik... Çok kolay. Bu yenilmez insanlar dize geldiler. Tıpkı romanlardaki kötü adamlar gibi... Bu hiç hoşuma gitmiyor... Galaksi! İnsan bir kukla olup olmadığını nasıl anlar?"

Arcadia artık eve dönüyordu. Darell kızı geldikten sonra yapmak zorunda kalacağı şeyi düşünmemeye çalıştı. Beyni titriyordu sanki.

Arcadia eve döneli bir hafta olmuştu. Sonra iki hafta geçti. Darell baskı altında tuttuğu düşüncelerinin ortaya çıkmalarına izin verecek halde değildi. Arcadia, Terminus’tan ayrı kaldığı o aylar süresince garip bir şekilde değişmişti. Bir çocukken genç bir hanım halini almıştı. Darell'i hayata bağlayan oydu. Ona halayından daha uzun sürmeyen tatlı ve acı anılarla dolu evliliğini anımsatan da.

Sonra Darell bir akşam kızına elinden geldiğince sakin bir tavırla, "Arcadia, hem Birinci, hem de İkinci Vakfın Terminus'da olduğuna nasıl karar verdin?" diye sordu.

Baba kız tiyatroya gitmişler, özel üç boyutlu göstericileri olan en iyi iki koltukta oturmuşlardı, Arcadia'nın arkasında o gece için alınmış olan yeni bir elbise vardı. Çok mutluydu kız.

Arcadia, Darell'in bu sorusu üzerine ona bir an baktı. Sonra da kaygısız bir tavırla, "Ah, bilmem ki,, baba." dedi. "Birdenbire aklıma geldi."

Dr. Darell'in kalbini kalın bir buz tabakası kapladı sanki. "Düşün." diye ısrar etti. "Önemli bu. İki Vakfın da Terminus'da olduğuna nasıl karar verdin?"

Kız hafifçe kaşlarını çattı. "Lady Callia'dan ayrılmıştım... Onun İkinci Vakıftan olduğu belliydi. Anthor da aynı şeyi söyledi değil mi?"

Darell yine ısrarla, "Ama o Kalgan'daydı." dedi. "Neden Terminus'u seçtin?"

Arcadia bu kez cevap vermeden önce birkaç dakika bekledi. Neden iki Vakfın da Terminus'ta olduğuna karar verdim, diye düşünüyordu. Böyle karar vermemin nedeni neydi? Kız bir an bir şeyi yakalamaya çalıştı sanki. Sonra bunun parmaklarının arasında kaydığını hissetti. Feci bir duyguydu bu. Sonra, "O bazı şeyleri biliyordu." diye mırıldandı, "Lady Caliia yani.. Herhalde istediği bilgiyi Terminus'tan alıyordu. Bu doğru değil mi, baba?"

Ama Darell, "Hayır." der gibi başını salladı.

Arcadia, "Baba!" diye bağırdı. "Bunu biliyordum. Konuyu düşündükçe daha emin oldum. Bu çok akla yakındı."

Babasının gözlerinde garip bir ifade belirmişti. "Olmadı, Arcadia, olmadı... İkinci Vakıfla ilgili konularda sezgiler sadece kuşku uyandırır. Bunu anlıyorsun, değil mi? Belki gerçekten bunu tahmin ettin. Ama belki de kafanı kontrol ettikleri için öyle düşündün."

"Kontrol ettikleri için mi? Yani onlar beni değiştirdiler mi? Ah, hayır! Olamaz! Bunu yapmış olamazlar!" Arcadia geri geri giderek babasından uzaklaşmaya çalışıyordu. "Ama Anthor haklı olduğumu söylemedi mi? Her şeyi itiraf etmedi mi? İkinci Vakfın bütün üyelerini de Terminus'da

yakalamadınız mı? Yakalamadınız mı? Yakalamadınız mı?" Kız kesik kesik soluyordu.

"Biliyorum... ama, Arcadia, beyin kaydını almama izin vermelisin."

Arcadia başını şiddetle salladı. "Hayır, olmaz! Korkuyorum!"

"Benden mi korkuyorsun, Arcadia? Korkulacak bir şey yok ki. Gerçeği öğrenmeliyiz. Bunu anlıyorsun değil mi?"

Arcadia ondan sonra babasıyla bir kez daha konuştu. Adam aygıtın son düğmesini çevirmeden önce.

"Ya değişmiş olduğum ortaya çıkarsa? O zaman ne yapacaksın, baba?"

"Bir şey yapmam şart değil ki, yavrum. Seni değiştirmişlerse, o zaman buradan gideriz. Trantor'a yerleşiriz. Sen ve ben. Ve... Galakside olanlarla da ilgilenmeyiz."

Şimdiye dek hiçbir analiz bu kadar uzun sürmemiş, Darell'e böylesine pahalıya malolmamıştı. Arcadia koltuğa büzülmüştü, babasına bakmaya cesaret edemiyordu. Sonra Darell’in güldüğünü duydu ve bu da kız için yeterli oldu. Yerinden fırlayarak kollarını açmış olan babasının boynuna atıldı.

Adam delirmiş gibi konuşuyordu. "Evin etrafında çok güçlü bir Kafa Statiği perdesi var. Beyin dalgaların da normal. Evet, İkinci Vakıflıları gerçekten yakalamış olduğumuz anlaşılıyor! Artık hayata dönebiliriz."

Arcadia, "Baba." diye bağırdı. "Artık madalyaları kabul edebilir miyiz?"

"Onlara böyle törenlerden hoşlanmadığımı söylediğimi nasıl bildin?" Darell, Arcadia’yı hafifçe iterek ona baktı, sonra tekrar güldü. "Neyse... Sen zaten her şeyi bilirsin. Pekâlâ. Madalyanı almak için sahneye çıkar, nutukları da dinlersin."

"Ve... baba..."

"Evet?"

"Bundan sonra beni 'Arkady, diye çağırır mısın?"

"Ama... Pekâlâ, Arkady."

Darell yavaş yavaş kazandığı zaferi daha iyi kavramaya başlıyordu. Vakıf... Birinci Vakıf... evrendeki tek Vakıf, Galaksinin tam, kesin sahibiydi

artık. İkinci İmparatorlukla aralarında hiçbir engel kalmamıştı. Seldon'un Pianını onlar uygulayacaklardı.

İkinci İmparatorluğa uzanıvermeleri yetişecekti. Ve bunu Arcadia'ya borçluydular.

22 - GERÇEK YANIT

Adı açıklanmayan bir dünyada, yeri belli olmayan bir oda.

Ve başarıyla uygulanan küçük bir plan. Planın planı...

Birinci Konuşmacı başını kaldırarak öğrenciye baktı. "Elli erkek ve kadın. Elli kurban onlar öldürülmeleri ya da ömür boyu hapiste kalmaları olasılığı bulunduğunu biliyorlardı. Sarsılmalarını engellemek için yönlendirilmeleri de imkânsızdı. Çünkü bu durum farkedilebilirdi. Ama yine de zayıflık göstermediler. Küçük Planı başarıyla uyguladılar. Çünkü asıl Plana bağlıydılar."

Öğrenci üzüntüyle, "Terminus'a daha az üye gönderemez miydiniz?" diye sordu.

Birinci Konuşmacı başını ağır ağır salladı. "İnanılacak en az sayı buydu. Üye sayısı daha az olduğu takdirde inanmayacaklardı. Aslında tarafsızca yetmiş beş kişinin seçilmesi gerekirdi. Böylece hatalar için de pay bırakılmış olurdu. Neyse... Konuşmacılar Komitesinin on beş yıl önce hazırladıkları Küçük Planı inceledin mi?"

"Evet, Konuşmacı."

"Bunu, gerçek gelişmelerle de karşılaştın mı?"

"Evet, Konuşmacı." Öğrenci bir an durduktan sonra ekledi. "Çok şaşırdım."

"Biliyorum. İnsan her zaman hayret duvar Ama kaç insan bu planı kusursuz hale sokmak için aylarca, hatta yıllarca çalıştı... Bunu bilseydin, o zaman hayret etmezdin. Şimdi bana olanları... sözcüklerle anlat. Matematik formülleri sözlere çevirmemi istiyorum."

"Peki, Konuşmacı." Delikanlı düşüncelerini bir düzine soktu. "Temel olarak... Birinci Vakıflıların İkinci Vakıfların yerini bulduklarına ve bütün üyeleri ortadan kaldırdık. Sana inanmaları gerekiyordu. Böylece başlangıç noktasına dönülmüş olacaktı. Yani Terminus bizi unutacaktı. Varlığımızdan

haberi olmayacak, hesaplarına da bizi katmayacaktı. Plan başarılı oldu. Tekrar saklandık ve güvendeyiz. Bu bize elli kişiye maloldu."

"Peki, Kalgan Savaşının nedeni?"

"Birinci Vakfa, fiziki bir düşmanı yenebileceklerini öğretmek. Katır'ın kendilerine olan güvenlerinde ve gururlarında açtığı yarayı kapatmak."

"Bu noktada analizin yetersiz. Unutma, Terminus'luların bize olan duyguları birbirine karşıttı. Bizim üstün olduğumuzu düşünüyor, bu yüzden bize haset ediyor ve kin duyuyorlardı. Ama öte yandan onları her zaman koruyacağımızı düşünerek bize güveniyorlardı. Eğer İkinci Vakıf Kalgan Savaşından önce 'ortadan kaldırılsaydı,' bütün Terminus'da korkunç bir panik başlardı'. Birinci Vakıflılar, Stettin'e saldırdığı zaman ona karşı koyma cesaretini de bulamazlardı. İkinci Vakıf ancak zaferden sonra fazla kötü bir etki yapmadan 'ortadan kaldırılabilirdi'. Zaferden sonra bir yıl bekleseydik, o zaman aynı sonucu alamazdık. Heyecan yatışmış olurdu."

Öğrenci başım salladı. "Anlıyorum. Artık olaylar Planda belirtilen biçimde gelişecek."

Birinci Konuşmacı hatırlattı. "Beklenmeyen, kişisel olaylarla karşılaşamadığı takdirde."

Öğrenci, "Böyle bir şey belki olur." dedi. "Ama biz varız ve bu durumu da düzeltebiliriz. Yalnız... bir şey beni endişelendiriyor. Konuşmacı. Şimdi Birinci Vakfın elinde Kafa Statiği Aygıtı var. Güçlü bir silah bu. Yani hiç olmazsa bu bakımdan durum eskisi gibi değil."

"Evet, önemli bir noktaya işaret ettin. Ama o silahı kullanabilecekleri bir düşmanları da yok. Yani o aygıt kısır bir araç halini aldı. Artık İkinci Vakıf tehlikesinin ortadan kalktığım düşündükleri için ensefalografik analiz de kısır bir bilime dönüşecek. Başka tür bilgiler daha çabuk ve daha önemli sonuçlar sağlayacaklar. Bu, Birinci Vakıftaki kafa bilimiyle uğraşan ilk kuşaktı. Son kuşak da o olacak. Yüz yıl sonra Kafa Statiği hemen hemen unutulacak."

"Şey..." Öğrenci kafasından bir hesap yapıyordu. "Haklısınız sanırım."

"Ama bir şeyi iyice kavramanı istiyorum, delikanlı. İleride Komitedeki yerini alacaksın. On beş yıl boyunca Planımıza küçücük ayrıntılar ekledik. Bunun nedeni kişilerle ilgilenmemizdi. Örneğin, Anthor diğerlerinin

kendisinden kuşkulanmalarını uygun bir şekilde sağlamak zorundaydı. Ancak böylece o kuşkular en uygun anda doruk noktasına erişebilirdi."

"Sonra Terminus'takilerin zamanı gelmeden İkinci Vakfın orada olduğuna karar vermeleri de işimizi zorlaştırırdı. Aradıkları şeyin Terminus'ta olduğunu düşünmeleri. Bu bilgiyi bir çocuğun sağlaması gerekiyordu. Arcadia'nın. Onu babasından başka kimse ciddiye almayacaktı. Kızın kafasına bu fikir sokulduktan sonra onun Trantor'a gönderilmesi de şarttı. Zamanı gelmeden babasıyla bağlantı kurmaması için. O ikisi hiper-atom motörünün birer kutbu gibiydiler. İkisi de diğeri olmadan çalışamıyorlardı. Uygun anda düğmenin çevrilmesi ve bağlantının kurulması gerekiyordu. Bunu da ben sağladım!"

"Son çarpışmanın da uygun şekilde yönetilmesi zorunluydu. Vakıf filosundakilerin kendilerine olan güvenleri iyice arttırılmalıydı. Kalgan'lılarsa kaçmaya hazır bir duruma getirilmeliydiler. Bunu da yine ben sağladım!"

Öğrenci, "Konuşmacı siz... daha doğrusu hepimiz Dr. Darell'in Arcadia'nın bizim aracımız olduğundan kuşkulandığını umuyorduk. Hesaplarıma göre adamın kızından kuşkulanması olasılığı yüzde otuz kadardı. Darell kuşkulanmakta haklı olduğunu anlasaydı ne yapardı?"

"Biz bunun da çaresine baktık. Sana 'Değiştirilmiş Bölüm' hakkında ne öğrettiler? Bu nedir? Herhalde bir Değiştirilmiş Bölüm, kafaya yeni bir duygunun yerleştirildiğini göstermez. Böyle bir şey yapıldığı zaman beyinde hiçbir iz kalmaz. Bu değişiklik en güçlü ensefalograf analiziyle bile farkedilmez. Bildiğin gibi Leffert kuramının bir sonucudur bu. Analizin gösterdiği eski bir eğilimin kesilip atıldığı yerdir. Bu belli olur. Tabii Anthor, Dr. Darell'in 'Değiştirilmiş Bölüm' konusunda bilgi edinmesini de sağladı. Ancak... bir insan belli olmayacak şekilde nasıl kontrol altına alınır? Kesilip atılması gereken bir eğilim olmadığı zaman. Yani o kişi kafası bomboş, yeni doğmuş bir bebekken. Arcadia Darell de on beş yıl önce burada, Trantor'da doğduğu zaman öyle bir bebekti. Arcadia kontrol altında olduğunu hiçbir zaman farketmeyecek. Bunun kıza yararı da olacak. Çünkü bu kontrol sayesinde erken gelişecek ve olgunlaşacak. Zeki bir insan olacak."

Birinci Konuşmacı birdenbire hafifçe güldü. "İnsanı en çok şaşırtan bilmecenin çok kolaylıkla çözülecek bir şey olması. Seldon'un 'Galaksinin

öbür ucunda,’ sözleri dört yüzyıldan beri çok kimsenin gözünü kör ediyor. Onlar bu soruna kendilerine özgü, fizik bilimlerini uyguladılar. Ölçtüler, biçtiler. Ve Galaksinin sınırında, yüz seksen derecelik açı yapan bir yer buldular. Ya da başlangıç noktasına döndüler."

"Aslında fiziki düşünceye dayanan bir çözüm yolu olduğu için durumumuz da tehlikedeydi. Bildiğin gibi Galaksi yassı, yumurta biçimi bir şey değildir. Çevre de kapalı bir kavis sayılmaz. Aslında Galaksi bir çift helezondur. İnsanların yaşadıkları gezegenlerden en aşağı yüzde sekseni ana kolun üzerindedir. Terminus ise kolun dışında, en uçtadır. Bizse karşı taraftayız. Bir helezonun diğer ucu neresidir? Tabii ki merkezi."

"Ama bu önemli değil. Sonuçta bu bir rastlantı sonucu akla gelebilecek, önemsiz bir çözüm tarzıdır. Eğer esrarı çözmeye uğraşanlar, Hari Seldon'un bir fizikçi olmadığını, toplum bilimlerle ilgilendiğini hatırlasalardı ve buna göre bir mantık dizisi kurabiyelerdi sonuca hemen varırlardı. Bir toplum bilim uzmanı için 'karşıki uç’ ne anlama gelir? Haritanın iki ucu mu? Ne münasebet! Bu sadece mekanik bir yorumlamadır."

"Birinci Vakıf, Çevrede kuruldu. İlk İmparatorluk o bölgede iyice güçsüzleşmişti artık. Toplumları uygarlaştıran etkisi pek hissedilmiyordu. Zenginliği ve kültürü de o sektörden hemen hemen kaybolmuş gibiydi. Peki, toplum bakımından bunun tam aksini nerede bulabilirdik? Tabii ilk İmparatorluğun en güçlü olduğu, uygarlaştırıcı etkisinin en fazla hissedildiği, kültür ve zenginliğinin göz kamaştırdığı yerde. Yani burada! Merkezde, Trantor’da! Seldon zamanında İmparatorluğun başkenti olan gezegende."

"Aslında bunu tahmin etmek o kadar kolaydı ki, Hori Seldon çalışmalarını devam ettirmesi, geliştirip yayması için İkinci Vakfı kurdu. Bu elli yıldan beri biliniyordu. Ya da tahmin ediliyordu. Bu iş en iyi nerede yapılabilirdi? Tabii ki Trantor'da, Seldon'un ilk grubunun çalıştığı yerde. Yıllar boyunca toplanılan bilginin biraraya getirildiği gezegende! İkinci Vakfın görevi Planı düşmanlara karşı korumaktı. Bunu da biliyordu herkes. Terminus ve Plan için en büyük tehlike kaynağı neredeydi?"

"Yine burada, Trantor’da. Çünkü ölmekte olan İmparatorluk yine de üç yüzyıllık bir sürede Terminus’u kolaylıkla ortadan kaldırabilirdi. Bu konuda sadece karar vermesi yeterliydi."

"Kısa bir yüzyıl önce Trantor yenildiği ve yağmalandığı zaman tabii biz merkezimizi korumayı başardık. Bütün gezegende sadece İmparatorluk kütüphanesiyle etrafındaki bahçeler eskisi gibi kaldılar. Bütün Galaksi bunu da biliyordu. Ama bu pek belirli ipucuna aldıran bile olmadı."

"Ebling Mis de bizi burada, Trantor'da buldu. Sırrımızı öğrendikten sonra bunu açıklayamaması için gereken önlemleri aldık. Bunu başarmak için Birinci Vakıftan normal bir kızın, korkunç bir gücü olan Katır'ı yenmesini sağlamamız da şarttı. Aslında böyle bir olayın yaşandığı bir gezegenin herkesin dikkat ve kuşkusunu çekmesi gerekirdi. Katır'ı ilk kez burada inceledik ve onu sonunda yenmek için gereken planı hazırladık. Arcadia da burada doğdu ve Seldon Planının yeniden canlanmasını sağlayan o olaylar dizisi de başlamış oldu."

"Aslında yerimizi bulmaları için çeşitli ipuçları vardı. Türlü çelişkiler. Ama Seldon, 'Öbür ucunda,' dediği için yerimizi bulamadılar. Çünkü Seldon bu sözleri kendince yorumlamıştı. Fizikçiler de kendilerince..."

Birinci Konuşmacı aslında öğrenciyle konuşmuyordu artık. Pencerenin önünde durmuş, milyonlarca yıldıza, artık sonsuza dek güvende olacağını bildiği dev Galaksiye bakarken geçmişte olanları düşünüyordu.

Usulca, "Hari Seldon, Trantor'a 'Yıldızın ucu' adını takmıştı." diye fısıldadı. "Şairce bir benzetmeydi bu. Bir zamanlar bütün evreni bu kaya parçasından yönetmişlerdi. Bütün yıldızlar görülmeyen zincirlerle bu gezegene bağlıydılar. Eski bir atasözü vardır. 'Bütün yollar Trantor'a gider. Yıldızın ucu orasıdır.'"

Birinci Konuşmacı on ay önce de bu sık yıldız kümelerine bakmıştı. Ama endişeyle. Yıldızlar insanların Galaksi adını verdikleri dev kümenin merkezinde her yerden daha sıktılar. Adam bu gece de yine onları seyrediyordu. Ama bu kez Birinci Konuşmacı Preem Palver'ın yuvarlak ve pembe yüzünde ciddi bir memnunluk vardı.

SON